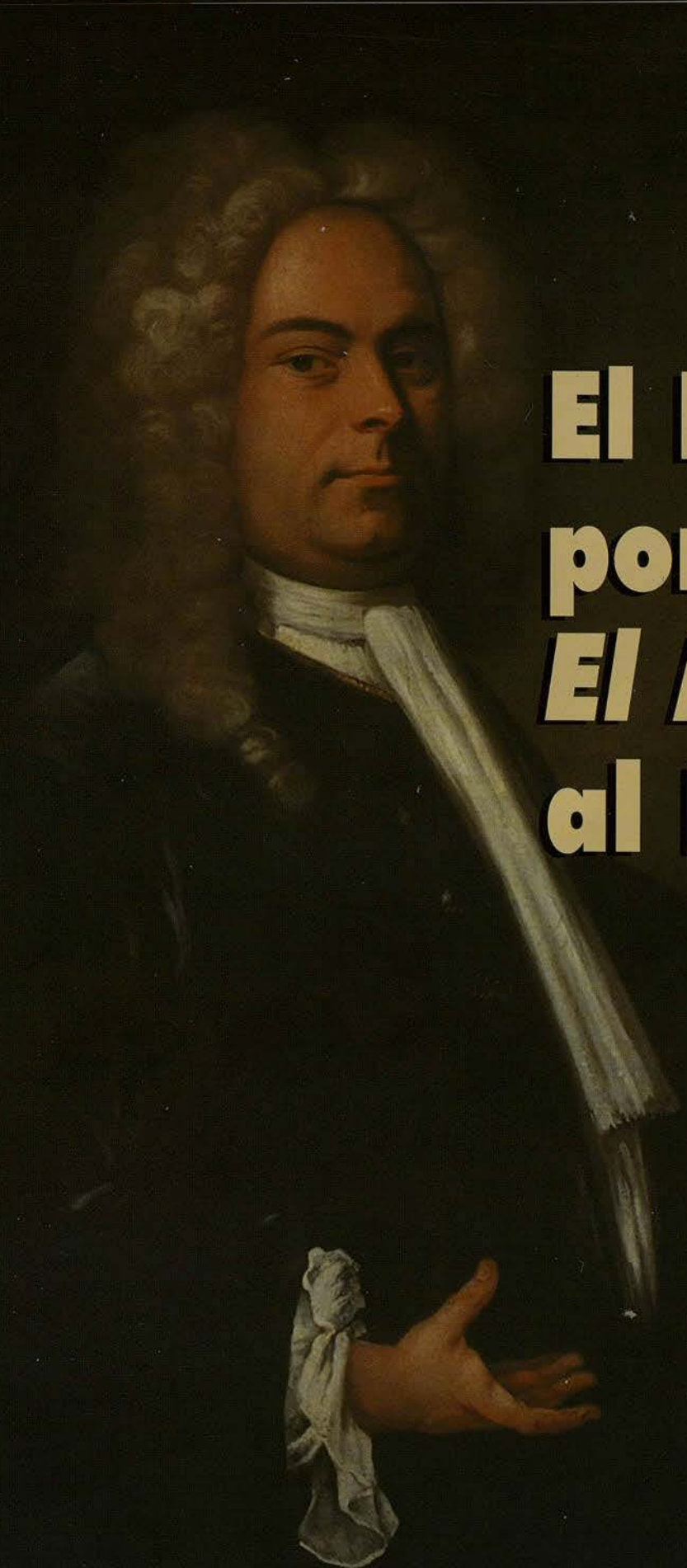

El Nadal porta *El Messies* al Palau

**György Sebók filosofa entorn del piano
Set segles del Cant de la Sibil·la**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instrumentos professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00

Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89

MADRID-2

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XVI
NÚM. 182, DESEMBRE 1999

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Jordi Rueda** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetació: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 93 245 21 11

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, JORDI BADIA, CESC, JAUME COMELLAS, GREGORI ESTRADA, MONTSE FONT, JOAQUIM GARRIGOSA, JORDI MALUQUER, CARME MARTÍNEZ, FRANCESC MASSIP, MIQUEL PARDO, PEPA PASAMÓN, ARNAU PUIG, MONTSERRAT PUIG, MIQUEL PUJADÓ, ALBERT SUÑÉ, FRANCESC TAVERNA-BECH, ALBERT TELESTE I COMPTE I LLUÍS TRULLÉN.

CATALUNYA MÚSICA REVISTA MUSICAL CATALANA

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel.: 93 295 72 00
Fax: 93 295 72 10
www.palaumusica.org
E-mail: palau@palaumusica.org

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció. © de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1999.

Portada: Georg Friedrich Händel.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Mn. Josep M. Cabré

Oriol Bohigas

Col·lectiu de Compositors de Tarragona

TEMA

MUSICALIA

György Sebók

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 Bona nova per a l'ensenyament musical
- 6 Dau al Set i la música per Arnau Puig
- 9 Mn. Josep M. Cabré. Un impulsor del cant gregorià a Catalunya per Gregori Estrada
- 10 Oriol Bohigas i la música: amics d'infantesa per Miquel Pujadó
- 14 Mikrokosmos: Aplaudiments per Pere Artís
- 16 Tangents: Sarah Brightman per Jordi Maluquer
- 22 Notable nivell al IV El Primer Palau per J.C.C.
- 24 Veritable recital simfònic per F. Taverna-Bech
- 25 El retorn de la diva... per M.P.
- 27 Aragall, el Liceu i el seu futur per Jaume Comellas
- 31 Les veus de Pesaro per Jordi Maluquer
- 32 Presentació del Col·lectiu de Compositors de Tarragona per RRM
- 34 Ceràmica catalana de temàtica musical per Albert Teleste i Compte
- 37 El Cant de la Sibila, un patrimoni històric encara viu
- 38 Rerefons musical del Cant de la Sibila per Joaquim Garrigosa
- 41 El personatge de la Sibila en la dramàtica de Nadal per Francesc Massip
- 43 György Sebók. Profunda reflexió sobre el piano per Carme Martínez
- 49 Aragall, Gelber, Nebolsin, El Messies per Lluís Trullén
- 51 Antoni Besses, Zemlinsky, Stravinsky per F. Taverna-Bech
- 52 La cinetografia Laban a Barcelona per Pepa Pasamón
- 56 per Cesc
- 57 Cinc discos del jazz que es fa a Catalunya avui dia per Albert Suñé

Adagio, la vostra botiga d'art

© Josep M. Oliveras

Premi Xavier Montsalvatge 2000

INTERPRETACIÓ DE MÚSICA
CONTEMPORÀNIA PER A PIANO

DIRIGIT A PIANISTES FINS A 35 ANYS

Dotació: 1.000.000 pta / 6010 euros

**Premi especial de l'Associació Catalana de
Compositors: 50.000 pta / 300 euros**

Inscripció oberta fins el 30 de setembre del 2000

organitza:

col·laboren:

 **Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura**

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:

Centre Cultural la Mercè

Pujada de la Mercè, 12 - 17004 Girona

Tel. 972 22 33 05 - Fax 972 21 83 45

E-mail: ccm@ajgirona.org

www.ajuntament.gi

L

a signatura, el passat dia 11 de novembre, del conveni per a la construcció i gestió de l'Escola Superior de Música de Catalunya a l'edifici de l'Auditori constitueix una notícia d'una enorme importància.

Amb això es posa fi, tot esperant la seva fluida materialització, un incòmode i fins angoixant atzucac en què es troba i malviu l'estament docent superior, víctima els darrers anys d'una successió de situacions insatisfactòries que l'han menat a la vora del col·lapse pel que fa a la seva institució més representativa i important, el Conservatori Superior Municipal de Música.

Amb aquest fet es posen les bases per entrar en una via resolutive de problemàtiques fonamentals de gran transcendència. I la més important —i sense que no ho sigui força— no és la disposició d'unes instal·lacions modernes, sinó la posada en marxa d'una nova dinàmica, definitivament renovada pel que fa als estudis de música. En definitiva, es tracta que la tan intensament tractada arreu LOGSE tindrà, pel que fa als ensenyaments musicals, una operativitat definitiva.

Dedicada únicament als ensenyaments superiors, hom afronta uns plantejaments renovats pel que fa a plans d'estudi, vertebració de processos curriculars, transversalitat de matèries, etcètera, en una línia pedagògica, tot just esbossada, però que sobre el paper suposa un trasbalsament substancial pel que fa als grans conceptes.

Al marge d'aquest aspecte, hom deixa als conservatoris la responsabilitat del nivell mitjà, i en el cas del Superior Municipal de Barcelona, això suposa trencar la gens inexplicable però ancestral inèrcia d'assumir en solitari i de la mà de l'Ajuntament, una responsabilitat en el sistema pedagògic global català excessiva i sense referents arreu del continent.

Ara només cal confiar que aquest acord que acaben de signar el Departament d'Ensenyament de la Generalitat i el Consorci de l'Auditori i l'Orquestra, es pugui materialitzar sense entrebancs de cap mena i en uns terminis raonablement operatius.

Bona nova per a l'ensenyament musical

Dau al Set i la música

El que aquí escriuré sobre la música i Dau al Set no és una teoria de la música, sinó estrictament, i solament, sobre l'interès per la música entre aquells que formaren el, diguem-ne, "grup" Dau al Set.

Per ARNAU PUIG

La música interessava d'una manera diferent a cadascun dels membres de Dau al Set, amb un ventall que anava des del més apassionat, Modest Cuixart, que fins i tot tocava el piano, fins al més indiferent, Joan Ponç, per a qui —crec— la música no consistia en res més que en la música d'ambient, la que fos, si exceptuem, potser, el jazz, que li interessava pel seu costat visceral i humà que aleshores li atribuïem.

Però és evident que en un grup de gent creadora i inconformista com era aquell, la música hi havia d'intervenir. No hi intervingué mai com a creació compositiva ni, fins i tot, quan s'entrà en contacte amb els compositors de música concreta i serial, mitjançant el Club 49, amb Josep Maria Mestres-Quadreny com a capdavanter. És cert també que aleshores el grup ja anava perdent cohesió ideològica i era cadascun dels, diguem-ne, "membres" qui personalment determinava la seva relació amb la gent d'aquell club, si bé col·laboràrem molt amb ells, sobretot per mitjà del Hot Club de Barcelona, que era l'única estructura legalment acceptada per les autoritats establertes i que podia, de tant en tant, amb el permís governatiu previ, celebrar al seu local social del passatge de Permanyer les sessions d'audició de discos de jazz.

Abans, però, de desenvolupar aquest aspecte de la presència i el possible determinisme de la música en Dau al Set, convé fer esment que tant Joan Brossa com jo mateix, Arnau Puig, anàvem gairebé

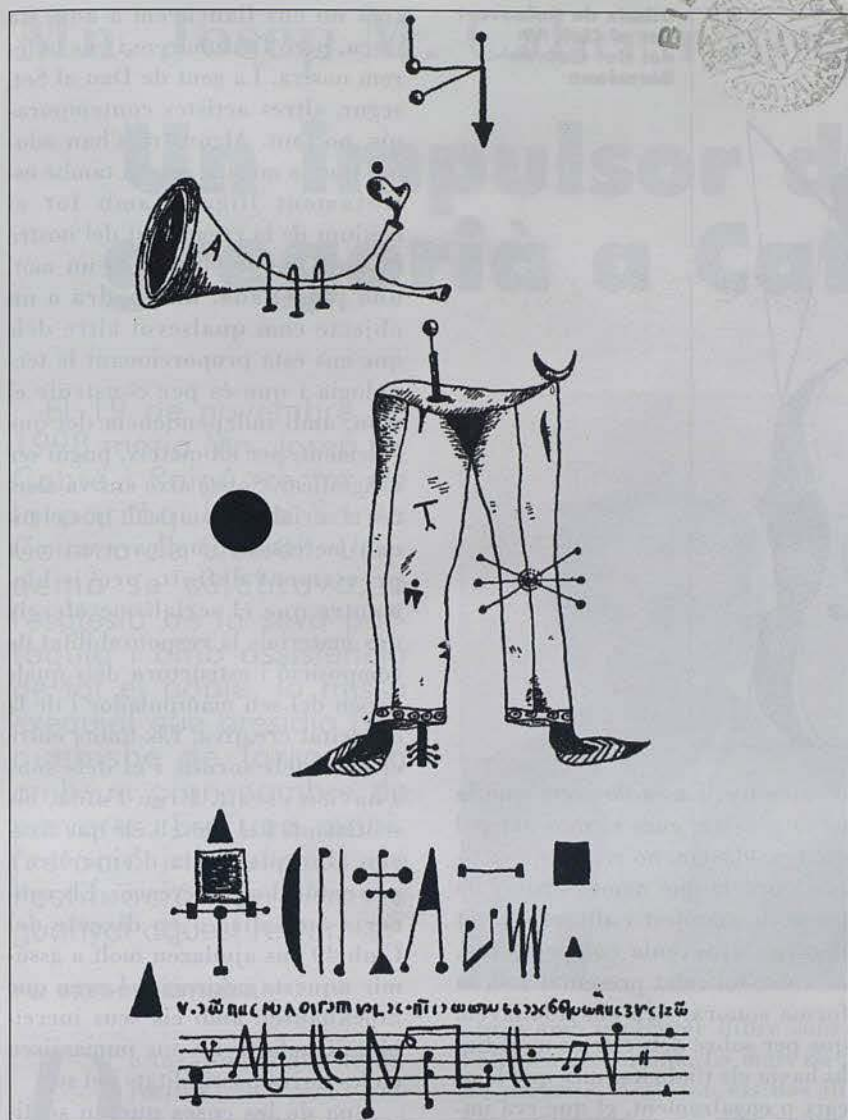

Pàgina de "Dau al Set", setembre de 1951. Dibuix de Joan Ponç (13.9.51)

tots els diumenges al matí al Palau de la Música, de Domènec i Montaner —aleshores de "catalana" res de res, fins i tot el mosaic amb les quatre barres estava cobert amb una tela—, a sentir-hi els concerts que s'hi feien, generalment sota la batuta d'Eduard Toldrà. Aquests concerts repetien el que s'havia celebrat el divendres precedent a la nit i el preu del matinal era el d'una pesseta: així es mantenia la voluntat de continuar, de l'única manera possible, per bé que no evident, els concerts de Pau Casals per a l'Associació Obrera de Concerts. Com és obvi, en aquelles sessions, sempre de qualitat, sentíem el que s'hi tocava i no podíem triar gaire, però eren una bona educació de música viva i en directe. Hi anàvem amb tanta freqüència que fins i tot ens havíem fet amics dels controladors i quan estava ja tot ple ens hi deixaven entrar gratuïtament. Com a entorn de la qüestió i qualificatiu de la presència i assistència als concerts recordo que un dia, conversant amb un dels acomodadors, home molt senzill,

aquest ens digué: "*Aquí jo sento la música que fan els homes, la música natural; la que canten els ocells i promouen les remors de la natura, aquesta la sento quan m'aixeco cada matí, allà al poble.*" Dic això perquè és d'aleshores que començarem a ser conscients que hi ha moltes músiques possibles i no només una, aquella que ens donaven als concerts, encara que el ventall pogués anar des de Bach o Lully, passant per Mozart, Beethoven, Wagner i Brahms fins al considerat, encara aleshores, l'insofrible i inaguantable Stravinsky. D'altra banda, al Palau de la Música, l'arquitecte modernista havia plasmat a la primera desena d'aquest segle els "dos" puntals de la música: la popular, la de la terra, amb les esplendors dels seus fruits i el bust d'Anselm Clavé i, a l'altra banda, la música de creació, la simfònica, que arrencant de Beethoven arribava fins als desfermaments wagnerians, aleshores encara molt revolucionaris, però als qual seguiria poc després el trencadís gaudinià d'Stravinsky. No puc estar-me de recordar que una vegada ens trobàvem, amb en Brossa, al Turó de l'Home, al cim del Montseny, i se'ns feia de nit i no sabíem amb exactitud cap on havíem d'anar; era per Setmana Santa i a la nit hi feia un fred que pelava. Ens vàrem atrevir a demanar aixopluc al guardià de l'observatori del Turó de l'Home. Ens va acollir i, tot parlant, ens va dir que li agradava molt la música (aquell home es deia Kaminski i, després, vàrem saber que era germà d'una, aleshores, notable pianista del mateix nom) i aquella nit vàrem sentir, al cim del Montseny, la *Consagració de la Primavera* del genial rus. Era cert que aquesta no era una obra gaire revolucionària, però, almenys, ens allunyàvem de les travades melodies de la *Sisena* de Beethoven.

Una qüestió especial el constituïa el cas Wagner. Brossa i —com veurem— gairebé tots els de Dau al Set érem, en aquell context, acèr-

Pàgina de "Dau al Set", març de 1950. Dibuix de Modest Cuixart

rims partidaris del compositor de *La Valquíria* i de *Parsifal*. Trobàvem interessantíssim aquell concepte del "teatre total", de la inseparabilitat de la música, l'acció dramàtica, l'escenografia i la ideologia, de la nova escala dels "valors" musicals i, a més, que entre nosaltres, aquí a Barcelona, un grup de capdavaners entenguessin que l'art, la música, era un esforç, un empeny i un compromís espiritual i no pas un passatemps alliberador de les feixugueses de la vida quotidiana. Aquest concepte de l'art el trobàvem en l'esforç que havien fet aquells que començaren a traduir i adaptar vocalment al català les obres del compositor alemany. L'Associació Wagneriana i persones tan voluntarioses com Jeroni Zanné i Joaquim Pena ens enorgullien i ens sentíem partidaris i seguidors seus. És per això

que assistíem al Liceu, a l'entrada general del cinquè pis, ben entès, i en qualsevol postura, per incòmode que fos, oíem i apaludíem les òperes de Wagner que s'hi representessin, que cada temporada sempre eren una o dues. En canvi, boicotejàvem totes les òperes italianes (ara m'adono que aquesta actitud obeïa més a una estratègia que no a una convicció, però les coses foren així i així es fan les coses i mai és prou tard per reconèixer les fallades o les mancances).

No oblidem que a l'Institut Francès de Barcelona hi havia, entre d'altres, el Cercle Manuel de Falla, que aplegava alguns dels nostres compositors joves inquisits pel que fos, el Grup dels Cinc o altres problemàtiques de la música contemporània, i que a més de Manuel Valls, o de Montsalvatge i Mompou, amb criteris més o

menys definits, hi havia gent de l'espontaneïtat de Joan Comellas o de Josep Cercós, o de l'estructura de Casanovas o de Josep Soler. Hi passà, fugaç i amb idees atonals molt seves i definides, J. E. Cirlot, que escrigué sobre Stravinsky i Schönberg.

També érem assistents assidus als ballets que es presentaven al Liceu i ens agradava el del Marquès de Cuevas, de Montecarlo, algun altre d'estranger, però sobretot defugíem els que implicaven l'aleshores anomenada Escuela Bolera, que era el ball espanyol amb passos de clàssic. Celebràrem molt la presentació de *Tristan fou* amb vestuari i escenografia de Salvador Dalí.

De tot això no hi ha gaire escrit perquè, com ja he dit, era més una pràctica que una teoria de la música. Tanmateix, Antoni Tàpies, en la seva *Memòria personal*, en algun indret parla de les llargues sessions de música que els de Dau al Set, abans de l'aparició de la revista, el 1948, i també després, passàvem reunits a casa seva, a la nit, i que ell ens posava discos, Wagner i Brahms, especialment, però també alguns de més moderns, com Béla Bartók o Stravinsky. Aquestes sessions també les acomplíem en algunes ocasions a casa d'en Cuixart i, si s'esqueia, amb motiu d'alguna reunió per a l'edició de la publicació o per algun motiu, també a casa d'en Tharrats, que tenia molts de discos, si bé en aquest cas Tharrats els tenia més aviat per obtenir música de fons —que nosaltres destriàvem— que no pas com a música per concentrar-s'hi. La música, doncs, a part de les xerrades sobre l'art, constituïa els rerefons, l'escenari concentrat dels moments desvagats. Però sempre era una música escollida, triada, però no qualsevol música. I entre la música possible, aquella que impliqués innovació, dificultat, que no fos la música establerta; si era atonal, millor que la tonal. Stravinsky, Schönberg, i endavant. De mica en mica vàrem tenir referències i poguérem escoltar també alguna cosa d'Erik Satie.

Ben cert, tot plegat ho manteníem més per principi creatiu que no per absoluta convicció sen-

**Dibuix de Guinovart
per al Club 49
del Hot Club de
Barcelona**

sible; però això també ens anà preparant per a les músiques serials i electròniques, per a una música com la d'Stockhausen, que recollia els sorolls de la quotidianitat i, per aquest fet —per un tret i principi del *pop-art*— convertia en “musical” allò que només era sorolls.

Aquest gran pas el poguérem fer quan entràrem en relació amb la gran discoteca de Pere Casadevall, el president del Hot Club. A més de totes les varietats possibles del jazz, en aquella discoteca hi havia la música contemporània més recent. Testimonia tot això les diverses sessions que es feren a la seu del passatge de Permanyer o a la casa particular de Casadevall. I de jazz, tot el que podíem desitjar, de tots els moments i de totes les èpoques, amb les gravacions i els intèrprets més variats i contrastats respecte d'una mateixa peça, estil o “escola” jazzística. Moltes d'aquestes sessions i aquests interessos són reflectits a les pàgines mateixes de “Dau al Set”, en què els artistes i els qui hi escrivíem dedicàvem dibuixos o textos a la música dels “negres” o a les innovacions que nosaltres anàvem coneixent.

Com es pot comprendre, aprenguérem a força de pràctica auditiva i de les discussions i converses sobre què ens agradava com a música i com l'havíem de captar i

d'entendre. Ens adonàrem que la nova música, com el nou art pel qual maldàvem, no era una constitució prèvia que només s'havia de posar de manifest i aflorar, on tot lligava i esdevenia comprensible, és a dir, un relat presentat sota la forma sonora. Ara ens adonàvem que per sobre dels efectes melòdics hi havia els tímbrics; més que l'encaix o engalzament, el que era important era la qualitat pròpia de l'element sonor, el seu timbre, estretament lligat amb la durada, la intensitat i la dinàmica amb què era ofert, com era percebut i s'implantava a l'oïda. Debussy, Schönberg, Ravel, Hindemith, Poulenc, Webern, Milhaud i, entre nosaltres, Gerhard, Homs, Soler, Casanovas i altres, amb Mestres-Quadreny i Richter, ja als límits de les creacions d'un nou univers sonor. A tot això, s'hi havia d'afegir els *jazzmen* que al Hot Club ens anaven presentant en viu: Armstrong, Dizzi Gillespie, Miles Davis, Ella Fitzgerald, Big Bill Broonzy, Duke Ellington, Lionel Hampton, Mahalia Jackson, Bill Coleman, tot plegat provenint del més profund New Orleans.

Érem ben conscients que no hi havia una sola audició possible de la música; el que en realitat hi havia era un univers sonor no per descobrir, com creien els clàssics, sinó per crear. És obvi que nosal-

tres no ens llançàrem a aquesta tasca, però l'assumírem i ens la férem nostra. La gent de Dau al Set, segur, altres artistes contemporanis, no tant. Alguns ni s'han adonat que la música marxa també estretament lligada amb tot el conjunt de la creativitat del nostre temps. Que un so és com un mot, una pinzellada, una pedra o un objecte com qualsevol altre dels que ens està proporcionant la tecnologia i que és per construir el món, amb independència del que l'element, per ell mateix, pugui ser o significar. Sobre això ens va alertar el serialisme musical: que el tonalisme clàssic implicava un món prèviament definit, previsible, mentre que el serialisme ofereix uns materials la responsabilitat de composició i estructura dels quals depèn del seu manipulador i de la capacitat creativa. Els límits entre el món dels sorolls i el dels sons s'havien esvaït. Eren l'oïda, els sentiments i el cervell els que fixaven allò que havia d'entendre's per natural o per creació. Els concerts amb disc o en directe del Club 49 ens ajudaren molt a assumir aquesta educació. I crec que Stockhausen amb els seus increïbles aiguabarreigs ens immergiren en les noves possibilitats del so.

Una de les coses que en sortiren, d'aquesta complexitat musical, fou també la intenció d'unificar música, escenografia i coreografia, que en un primer moment acollí el Club 49 i del qual es responsabilitzà la ballarina i coreògrafa Consol Villaubí, que, després, ja autònoma i sota la seva responsabilitat creà el Ballet Experimental de l'Eixample, amb compositors, escenografies i vestuaris d'artistes catalans contemporanis i coreografies originals seves de caràcter experimental. Entre d'altres, es realitzaren algunes de les primeres escenificacions dels “ballets” escrits per Brossa.

Si tot plegat no fou la música de Dau al Set, aquest sí que fou l'entorn musical que interessava i acompanyava els diversos membres de Dau al Set. Sempre amb la creació i la innovació que impliqués canvi d'estructures, no la continuïtat o l'embelliment d'allò establert.

Mn. Josep M. Cabré i Roigé (1928-1998)

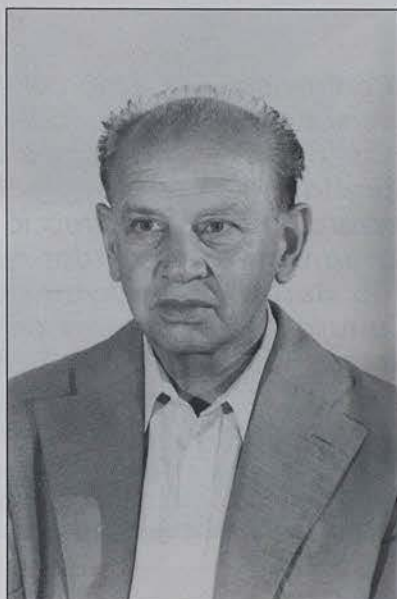
Un impulsor del cant gregorià a Catalunya

El 19 de novembre de 1998 moria Mn. Josep M. Cabré i Roigé, rector de la parròquia de Santa Coloma de Queralt. L'endemà se celebrava, a l'església de la seva parròquia i amb assistència de tot el poble, la missa exequial que presidia l'arquebisbe de Tarragona amb un gran nombre de preveres. Era una manifestació inequívoca de l'estimació que s'havia guanyat aquest rector.

Per GREGORI ESTRADA

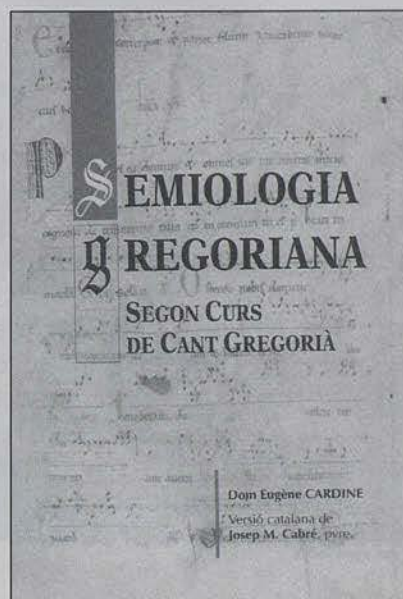
De tarannà suau, de directiva intel·ligent i amb profunda visió humana i cristiana de la vida, era un pastor sol·lícit en els àmbits humans, espirituals i socials, i un empenedor infatigable que, entre altres coses, es llançà, amb èxit, a la restauració de la seva església parroquial.

Una faceta interessant i potser menys coneguda de la seva vida fou la participació en els cursos internacionals de cant gregorià de l'Obra Cultural de Santes Creus, iniciats l'any 1976. L'assistència a aquests cursos desvetllà en ell l'interès pel cant gregorià i, sobretot, pels estudis del monjo de Solesmes i professor a l'Institut de Música Sacra de Roma, Dom Eugène Cardine.¹ Amb gran paciència, Mn. J. M. Cabré es posà a traduir del francès dos llibres didàctics d'E. Cardine: un que, com a primer curs, introdueix en el cant gregorià, i un altre que, com a segon curs, s'endinsa en la semiologia gregoriana. El projecte d'E. Cardine era de completar aquestes dues

obres amb un tercer llibre sobre l'estètica gregoriana. La mort no li ho permeté. Amb tot, els dos llibres apareguts ja són d'un contingut prou valuós com per tenir-los en compte. Conduïen el gregorianista a matisos interpretatius importants, fruit d'una investigació científica. Bé valia la pena que algú els traduís al català. Així ho va entendre Mn. J. M. Cabré. Amb cor fort va llançar-se a la feina. Tant per a la traducció com per a la composició tipogràfica va haver de vèncer força obstacles: termes tècnics musicals, escriptura i presentació dels neumes, entrenament amb l'ordinador. L'any 1995 ja podia publicar en traducció catalana el *Primer Curs de Cant Gregorià*,² mentre que el segon curs, això és: la *Semiologia Gregoriana*,³ sortia l'any 1997.

Són dos llibres de 97 i 167 pàgines, respectivament; o sigui, de no gaire extensió, però de molta densitat. Els estudiosos i intèrprets del cant gregorià hi trobaran matèria sòlida per a un treball aprofundit. Ja des del primer curs, l'autor condueix el lector pels signes dels

neumes, amb exemples abundants. En el segon curs, l'encamina, a través de la semiologia gregoriana, a la interpretació variadíssima d'aquests neumes. És un procediment que va a fons en l'expressió de la simbiosi de la melodia gregoriana amb el text llatí. Aquest mètode ja havia estat seguit entre nosaltres pel pare Miquel Altisent.⁴ L'obra d'E. Cardine conté una gran riquesa d'ensenyaments en què els investigadors, els estudiosos i els intèrprets podran pouar ara en aquests dos llibres traduïts al català per Mn. Josep M. Cabré. Li n'hem d'estar agraïts.

Notes:

1. Gregori Estrada, *Dom Eugène Cardine (1905-1988)*, "Revista Musical Catalana", núm. 56, juny 1989, pàg. 15-18 (275-278).
2. Eugène Cardine, *Primer Curs de Cant Gregorià*. Obra Cultural Santes Creus, 1995.
3. Eugène Cardine, *Semiologia Gregoriana. Segon Curs de Cant Gregorià*. J. M. Cabré, 1997.
4. Miquel Altisent, *El Cant Gregorià. Un model de música religiosa*. Fundació Salvador Vives Casajuana. Barcelona, 1971.

La lletra impresa a través de la música

Oriol Bohigas i la música: amics d'infantesa

Per a la quinzena i darrera entrevista d'aquesta sèrie, hem triat un personatge tan conegut com l'Oriol Bohigas (Barcelona, 1925). Arquitecte i urbanista, catedràtic de l'Escola d'Arquitectura, fou també delegat de l'Àrea d'Urbanisme de l'Ajuntament de Barcelona durant quatre anys, i regidor de Cultura del mateix Ajuntament. I val a dir que l'Oriol Bohigas també agafa la ploma molt sovint. Per tal d'escriure uns articles punyents, lúcids i sovint polèmics (publicats periòdicament al diari "Avui"), o bé assaigs com *Barcelona entre el Pla*

Cerdà i el barraquisme (1963), *Arquitectura modernista* (1968), *Contra una arquitectura adjetivada* (1968), *Polèmica d'arquitectura catalana* (1970) o *Reconstrucció de Barcelona* (1985)... I cal recordar que els anys 1989 i 1992, respectivament, va oferir al públic els dos volums de *Dit o fet*, un "dietari de records" on trobem referències culturals de tota mena, sense oblidar el món musical. Perquè en Bohigas és un gran amant de la música des de ben petit, com tindrem ocasió de comprovar tot seguit.

Per MIQUEL PUJADÓ

Vaig molt errat si pressuposo que els interessos musicals van entrar en la vida d'Oriol Bohigas abans que no pas els arquitectònics?

—Gens ni mica. Era molt petit, potser tenia uns quatre anys... La meua mare era una gran afeccionada a la música, i sobretot al piano. I va fer venir a casa una professora, una senyora gran, tota romàntica i una miqueta cursi que en dèiem la senyora Cinteta... Un temps després, a cal barber que hi havia davant de casa vaig conèixer un senyor que em va dir: "Ah, tu toques el piano? Doncs m'agradaria sentir-te..." El fet és que va pujar a casa, va escoltar com ho feia i va criticar obertament el mètode d'ensenyament que feia servir la meua professora. Va resultar que el senyor en qüestió, que es deia Romeu, era el subdirector de l'Acadèmia Marshall. Resultat: vaig canviar la senyora Cinteta pel senyor Romeu, que era un professor fantàs-

tic, i vaig estar estudiant amb ell fins a la guerra. De fet, després vaig anar a parar directament a l'Acadèmia Marshall, i hi vaig cursar tota la carrera, llevat de l'últim curs. Allà hi estudiàvem nois i noies, però els nois érem una mica els privilegiats, els qui ens interessàvem de debò per la música... En general, les noies que aprenien a tocar el piano era per tal de disposar d'una cultura musical més aviat "ornamental"...

—¿Recordas altres mestres de l'escola?

—I tant. Sobretot perquè les classes solien ser d'un nivell extraordinari. Ara em ve al cap, per exemple, la Mercè Rodós, potser la millor professora que hi havia. I també recordo haver fet classes de solfeig amb Alicia de Larrocha. Evidentment, un parell de cops al mes teníem classe amb el mateix mestre Marshall.

—Un cas curiós, el de Frank Marshall... Era d'origen anglès, però nascut a Mataró, i abandonà una notable carrera de concertista per dedicar-se a l'ensenyament.

—I molts músics li han d'estar

molt agraïts pel fet que decidís prendre aquesta decisió... El seu entusiasme per la música era encomanadís, i el bon tracte a l'alumne era una constant. Les seves classes eren un model de rigor i eficàcia.

—I tanmateix vostè no va acabar la carrera de piano.

—No. En acabar el batxillerat em va tocar preparar l'ingrés a l'Escola d'Arquitectura. I era un ingrés molt dur, amb proves de dibuix, de matemàtiques, de física... En fi, que vaig abandonar el piano. Tot i que després he continuat tocant-lo, però ja saps què passa: si no et plantes el treball d'un instrument com una obligació diària, acabes perdent molt les facultats, i això és el que m'ha anat passant a mi. Continuo tocant els Nocturns de Chopin i altres coses, però amb les peces més complicades ja no m'hi atreveixo.

—Ja que parla de Chopin, quins eren els compositors que acostumaven a treballar preferentment a l'Acadèmia?

—Bach, sobretot, era una base inamovible. Els Preludis i fu-

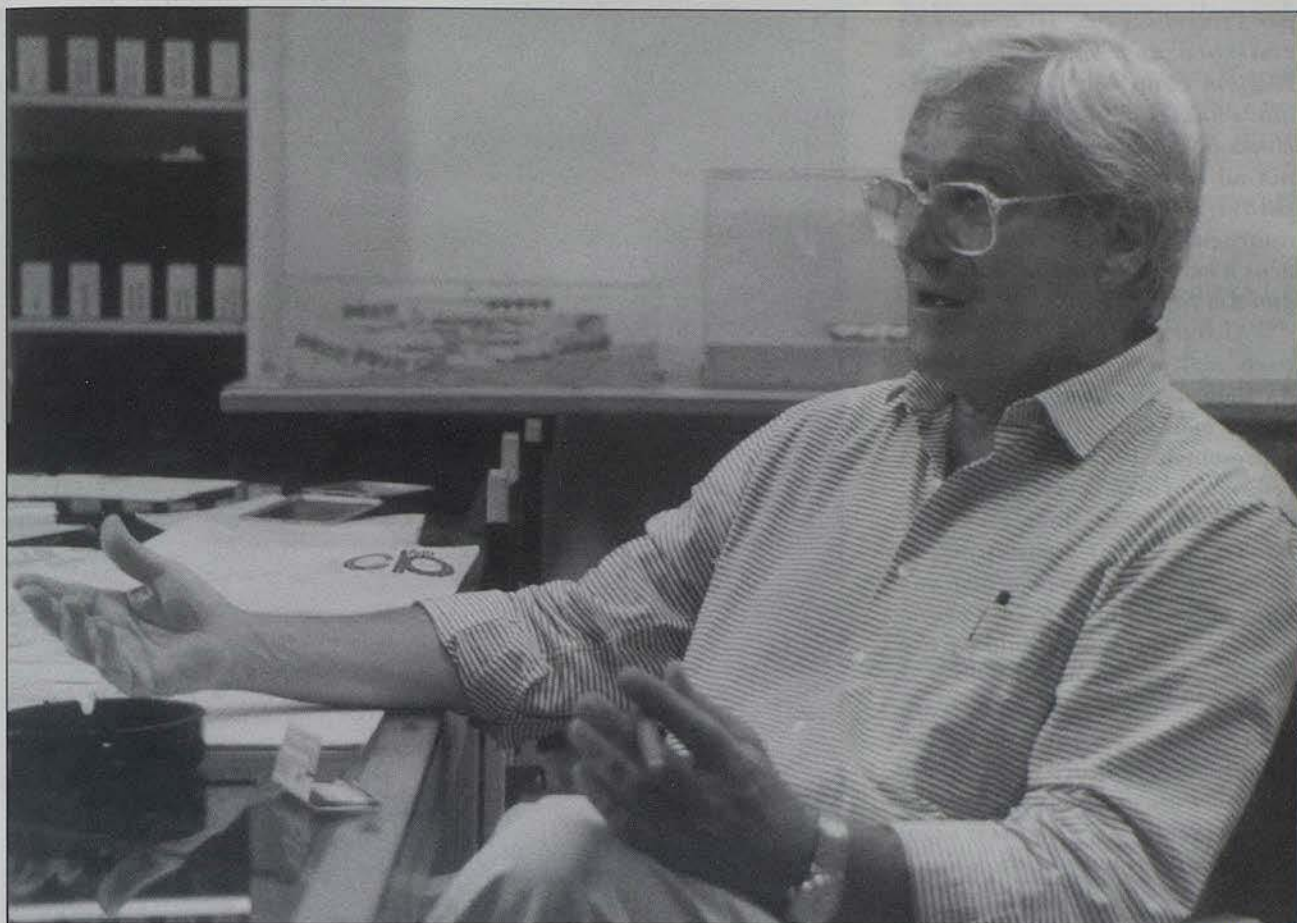

FOTO: JULIO CUNILL

gues... i tantes altres peces. Hi havia tot un àlbum de Bach que s'havia de fer necessàriament. També es prestava molta atenció a la música romàntica: Chopin, Schubert, Schumann... I a compositors catalans com Mompou, Lamote de Grignon... I no oblidàvem Béla Bartók, ni algun músic poc conegut actualment, com Déodat de Séverac.

—Un llenguadocià que va impulsar l'Escola de Ceret i que va utilitzar molts temes populars catalans com a base de les seves composicions.

—Tenia unes peces relativament fàcils i força curtes que tocàvem sovint. L'havia gairebé oblidat, i ara l'Àlex Susanna l'ha reivindicat i ha publicat alguns discos amb temes seus al segell discogràfic de Columna.

—Ja que hem anat a parar a l'Estat francès, ¿passava l'obra de Satie per les mans dels alumnes de la Marshall?

—Doncs no. És curiós, però no recordo haver tocat mai res de Satie. No sé pas per què, tot i que les seves peces eren força atractives i

permetien interpretacions sense grans complicacions manuals.

—Bé, el fet és que vostè s'ha dedicat professionalment a l'arquitectura, però ha continuat essent un apassionat de la música.

—Home, quan et passes estudiant piano, seguint una disciplina, des dels quatre anys fins als divuit o dinou, hi ha coses que no les perds, i l'afecció a la música et queda per sempre.

—Fins al punt que la presentació pública d'alguns dels darrers discos amb l'obra de Xavier Montsalvatge ha tingut lloc a casa seva...

—La causant directa d'aquesta presentació és la meua companya, l'Elisabeth Galí. Ella va estudiar els mateixos cursos que jo a l'Acadèmia Marshall, només que força anys més tard, tot i que vam compartir algun mestre, com ara la Mercè Rodós.

—Per tant, l'interès per Montsalvatge és comú.

—Pensa que, a més, jo el vaig conèixer personalment, en Montsalvatge, per motius extramusicals. Vaig passar el temps de la guerra a Olot, i al pis de sobre, hi

vivien els seus oncles i la seva mare, la Mercè, una persona realment fantàstica, una de les dones més entranyables que he conegut en tota la meua vida... En Xavier, però, el vaig tractar sobretot a l'època de la revista "Destino": en va ser redactor, subdirector i director en períodes diferents. Jo hi vaig començar a escriure, i per tant hi vaig tenir un contacte força directe.

—Un altre músic català contemporani que vostè valora molt, i que esmenta sovint al segon volum de *Dit o fet*, és Mestres-Quadreny...

—L'he sentit tocar molt sovint, i mai no ha deixat d'interpretar alguna cosa de Granados o d'Albeniz. Per a ell són dos compositors indefugibles.

—També parla de Joaquim Homs. I comenta que havia arribat a compondre alguna sintonia radiofònica.

—Sí... L'Homs l'he conegut molt poc. Vaig tractar-lo sobretot quan vaig ser secretari de la comissió organitzadora en un homenatge que es va fer a Barcelona en memòria d'Adrià Gual, presidit

per l'Eugeni d'Ors. Hi havia una emissora de ràdio en la qual llegíem cada dia les adhesions que s'havien rebut, i en Joaquim Homs hi va compondre una sintonia ad hoc. Però sembla haver-se perdut; en tot cas, la cinta no ha aparegut per enlloc i molt poca gent n'ha sentit parlar... Potser algun dia tindrem una sorpresa.

—Al llarg del seu dietari vostè parla molt de la música anomenada clàssica, però també —i tot plegat va molt lligat a l'edat d'or que representen els anys cinquanta— es refereix sovint a la cançó francesa.

—París era una mica una bona d'oxigen per a nosaltres. I la cançó francesa representava una reacció contra la cançó espanyola més tòpica i tronada. Aquí encara no existia la cançó catalana, i la chanson era una opció molt vàlida. Per a la colla que ens reuníem a Cadaqués, la cançó francesa era fonamental, ja ho crec! Brassens era, evidentment, el màxim exponent d'aquest concepte de cançó.

—Però en un moment donat de Dit o fet vostè parla de la Colita —quan encara no era fotògrafa. I diu que solia seure a la falda dels amics i els cantava *Mes mains*, una cançó de Gilbert Bécaud. Bécaud no tenia el prestigi intel·lectual de Brassens, ni de bon tros.

—Era un cantant amb etiqueta de "varietats", efectivament, i tendíem a fotre'ns-en una mica. Desentonava una mica al costat de la seriositat d'un Brel, d'un Brassens, o d'un Gainsbourg.

—Es deu referir al Gainsbourg de la primera època, molt influenciat per Boris Vian. Perquè després el personatge en va fer de tots colors...

—El trobàvem molt diferent de tots els altres... I tens raó, parlo dels seus primers discos. Anàvem a escoltar-los a casa d'en Pere Garcés, que era un gran entès en matèria de cançó francesa. Tot just fa un mes que és mort... A casa seva vam descobrir meravelles com *Le temps des yoyos* o *Le poinçonneur des Lilas*...

—Això ja deu ser al final dels cinquanta o l'inici dels seixanta, perquè Gainsbourg enregistra els seus primers temes cap al 59.

—Més aviat et parlo de l'inici dels seixanta... Ja començava a

FOTO: X. MISERACHS

olorar-se l'època ié-ié, i Gainsbourg nedava una mica entre dues aigües, però sempre amb una gran qualitat.

—Quan va començar a escriure i compondre temes d'èxit per a cantants de moda com France Gall, i el van acusar d'haver *retourné sa veste*, va replicar que ho havia fet en adonar-se que estava folrada de visó.

—Una rèplica digna d'ell. En tot cas, en Gainsbourg mai no va ser gaire conegut a Catalunya. Ni en Ferré, ni tants altres. Potser et sorprendràs, ¿però saps de qui he estat enamorat tota la vida?

—...?

—D'en Maurice Chevalier! M'encantaven les seves pel·lícules, i de petit em feien imitar-lo davant dels familiars. Era tot un personatge. Encara ara, quan el torno a veure en alguna filmació antiga, quedo admirat de la seva simpatia i del seu enorme poder de comunicació.

—Les seves cançons eren molt senzilles i no gaire ambiciosos pel que fa al contingut, però la seva interpretació les transcendia. I va

tenir prou vista per obrir camí a Charles Trenet, tot incloent en el seu repertori *Y a d'la joie*.

—Ves, això no ho sabia. Jo el vaig veure actuar a Barcelona cap als anys quaranta, ja acabada la guerra mundial, en un teatre que hi havia a la Diagonal..., ara no en recordo el nom. En vaig quedar admirat. Saps? Aquest record em porta un altre, el de Bernard Hilda i la seva orquestra. Tocaven al Ritz, i més tard van actuar en un d'aquells cabarets de la Diagonal, la Rosaleda o el Cortijo... Era un personatge que va posar de moda la cançó francesa en versió orquestral. I al final va resultar que es tractava d'un espia francès a Barcelona, junt amb un altre individu molt curiós, l'Albert Puigpalau.

—¿El "Tío Alberto" de la cançó de Serrat?

—Això mateix. Enviaven notifiacions sobre els vaixells que entraven i arribaven, les activitats que feien aquí els alemanys, etcètera.

—Però tornem al començament. Deixant de banda Bécaud, Gains-

bourg, Chevalier i tants d'altres, queda clar que el seu referent bàsic és Brassens. Al seu dietari fins i tot reproduceix una estrofa sencera de *La première fille...*

—Ens encantava. Alguns dels membres de la colla, com la Rosa Regàs, se'n sabien pràcticament totes les cançons de memòria. Era un moment d'un entusiasme generalitzat per Brassens, i amb motiu: les seves cançons eren d'un nivell realment extraordinari. Vaig veure'l un parell de vegades en directe, però sempre a París. A Barcelona, mai.

—No és estrany: mai no va cantar a l'Estat espanyol. De fet, va actuar molt poc fora de França. No era un nòmada com Brel...

—Li devia apassionar més l'escriptura que no pas la interpretació. Era un autèntic perfeccionista, a aquest nivell. Una de les cançons que més m'agradava era *Les sabots d'Hélène* (canta): "*Les sabots d'Hélène / étaient tous crottés. / Les trois capitaines l'auraient appelé vilaine...*"

—(canto) "... et la pauvre Hélène / était comme un âme en peine." Una meravella, d'aquelles que no passen mai de moda.

—Amb quina habilitat jugava amb els referents populars, tot portant-los al seu terreny!

—Uns anys després va dur aquest sistema al límit amb *La route aux quatre chansons*, un tema modèlic. Quins altres cantants l'atreuen?

—La Barbara, tot i que es va donar a conèixer força més tard.

—Després de deu anys de fer d'interpret en un petit cabaret al costat del Sena: L'Écluse.

—Ara és un restaurant, ja el conec. També recordo una noia molt jove, no en sé el nom. Devia tenir uns setze anys, i cantava una cançó molt graciosa, on una nena mira l'eina que fa servir un nen en fer pipí i arriba a la conclusió que "allò" no solament és agradable sinó també útil. Qui devia ser?

—No n'estic segur... Hi havia la Nicole Louvier. I també una noia amb trenes que anomenaven "*la collégienne de la chanson*", la Marie-Josée Neuville. Probablement es tracta d'aquesta darrera. Ara bé, sempre parlem de la influència de la cançó francesa a Catalunya,

però devia de ser mínima, o centrada en uns sectors molt determinats.

—És com en la política: quan veus com pensen els teus amics, et creus que tot el país pensa igual, i quan arriben les eleccions t'adones que tu i els teus sou una minoria... Érem quatre gats, els qui escoltàvem cançó francesa, i mentrestant el que triomfava socialment era la Juanita Reina, la copla... la cançó espanyola, en definitiva.

—També recorda en Dit o fet el naixement de la cançó catalana, les vetllades de la Cova del Drac...

—Era l'època que en disposar del carrer Tuset ja ens crèiem que érem a Londres. Ens trobàvem a la Cova (on es va fer aquell joc de paraules del drac-store), després a Boccaccio... En el fons tots érem la mateixa colla.

—I el treball dels primers cantants catalans, ¿es veia com una cosa molt precària, en comparació amb els referents francesos?

—No, de cap manera. La Nova Cançó va néixer amb una conside-

rable qualitat i va quallar molt bé, fins i tot entre les elits més esnobes i afrancesades, abans d'arribar a un públic més massiu i popular gràcies sobretot a en Raimon.

—Del jazz no en parla gaire, ara que hi penso.

—No, el jazz m'agrada, però no hi he entrat mai gaire. En gaudeixo, i tanmateix no el vaig a buscar. És potser una de les meves mancances en el camp musical, tot i que admiro força músics, com Dizzy Gillespie.

—Resumint: clàssic i cançó són els dos pols entre els quals vostè es mou.

—Sí, perquè el que s'acostuma a vendre sota les etiquetes pop i rock no m'interessa gaire. Aquesta música afeixugant, teòricament ballable, m'atabala terriblement. Però les febrades passen... El rock i el twist dels seixanta, amb tot el capital que movien al darrere, no van ser capaços d'acabar amb la cançó de qualitat. Esperem que la història es repeteixi.

AIRTEL MOVIL S.A.

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA

AIRTEL MOVIL S.A. s'ha incorporat com a Membre d'Honor de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i com a Mecenat per al projecte «Un Palau per al segle XXI».

El conveni de col·laboració ha estat signat pel Sr. Ignacio Sánchez Galán, Conseller Delegat de AIRTEL MOVIL S.A. i el Sr. Enric Álvarez i Vila, Secretari de l'Orfeó Català.

Va assistir a l'acte el Sr. Enric Martín, Gerent Territorial de Catalunya i Aragó.

Amb aquest patrocini AIRTEL MOVIL S.A. expressa, una vegada més, el seu suport a la cultura.

MIKROKOSMOS

Aplaudiments

Un dels gestos –i dels més generalitzats universalment– per demostrar l'aprovació pública a un fet és aplaudir (segons el diccionari, "batre de mans en senyal de viva aprovació, d'entusiasme").

No és l'únic, és clar; perquè el ventall d'opcions en què pot ser exercida l'aprovació és prou ampli perquè la reacció pugui prendre variants diverses o, fins i tot, polivalents. No tenen el mateix significat, per exemple, uns xiulets estentoris en una sessió de jazz (interpretats col·lectivament en clau positiva) que en finalitzar una representació operística (d'unes connotacions negatives fora de tot dubte).

No és l'únic, però és el majoritari, aquell gest aprovador. I, com tot en la vida, aquell signe presenta gradacions: des de la tebior, tot simplement educada, fins a les grans ovacions, expressives d'un cert arravatament col·lectiu; la gamma, entre aquests extrems, admet molts matisos. Però sempre formulats impulsivament sense una concordança tàcita entre els qui aplaudeixen.

Sempre... excepte en música. Perquè, des de fa ja molts anys, assistim a unes manifestacions aprovatòries singulars, especialment a l'hora de reclamar a un intèrpret l'ampliació del seu programa amb algun bis.

Aleshores, de l'aplaudiment convencional es passa al rítmic; i s'inicia un compassat batimans, tothom a l'una, primer pausadament i després amb una acceleració progressiva, fins a desembocar altre cop en el mar de l'aplaudiment normal.

Del meu record, això es començà a produir fa una trentena d'anys, de forma esporàdica, i en audicions dedicades primordialment a públic jove (corals infantils, sessions per a escolars, etc., sector discent en què l'aprenentatge del ritme té un paper fonamental en l'educació global). I, a poc a poc, aquest costum s'ha anat estenent...; ¿o potser aquells infants i adolescents d'aleshores són avui els qui omplen les sales de concerts i conserven encara el record d'aquelles primeres experiències musicals?

Alguna motivació hi deu haver... Com n'hi ha –i el cas és ben clar– en la modalitat andalusa, que tantes vegades he comprovat en el Festival de Granada, en què el ritme d'aplaudiments és molt més viu i en compàs ternari... ¿Hauré de convenir, doncs, que la consideració sobre la manera d'aplaudir als concerts pot aportar matisos exemplificadors a l'estudi de la psicologia col·lectiva?

Pere Artís

FOTO: X. M.

Imminent sortida d'un llibre sobre el Liceu

El llibre *El Liceu: un espai per a l'art (1847-2000)* és previst que surti a la venda a final d'any segons l'acord signat entre el Gran Teatre del Liceu, la Universitat Politècnica de Catalunya i l'Editorial Lunwerg.

Aquest llibre, segons que van assenyalar fonts del Liceu en l'acte de presentació de l'acord de realització, és el fruit d'una teranyina de complicitats entre els agents culturals de la ciutat, en un moment –fet que va destacar de forma especial– en què el teatre assumeix la condició plena de públic.

El volum és coordinat per Ramon Pla i Arxé i es divideix en dos grans blocs: el primer, d'àmbit històric, és obra de Joaquim Iborra, Teresa Lloret i Joan Matabosch, mentre que el segon abasta els aspectes arquitectònics i és a cura de l'equip responsable de la reconstrucció del teatre, integrat per Ignasi de Solà-Morales, Xavier Fabré i Lluís Dilmé.

Es compta amb fotografies d'Antoni Bofill, Manolo Laguillo i d'altres i el format és de 27 x 31,5 centímetres amb un total de 300 pàgines. S'editarà en català, castellà i anglès i tindrà un preu de 9.850 pessetes. El tiratge inicial serà d'uns 10.000 exemplars.

Segons Ramon Pla, aquest llibre, de caràcter institucional, surt al carrer en un moment important per al Teatre. Per la seva part, Ignasi de Solà-Morales destacà que es tracta d'un llibre necessari i imprescindible pel seu caràcter d'alta divulgació. I va remarcar la importància de la vinculació de la Universitat Politècnica de Catalunya, atès que aquesta institució presta una gran atenció a aspectes com l'arquitectura teatral, programant cursos i seminaris específics i que d'aquesta universitat han sorgit molts dels col·laboradors en el projecte de reconstrucció del Liceu. ■

Albert Carbonell guanyà el Certamen de Sardanes de Mollet

Albert Carbonell i Saurí va obtenir el premi de la 6a edició del Certamen Ciutat de Mollet de Sardanes i Música per a Cobla, en la modalitat de sardana, amb l'obra *La vall de Sant Daniel*, dotat amb 100.000 pessetes. El premi de la modalitat de música per a cobla, dotat amb 200.000 pessetes, va quedar desert.

El jurat d'aquest certamen estava format per Josep Solà, Manuel Oltra, Jesús Ventura, Jaume Cristau, Jordi Molina i Oriol Folk. La sardana *La vall de Sant Daniel* es va estrenar el passat 22 d'agost en el marc de la Serenata Vuitcentista de la Festa Major de Mollet del Vallès.

Albert Carbonell ha rebut més de deu premis per les seves sardanes i obres per a cobla. El compositor va ser també el guanyador del 1r Concurs de Composició de Música de Cambra Joaquim Maideu, en les seves dues modalitats, l'any passat. ■

Chopin i Falla

Presentades les darreres publicacions sobre la relació Falla-Chopin

Editades per la Fundació Archivado Manuel de Falla, el passat 14 d'octubre es van presentar a la Residencia de Estudiantes de Madrid. Es tracta de l'edició facsímil dels manuscrits fonamentals de *Fuego fatuo* (amb un estudi d'Yvan Nommick, director musical de l'Archivo Manuel de Falla) i del llibre d'estudis *Falla-Chopin. La música más pura*, edició coordinada per Luis Gago.

Per a més informació: Archivo Manuel de Falla, tel.: 958.22.83.18/ 958.22.84.63 o Residencia de Estudiantes, tel.: 91.563.64.11. ■

La Fundació Castell de Peralada, entitat col·laboradora en la reconstrucció del Liceu

Gran Casino de Barcelona-Grup Peralada va subscriure el passat setembre un conveni pel qual entra a formar part del conjunt d'empreses i entitats que, com a Entitat Protectora, participen en la reconstrucció del Gran Teatre del Liceu.

D'aquesta manera el Grup Peralada afegeix un element més a la seva política de suport a la cultura musical catalana, que ja és palesa per mitjà del seu copatrocini en la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, el Concurs Internacional de Cant Montserrat Caballé, el Festival de Jazz de Barcelona, la Schubertiada de Vilabertran, el Festival Internacional de Música Castell de Peralada, entre d'altres. ■

Eco, de Philippe Vallet, projecte guanyador del concurs Òpera a Secundària

Philippe Vallet, membre fundador de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure i professor d'oboè i música de cambra al Conservatori de Badalona, va guanyar la primera convocatòria del concurs Òpera a Secundària amb el projecte Eco. També es va concedir un accèssit a Mariona Vila pel seu projecte Regals, amb text de Mercè Maure.

Aquest concurs -que neix arran de la presentació de l'òpera de Hans Krása Brundibár, al Mercat de les Flors els anys 1998 i 1999, i que és convocat conjuntament pel Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, el Gran Teatre del Liceu i l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona- té com a finalitat la creació de repertori operístic destinat a escolars de Secundària per tal d'introduir-los al món de l'òpera i de la música contemporània.

El jurat estava format per la directora i pedagoga de cant coral Elisenda Carrasco, el director d'orquestra Edmon Colomer i l'escenògraf Joan Antón Sánchez. En aquesta primera convocatòria, s'hi van presentar un total de cinc projectes.

Es previst que Eco es representi durant el segon trimestre de l'any 2000. ■

Gira veneçolana de Manel Camp i Ludovica Mosca

Els dos pianistes van presentar el seu compacte *Contrast* -treball que fusiona la música barroca i el jazz- a Veneçuela en una petita gira entre el 22 i 27 del propassat octubre.

El primer dels concerts va tenir lloc en el marc del X Festival Internacional de Música El Hatillo de Caracas, on també van interpretar algunes obres dels tres compactes que el duet té publicats. També van estrenar en aquest festival un programa monogràfic sobre Bach que amb el títol *Bach en Jazz* serà enregistrat pròximament. Aquest nou treball és previst que surti al mercat la primavera vinent i en faran la promoció amb una gira tot commemorant l'Any Bach. ■

Gira d'homenatge a Poulenc, amb el pianista Melani Mestre

L'Orquestra Simfònica Nacional de Romania, dirigida per Paul Popescu i amb el pianista barceloní Melani Mestre com a solista, va fer el passat novembre una gira d'homenatge al compositor Francis Poulenc per diverses ciutats catalanes i espanyoles.

La formació romanesa va actuar a Terrassa, Vic, Tarragona, Granada, Albacete, Almeria, Elx, Salamanca, Pamplona, Sabadell, Valladolid, Lleó, Saragossa, la Corunya, Palència i Múrcia. Els tres programes que van combinar estaven integrats per obres de Poulenc, Xostakóvitx, Rakhmàninov, Copland, Prokófiev, Rimski-Kórsakov, Mendelsohn, Gershwin i Bernstein. ■

FUNDACIÓN Uni2

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA

Fundación Uni2 s'ha incorporat com a Patrocinador de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana per la 4ª Temporada del cicle «Concerts Simfònics al Palau».

El conveni de patrocini ha estat signat per la Sra. Mª Jesús Alonso Fernández, Secretària de la Fundació Uni2, i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Amb aquest patrocini la Fundació Uni2 expressa, una vegada més, el seu ferm suport a la cultura.

TANGENTS

Sarah Brightman

Quan els tres tenors van irrompre en els recitals multitudinaris "amb micro", tal vegada estaven acabant amb el monopoli dels cantants clàssics a l'hora d'interpretar òpera.

Va reblar la convicció veure la gala que es va fer al Palau Sant Jordi d'ajut al Liceu poc temps després de l'incendi. Ens vam trobar que tenia el mateix gruix de veu —les taules de so ho compensaven— una aleshores delicada Maria Bayo que la wagneriana Gwyneth Jones. Això volia dir que no calia tenir volum, sinó únicament una veu agradable per quedar bé amb reproducció amplificada.

Sempre havia pensat que les operetes clàssiques i certes òperes podien presentar un caire diferent cantades per veus normals, sense tècniques operístiques de projectar la veu. Hi cabrien rogalls, musitacions, inflexions mínimes, exasperacions amb les quals subratllar els textos. Sé que alguna iniciativa d'aquestes es va proposar a famosos de la cançó i ningú no va voler córrer el risc i ens vam quedar inèdits, només gaudint d'alguna mena de paral·lel amb els musicals cinematogràfics.

Heus aquí, però, que el divendres 15 d'octubre, en el seu programa *Nit Clàssica*, el Canal 33 ens va donar un recital de la cantant anglofona Sarah Brightman que amb veu agradable i posats de mel i mató —amb un micròfon fixat amb una mena d'auricular a dos centímetres de la boca— ens va cantar, alternant-ho amb altres repertoris, un bon grapat d'àries d'òpera i *lieder*, fins i tot el "Nessun dorma", de *Turandot* reservat habitualment a tenor. L'acompanyament musical, edulcorat, simplificat, efectista, al vell estil "mantovani", subratllava una intenció populistica. Vels, núvols, innocència era l'imaginari dels nous manipuladors de les melodies operístiques.

Potser no caldria parlar-ne més si no fos perquè em sembla que la Brightman ha encetat un camí que molts seguiran. Al capdavant la humanitat tira sempre pel camí més fàcil.

Jordi Maluquer

Homenatge del Bruc a Joan Llongueras

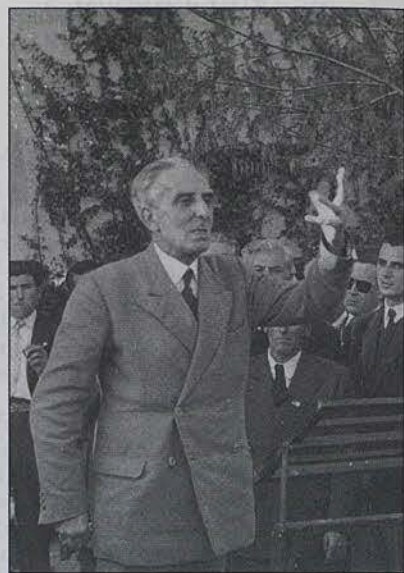
El Festival de Música del Bruc (Anoia) ha arribat enguany a la seva vintena edició; per celebrar-ho no hi havia una manera millor que retre homenatge a l'il·lustre músic Joan Llongueras.

El gran músic barceloní va estiuejar dinou anys al poble i aquest fet va marcar la seva obra poètica i musical.

Dels dies 11 de setembre al 20 de novembre van tenir lloc al bell marc de Can Cases tres concerts instrumentals de gran qualitat a càrrec del Quartet de Clarinets de Barcelona, l'octet de cordes Barcelona Collage i el Quartet Joan Massià, dos concerts "mixtos" vocals i instrumental del duet Comes-Pujol i el trio de Carme Canela. Tots són grups consolidats en l'àmbit de la música clàssica i el jazz.

Pel que fa a l'homenatge al polifacètic artista català Joan Llongueras (1880-1953), es va centrar en un espectacle multimèdia, especialment produït per al Festival, i també una exposició molt interessant sobre l'artista i la seva relació amb el Bruc. L'espectacle estava muntat sobre textos de la darrera obra que va escriure, *Les finestres del Mas* (1953), amb música de Francesc Prat i dramaturgia de Robert Govern. Tota l'obra recollia de manera molt poètica i emotiva les vivències de Llongueras al Mas d'en Pi del Bruc, on va estiuejar del 1914 al 1928; des de les finestres del Mas s'albira Montserrat, inspiració de la seva poesia, i muntanya que esperonava el seu esperit catalanista. Al final dels anys trenta ell confessà el seu "credo" intel·lectual: "*tot el modernisme té per a mi una poderosa atracció; en pintura, Casas, Rusiñol, Nonell, Picasso i Canals; en poesia, Joan Maragall i el Grup de l'Avenç* [*Les finestres del Mas* recorda molt l'estil de prosa "poètica" de Maragall]; *en música, Enric Morera, Vives i Lluís Millet; en teatre, Adrià Gual, Ibsen i Maeterlinck*".

Llongueras combregava, doncs, amb modernisme i noucentisme, els grans moviments del nostre enyorat *premier du siècle*, no oblidem que el seu germà, l'arquitecte Jaume Llongueras, va ser ajudant de Gaudí. El nostre polifacètic prohoms va conrear la música i la poesia, era pedagog i crític musical. Estava integrat de ple en la intensa vida cultural catalana de llavors. En un resum obligat

de la seva biografia esmentarem que fundà l'Institut Català de Rítmica i Plàstica als locals de l'Orfeó Català, actualment Institut Joan Llongueras, col·laborant amb el mestre Lluís Millet (1913); va dirigir les Escoles Blanquerna, i, posteriorment, l'Acadèmia de Música de Barcelona (1924); del Llongueras pedagog al crític musical, doncs, durant més de vint anys ho va ser de "La Veu de Catalunya", va col·laborar en la "Revista Musical Catalana" i al Liceu.

Llongueras va compondre també més de cent cançons per a infants, va ser president de la Lliga Sardanista de Catalunya i escrigué, ja a la clandestinitat, els llibres de poesia *De profundis*, *Testimoniatge de la guerra*, *Del meu viure a muntanya*, *El meu Montserrat*, *Fogalleig de capvespre*, *Benaurances de l'any* i *Sobre els àngels*. Va preocupar-se també de donar suport a l'Associació Internacional de Compositors Contemporanis.

És per això que el seu prestigi va depassar les nostres fronteres i el prestigiós *Diccionari musical d'Oxford* li ha dedicat una ressenya. No oblidem que va ser alumne de Granados i amic de Pau Casals, o sigui que allà on hi havia cultura ell hi era. Llongueras pot figurar a l'exigua llista de catalans universals, d'aquestes persones que fan pujar el nivell cultural i moral d'una nació. El seu treball honest, senzill i farcit d'amor a la terra catalana en fan una personalitat immortal per als qui estimem la cultura catalana. Cal rememorar al poble del Bruc per haver tingut memòria històrica i homenatjar un tan il·lustre estiuejant.

● Jordi Badia i Sendra

Curs monogràfic sobre Johannes Brahms

Seguint la seva coneguda vocació didàctica, el Servei de Música de la Fundació "la Caixa" està duent a terme, entre el passat 16 d'octubre i aquest 11 de desembre, un curs monogràfic dedicat a "Brahms el progressiu: la música a les portes del canvi de segle", que consta de classes, sessions d'anàlisi, audicions comentades, concerts i audicions a la Mediateca.

El curs, elaborat pel compositor Benet Casablanca, és particularment útil tant per a músics professionals com per a estudiants de música i melòmans en general i abasta els grans temes esteticomusicals relacionats amb l'obra del compositor hamburguès i la seva peculiar situació en els corrents musicals del seu temps, sessions d'anàlisi de les quatre simfonies, taules rodones, etc., que compten amb la col·laboració de prestigiosos musicòlegs, actius en diverses universitats del Regne Unit i dels Estats Units (com Robert Pascall, James Webster, Virginia Hancock, Christopher Wintle, Jonathan Dunsby, Timothy L. Jackson, Walter Frisch i Michael Musgrave), a més de diverses personalitats del nostre àmbit musical i intel·lectual, com, entre d'altres, Antoni Marí, Xavier Antich, Antoni Ros Marbà, Salvador Mas, Manuel Valdivieso, Ernest Martínez, Josep Vila, Agustí Charles, Miguel Àngel Centenero, Agustí Fancelli, etc.

A més, un interessant cicle de concerts, que ha tingut lloc durant el mes de novembre, va incloure actuacions de Joan Rubinat, el Mandelring Quartet i el trio format per Isabel Vilà, Alvaro P. Campos i Almudena Cano. El repertori es basava en la figura de Brahms i els seus antecessors, contemporanis i hereus més representatius, com Schubert, Chopin, Zemlinski...

Com és norma en les realitzacions musicals de la Fundació "la Caixa", les implicacions culturals i estètiques de la temàtica tractada depassen àmpliament la figura central del compositor, en implicar-la en els corrents musicals més representatius del segle XX, particularment per mitjà dels aspectes de la seva obra recollits per la Segona Escola de Viena. ■

Resultats del Concurs de Piano Marisa Montiel

El jove David Garrido, d'Orense, va obtenir el primer premi, dotat amb 300.000 pessetes, i el premi de la musicalitat, en la secció juvenil del XVIII Concurs Nacional Marisa Montiel de Piano. En la secció infantil van resultar guanyadors *ex-aequo* del primer premi, dotat amb 150.000 pessetes, Lorena Tena, de Granada, i Fernando Cruz, de Madrid. Lorena Tena també va guanyar el premi a la musicalitat i el premi a la música espanyola -atorgat per Hazen.

El jurat estava format per Marisa Montiel, José Manuel Cuenca, Perfecto García, Antonio Martín, Rafael Quero i María Luz Yanes. ■

L'Orquestra de Cambra de l'Empordà a Cuba

La formació empordanesa que dirigeix Carles Coll continua amb la seva densa activitat fora de les nostres fronteres. Així, el mes d'octubre va fer una gira per l'illa de Cuba, entre els dies 19 i 24, amb visita a les ciutats de Sancti Spiritu, Cienfuegos, Trinidad, Pinar del Río i l'Havana.

L'orquestra va interpretar obres de Toldrà, Falla, Mozart, Donizetti, Verdi i Albéniz. La gira va comptar amb la participació del guitarrista Jordi Codina. ■

CONVOCATÒRIES

CURSOS DE L'ESCOLA DE TREBALLS CORPORALS I ARTÍSTICS DE BARCELONA. L'escola que dirigeix Yiya Díaz aquest any lectiu ofereix els cursos següents: Mètode Cos-Art, per a actors, músics i per a la dansa; Mètode Cos-Art i Vida quotidiana; iniciació al Mètode Cos-Art; cursos especials del Mètode Cos-Art (per a embarassades, assessorament corporal per a instrumentistes, cantants i directors de cor i orquestra, escola de piano, audicions); cursos intensius del Mètode Cos-Art els mesos de març, abril i maig; i cursos de formació pedagògica del Mètode Cos-Art. Informació: Escola de Treballs Corporals i Artístics de Barcelona. Martí, 76, entl. 2a. 08024 Barcelona. Tel. i fax: 93.210.18.30. Secretaria: dimecres de 17 a 21 hores.

V PREMI PAOLO BORCIANI D'INTERPRETACIÓ MUSICAL AMB QUARTET DE CORDA. Tindrà lloc de l'11 al 18 de juny de 2000 al Teatre Municipale Valli de Reggio Emilia, Itàlia. S'atorgaran tres premis: de 36, 26 i 12 milions de lires -més una gira de concerts per Europa i els Estats Units per al primer premi-, a més d'un premi especial de 4 milions de lires per a la millor interpretació. El jurat serà format per Renate Ronnefeld, Salvatore Sciarrino, Petr Messiereur, Rainer Schmidt, Franco Rossi, Dario de Rosa, Paul Griffiths i Evans Miragas. Per a més informació: Premio Paolo Borciani. Teatro Municipale Valli. Piazza Martiri del 7 Luglio. I-42100 Reggio Emilia. Tel.: 00.39.05.22.45881. Fax: 00.39.22.458822. E-mail: direzione@i-teatri.re.it.

IX CONCURS EUGENIO MARCO. IV CURS DE PROFESSIONALITZACIÓ PER A JOVES CANTANTS. Organitzat per l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell (presidida per Mirna Lacambra), el concurs tindrà lloc entre el 24 i 28 de gener de 2000. Se seleccionaran els cantants per al curs de l'Escola d'Òpera de Sabadell amb la finalitat de representar Don Pasquale de Donizetti en funció especial (el 4 de maig de 2000) dins el cicle Òpera a Catalunya. Hi poden participar els cantants de 33 anys com màxim, de nacionalitat espanyola o residents a Espanya, amb la carrera de cant acabada en un conservatori oficial o equivalent amb professor particular, i que no hagin debutat com a professionals. Els papers previstos són Don Pasquale, Norina, Ernesto i Dottor Malatesta. Cal concursar-hi amb dues àries de qualsevol òpera, escollides lliurement (excepte *Don Pasquale*), i interpretar-les de memòria; i com a repertori obligatori, i segons els personatges: cavatina i duos amb Ernesto, Norina i Malatesta, per al paper de Don Pasquale; cavatina, duos amb Malatesta i Don Pasquale i *notturmo* amb Ernesto, per al paper de Norina; ària, serenata, duo amb Don Pasquale i *notturmo* amb Norina, per al paper d'Ernesto; i romança i duos amb Norina i Don Pasquale, per al paper de Dottor Malatesta. Per la seva banda, el curs serà impartit per Roger Aliet, Albert Argudo, Pep Antón Gómez, Pau Monterde, Enriqueta Tarrés i Jordi Vilà. La data límit d'inscripció és el dia 10 de gener de 2000. Informació: Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell. Pl. Sant Roc, 22, 2n 1a. 08201 Sabadell. Tel.: 93.725.67.34. Fax: 93.727.53.21.

Liceu
1999
2000

ÒPERES

Lucia di Lammermoor

de Gaetano Donizetti

Desembre 1999

dies 29 i 30

Gener 2000

dies 2, 4, 5, 7, 8, 9, 12 i 14

Giusy Devinu, Josep Bros,
Alexandru Agache / Vicenç
Sardinero, Askar Abdrasakov,
Carlos Cosías, Mireia Pintó i
Vicenç Esteve Madrid.

(29 de desembre;

2, 5, 7, 9, 12 i 14 de gener)

Annick Massis, Sergei
Ghaidei, Vicenç Sardinero,
Simón Orfila, Francisco Vás,
Maria Àngels Sarroca i
Alfredo Heilbron.

(30 de desembre; 4 i 8 de gener)

Direcció musical
Bertrand de Billy /
Elisabeth Attl

Direcció d'escena
Graham Vick

Escenografia i vestuari
Paul Brown

Il·luminació
Nick Chelton

Coproducció
Grand Théâtre de Genève /
Maggio Musicale Fiorentino

CONCERTS

"Panoràmica de la música txeca"

(En ocasió d'*El cas Makropoulos*)

Director d'orquestra: Salvador Mas

Desembre 1999 dia 2

Requiem de Giuseppe Verdi

Isabelle Kabatu, Olga Borodina,

Jaume Aragall, Carlo Colombara.

Director d'orquestra: Bertrand de Billy

Desembre 1999 dies 11 i 13

RECITALS

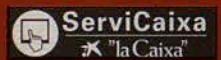
Galina Gorchakova

Piano: Larissa Gergieva

Desembre 1999 dia 5

VENDA DE LOCALITATS

Venda d'entrades les 24 hores

O bé al telèfon 902 33 22 11

Taquilles del Liceu:
La Rambla, 51-59
08002 Barcelona
De dilluns a divendres,
de 14 a 20,30 h.

Telèfon de informació
93 485 99 13

www.liceubarcelona.com

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

PROGRAMACIÓ AL FOYER

**“En ocasió
d’*El cas Makropoulos*”**

3 desembre 1999

Obres de Dvořák, Smetana, Janáček, Martinu i altres.

**“En ocasió de
Lucia di Lammermoor”**

11 gener 2000

Escenes de bogeria d'obres de Paer, Bellini, Donizetti, Thomas i altres.

**“En ocasió de *Don Carlo*:
Schiller i l’òpera”**

12 febrer 2000

Obres de Rossini, Donizetti, Mercadante, Verdi i altres.

**“En ocasió de
Beatrice di Tenda”**

17 març 2000

Obres de Bellini.

**“En ocasió de *Le nozze
di Figaro*”**

10 maig 2000

Obres de Cimarosa, Clementi, Martín i Soler, Mozart i altres.

“En ocasió de *Sly*”

8 juny 2000

Obres de Casella, Wolf-Ferrari, Busoni i altres.

“La Renaixença al Lied”

9 juny 2000

Obres de Pedrell, Manén, Lamote de Grignon, Vives i altres.

**“125 aniversari de la mort
de Bizet (1875)”**

18 juny 2000

Obres de Bizet.

SESSIONS “GOLFES” AL FOYER

**“Animals big and small”
Recital de Steven Cole**

9, 12 i 15 de maig 2000

Obres de Beethoven, Saint-Saëns, Bartók, Grieg, Copland, Ravel i altres.
Steven Cole, tenor
Joseph Smith, piano
Yves Coudray, direcció d'escena i il·luminació

**Cançons de cabaret
Recital de
Christiane Boesiger**

5, 7 i 8 de juliol 2000

Obres de Weill, Schönberg, Satie, Poulenc i altres.
Christiane Boesiger, soprano
NN, piano
Olivier Tambosi, direcció d'escena i il·luminació

PROGRAMACIÓ INFANTIL

“La serva padrona”

de Giovanni Battista Pergolesi

19 i 20 de febrer 2000

13, 14, 20 i 21 de maig 2000

Producció per a titelles de la companyia granadina Etcètera.
Direcció: Enrique Lanz

Gran Teatre del Liceu

Piano aux Pyrénées: un èxit amb precedents

Entre els dies 13 i 24 del passat mes de juliol, la tercera edició del Festival Piano aux Pyrénées (que, com indica el nom, té lloc a la regió francesa d'Hautes-Pyrénées, a l'entorn de l'anomenat per molts "instrument rei"), va aplegar un públic fidel i entusiasta que omplí de gom a gom els diversos espais —ja veuran més endavant per què evito la paraula "sales"—, on un escollit grup d'intèrprets de primera línia va resumir el bo i millor del seu art en deu extraordinaris concerts.

Va obrir el foc, amb un èxit clamorós, el trio format pel violinista Pierre Amoyal, el violoncel·lista Gary Hoffmann i el pianista Pierre Réach. Van venir després els concerts protagonitzats pel pianista argentí Aquiles Delle Vigne; pel duet de pianos format per Thierry Huillet i Bruno Rigutto; pel duo Christoph Henkel (violoncel) i Cécile Hugonnard-Roche (piano); pel trio Marie-Paule Milone (veu), Michel Lethiec (clarinet) i Denis Pascal (piano); els dos brillants recitals pianístics protagonitzats pel brasiler Luiz de Moura Castro i per la lituana Muza Rubackyté; el concert del duo de pianos Arianna Goldina-Rémy Loumbrozo; el recital del guanyador del concurs Piano Masters de Montecarlo 1999, Maurizio Baglini, una altra figura emergent de la brillant jove generació de pianistes italians; i, tancant triomfalment el Festival, l'incomparable recital del pianista György Sebók, del qual parlo més llargament en l'entrevista que trobaran publicada en aquest mateix número.

Els "espais" que van acollir aquests concerts són tan insòlits com extraordinaris. Naturalment, algunes esglésies i abadies de la zona, com les de l'Escaladieu, Esquièze-Sere, Campan, Lourdes i Saint-Savin, autèntiques joies visuals i, de vegades, acústiques; però també el Casino d'Argelès-Gazost, la Maison du Parc et de la Vallée de Luz Saint Sauveur, el majestuós pati interior de la Résidence Continental de Cauterets, o fins i tot la gran nau central de les Termes de Barèges. Els artistes, meravellosos de talent i de generositat, i el públic entusiasta i fidel que omple totes i cada una d'aquestes seus, van demostrar que l'amor és l'única cosa que la música necessita com a sostre i parets; i que si aquesta passió falta, tots els auditors sobren.

Paral·lelament als concerts, alguns dels intèrprets van impartir *masterclasses* a una cinquantena de joves músics, majoritàriament pianistes. És la vila de Barèges, centre neuràlgic del Festival, qui acull amb

Concert inaugural del Festival.
D'esquerra a dreta: Pierre Amoyal, Pierre Réach i Gary Hoffmann

entusiasme —compartit per tota la població però liderat, sens dubte, pel seu batlle, Emmanuel Corret— aquesta Académie d'Été que equipa temporalment amb una vintena de pianos un poble de poc més de 250 habitants.

Si he titulat aquest article com ho he fet, és perquè l'èxit de la tercera edició de Piano aux Pyrénées en té, de precedents. Pel que em van comentar els ja fidels, el triomf va quedar assolit des de la primera edició, per la magnífica organització, per l'encert en la tria dels escenaris dels concerts i per la qualitat musical i humana dels artistes que formen el *noyau dur* del Festival. El mèrit cal atribuir-lo a les dues persones que han fet dels seus somnis una esplèndida realitat: el pianista francès Pierre Réach, director artístic del Festival, i el Dr. Christophe Baillet, un metge oncòleg de professió que, per amor a la música en general i al piano en particular, ha assolit la direcció general de Piano aux Pyrénées. Tots dos treballen infatigablement durant tot l'any, en un tándem perfecte, per tal d'omplir les valls pirinenques de felicitat i plenitud musicals. Val a dir que l'ajut econòmic i fàctic que reben és cada vegada més important: a més dels municipis que acullen algun concert, donen suport al Festival el Ministeri de Cultura de França, el Conseil Régional Midi-Pyrénées, el Conseil Général des Hautes-Pyrénées, l'ADDA 65, l'ADAMI, la SACEM, el PARVIS, la Salle Gaveau de París (produccions Jean-Marie Fournier), el Crédit Agricole, el diari "La Nouvelle République", l'Oficina Municipal de Turisme i les Termes de Barèges, el Casino d'Argelès i, és clar, el tècnic afinador Gérard Fauvin i el seu Domaine Musical de Petignac, que forneix els pianos del Festival i l'Acadèmia, tot treballant amb entusiasme i professionalitat per tal que tots els instruments estiguin sempre en perfecte estat. Cal esmentar també dues persones que

han donat sempre (especialment en els moments inicials) un ferm suport a Piano aux Pyrénées: M. Gérard Bougrier, prefecte del Departament d'Hautes-Pyrénées, i M. Fortassin, president del Conseil Général. El cert és que l'interès pel Festival creix, tant a França com a Catalunya, i també les visites de personalitats del món musical: Chantal i Jean-Marie Fournier, propietaris i responsables de la programació de la Salle Gaveau de París; Maria Josep Prats, del Departament d'Ensenyament de la Generalitat; Alain Lompech, crític musical del diari "Le Monde"...

Naturalment, el juliol de l'any 2000 el Festival serà fidel al seu *rendez-vous* als aficionats i els estudiants, i prepara ja un grapat de concerts protagonitzats per grans intèrprets, dels quals podem ja avançar alguns noms: els violinistes Gérard Poulet i Clara Cernat, els violoncel·listes Christoph Henkel i Alain Meunier, els pianistes François-René Duchable, Anne Quéméleuc, Bruno Rigutto, Cécile Hugonnard-Roche, Thierry Huillet, Mikhaïl Petukhov, Muza Rubackyté, Pierre Réach, Denis Pascal... El proper 8 de gener, el Festival Piano aux Pyrénées presentarà a la Salle Gaveau de París un aperitiu de la seva "edició 2000": alguns dels artistes que seran a Barèges el proper estiu interpretaran un programa ric i variat que ajudarà els presents a "obrir boca" i a plantejar-se seriosament la possibilitat d'unes vacances als Pirineus, dedicades a parts iguals a gaudir de la natura de dia (l'oferta de la zona és prou rica, des de les passejades a cavall fins al parapent) i de la música de nit. Atesa la proximitat geogràfica, els catalans ho tenim ben fàcil... Des d'aquestes línies, modestament em permeto recomanar l'experiència als lectors. No en quedaran decebuts! ●

Carme Martínez

La Jove Orquestra Nacional de Catalunya ja té fundació privada

Per MONTSERRAT PUIG

El 26 de setembre a l'Auditori va tenir lloc el concert de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya (JONC), dirigida per Josep Pons, que va interpretar obres de Prokófiev, Toldrà, Beethoven i Wagner. De fet, en aquest concert "morí" la Jove Orquestra Simfònica de Catalunya (JOSC), que existia des del 1993, i naixia la JONC. El concert era per celebrar que ja tenen una fundació privada que vetllarà perquè l'orquestra aconsegueixi els seus objectius pedagògics i musicals.

El naixement de la JONC, el setembre del 99, es produeix mitjançant la creació de la fundació privada del mateix nom, de la qual formen part les conselleries d'Ensenyament i Cultura de la Generalitat de Catalunya.

El Patronat, màxim òrgan de govern, té com a president honorari el president de la Generalitat, i està presidit pel conseller d'Ensenyament, i hi pertanyen també càrrecs de la Conselleria de Cultura, a més de comptar amb representants del món cultural i musical català. També hi ha un Consell Assessor, format per personalitats de reconegut prestigi, com són: Lluís Claret, Victòria dels Àngels, Àlicia de Larrocha, Xavier Montsalvatge, Antoni Ros Marbà, Jordi Savall i Guy van Waas. De la direcció executiva, n'és responsable Roser Trepà, la mateixa persona que ja se n'ocupava abans del canvi de nom. Un altre òrgan és la Comissió Artística, que està integrada per: Benet Casabancas, Carles Riera, Jaume Cortadellas, Josep Pons, David Martí, Manuel Valdivieso, Josep Ignasi Gómez i Albert Mayol. La JONC funciona amb una Direcció Executiva, una Direcció Pedagògica i una Comissió Artística, integrades totes per persones

de la gestió i la pedagogia musical catalanes.

Els estatuts de la Fundació assenyalen no només la creació i gestió de la Jove Orquestra, sinó que també preveuen la concessió de beques, borses d'estudis i subvencions d'acord amb les bases que es determinin. Igualment, promourà i organitzarà concerts i cursos o seminaris amb especialistes musicals.

Tot i que són tres els directors que des de la fundació de la JOSC han treballat amb l'orquestra: Ernest Martínez Izquierdo, Guy van Waas i Josep Pons, hem demanat a aquest últim quin era el canvi: *"La diferència és d'opció política, abans no teníem marc jurídic i ara en tenim un de propi, ben dibuixat i ben clar. Un marc jurídic per damunt de les voluntats individuals. Amb la Fundació es ratifica el nostre projecte pel que fa a l'Orquestra, i sabem també que la nostra seu en un futur no massa llunyà serà a l'Auditori."*

El que de moment no s'ha fet públic és el pressupost, però el director de la JONC confia que s'incrementarà en relació amb altres temporades.

Per la resta, la JONC continuarà funcionant com abans, tres trobades l'any, generalment a l'Alberg Torre Amatller, per a estudiants de 18 a 25 anys: un per les vacances de Nadal, l'altre per Pasqua i l'altre a l'estiu, cadascun dedicat a una etapa musical: clàssic, primer Romanticisme, Romanticisme tardà, música contemporània, barroc, òpera. I després els tres concerts en ciutats diferents.

Entre les novetats d'aquesta temporada, destaca la Primera Acadèmia Barroca dirigida per Jordi Savall. I també tindrà el seu espai el Taller de Música del Segle XX, amb la particularitat d'interpretar obres de compositors a partir de l'any 1950.

La Fundació vetlla també pels estudiants de música més joves, de 14 a 18 anys, mitjançant l'Orquestra de les Escoles de Música de Catalunya (OEMUC) que va néixer el 1998 amb el nom de JOSC Alevina. Aquesta jove orquestra, que esdevé el veritable planter de la JONC, du a terme els seus propis concerts i trobades amb un funcionament molt similar al de l'orquestra gran.

Notable nivell al IV El Primer Palau

Onze joves intèrprets van omplir els quatre concerts que integraven la quarta edició del cicle El Primer Palau, promogut per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música amb el patrocini de Loterías y Apuestas del Estado i la col·laboració de l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

Per J.C.C.

Aquesta és una iniciativa que, tal com suggereix el seu nom, té com a objectiu principal oferir a joves solistes l'oportunitat de mostrar el seu nivell en un cicle realitzat amb els millors mitjans i recursos possibles en tots els aspectes. I en aquest sentit cal dir que els objectius s'han acomplert satisfactòriament. I entre ells, els d'una assistència de públic important.

Hom observa que cada dia més els nostres joves músics acusen uns processos formatius d'un gran rigor, gairebé sempre afermats en estades en centres d'ensenyament europeus de prestigi; tot plegat ajuda a configurar-ne una categoria notable.

La succinta ressenya crítica seguirà l'ordre cronològic. El guitarrista David Sanz va tenir el doble mèrit de fer front a l'estrena d'un compositor actual —Francesc Taverna-Bech—, de qui va oferir *Caminava de nit*, una composició de traços subtils, molt refinada i poc potent des del punt de vista expansiu, que oferia unes relatives possibilitats de lluíment a l'instrumentista, envoltat, a més, per l'embolcall orquestral. David

Sanz va oferir una versió d'una gran justesa i precisió, la qual, tanmateix, per les al·ludides circumstàncies no va poder transcendir plenament al públic. Queda el regust d'una gran musicalitat i d'una consistent maduresa interpretativa.

El violoncel·lista Nabí Cabestany va interpretar el *Concert en Do major* de Franz Joseph Haydn. Les expectatives d'un historial remarcable no es van acabar de confirmar, malgrat el gran rigor de la seva tasca, en una interpretació excessivament plana, potser mancada d'una comunicació més fluida i identificada amb l'orquestra.

El flautista Joan Pons va interpretar el *Concert en Re menor* de Carl Philippe Emmanuel Bach. Obra d'una delicada bellesa, la versió, tot i moure's en

uns nivells de qualitat remarcables —especialment pel que fa a precisió i tècnica—, potser va estar mancada de contrast.

Maria Lluïsa Moran va oferir una excel·lent interpretació del vital *Concert per a piano núm. 1* de Xostakóvitx, comptant, a més, amb una molt bona col·laboració de la Barcelona Sinfonietta. La pianista va saber crear autèntica bellesa pianística, en passatges d'una intensa capacitat emotiva, en el nivell més poètic de l'expressió. Per damunt de l'obligada exactitud tècnica hi va haver, doncs, capacitat creativa personal i individualitzada.

La Fantasia per a saxòfon soprano i orquestra de cambra d'Héitor Villa-Lobos va permetre que Víctor Béjar mostrés una tècnica molt madura i una

justa expressivitat, tanmateix al servei d'una obra poc expansiva, que obligava a actuar més sobre el que no es nota que sobre el que apareix de manera evident. La seva càrrega interioritzada va llastar les possibilitats comunicatives d'un instrument, d'altra banda, poc habitual en la seva expressió solística.

El violinista alemany de formació barcelonina Benjamin Scherer va oferir una versió molt reeixida del *Concert per a violí núm. 3* de Camille Saint-Saëns. És un artista d'una gran maduresa que en determinats passatges —especialment el moviment "Molto moderato e maestoso"— va fer mostra de les excel·lències d'una categoria privilegiada.

La joveníssima Katia Michel va fer front a una obra de tanta envergadura com el *Concert per a piano núm. 2* de Rakhmànov. Compromís notable que va superar amb una gran solvència i autoritat, per bé que també amb unes inevitables limitacions, atesa la dimensió i complexitat de l'obra.

El pianista Ramon Garriga va estar molt més inspirat en la notable versió d'*Al·legoria a Turina* de Xavier Montsalvatge i en la *Sonata núm. 7* de Prokófiev que en els inicials *Dos preludis* de Bach-Busoni i en *Los requiebros* de Granados. I la soprano Pilar Páez va acusar, com s'esdevé més d'una vegada amb els cantants, l'impacte d'un auditori tan imponent com el Palau. En un recital que va anar de menys a més, el final dedicat a tres conegudes àries de Puccini va tenir una evident envergadura.

El clarinetista Antoni Adusara va fer front a un programa integrat per tres obres de senyals compositors catalans actuals —Montsalvatge, Guinjoan i Brotons. Molt ben acompanyat al piano per Josep Surinyach, el seu recital va resultar modèlic de tècnica i musicalitat.

Finalment, Daniel Blanch es va mostrar com un pianista de

Pàgina anterior i d'esquerra a dreta i de dalt a baix: David Sanz (guitarra), M. Lluïsa Moran (piano), Joan Pons (flauta), Nabí Cabestany (violoncel), Víctor Béjar (saxo) i Katia Michel (piano).

En aquesta pàgina, d'esquerra a dreta i de dalt a baix: Benjamin Scherer (violí), Pilar Páez (soprano, l'acompanya al piano Alan Branch), Raimon Garriga (piano), Daniel Blanch (piano) i Antoni Adusara (clarinet, l'acompanya al piano Josep Surinyach).

Fotos d'Assumpta Burguès

toc molt bell i d'un elegant concepte interpretatiu, components que va posar al servei d'un sempre agraït programa Chopin, música que va servir amb una gran classe interpretativa. La seva va ser una altra de les presències especialment destacades del cicle.

Una sorpresa força grata va ser constatar el notable nivell de qualitat de la jove formació Barcelona Sinfonietta, que va coprotagonitzar tot el primer concert. Aquesta va ser, probablement, la seva aparició de més compromís fins ara, malgrat que fos en la seva fins a una certa secundària tasca d'acompanyament. El resultat va ser prou notable com perquè augurem a aquest conjunt, que dirigeix amb autoritat artística Francesc Llongueres, un paper remarcable en el nostre ambient musical.

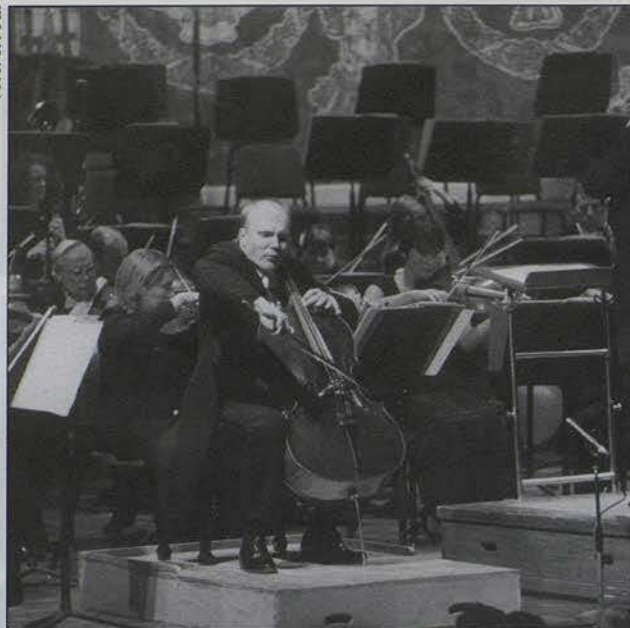

Paul Scherer, premi El Primer Palau

Un jurat integrat per Antoni Besses, Gonçal Comellas, Jordi Maluquer, Lluís Millet i Francesc Taverna-Bech va decidir per unanimitat atorgar el premi El Primer Palau al violinista Benjamin Scherer. Aquest premi està dotat amb 300.000 pessetes.

El clarinetista Antoni Adusara i el pianista Daniel Blanch van ser distingits, en decisió presa per majoria, amb senyals accèssits dotats amb 100.000 pessetes. I finalment hom decidí atorgar una distinció honorífica a la pianista Katia Michel.

FOTO. G. POCH

Truls Mork

Veritable recital simfònic

Palau 100. BBC Symphony Orchestra. Truls Mork, violoncel·l. Andrew Davis, direcció. Andersen, Xostakóvitx, Beethoven. Palau de la Música Catalana. 18 d'octubre de 1999.

Per F. TAVERNA-BECH

Malgrat l'efectivisme de les versions que oferí el director Andrew Davis amb l'Orquestra Simfònica de la BBC, el concert no deixà d'interessar i captar l'atenció del nombrós públic assistent. D'una banda, el conjunt anglès va palesar un nivell instrumental de primer ordre que permetia accentuar la brillantor orquestral de les partitures, i de l'altra, podem assegurar que la presentació del violoncel·lista suec Truls Mork, amb una impressionant versió del *Concert núm. 1, en Mi bemoll major, op. 107* de Xostakóvitx, serà un dels actes que els nostres melòmans recordaran molt de temps. És així perquè la possible teatralitat que el director imprimí a la música quedà bastant en segon terme i en canvi es va valorar la coherència arquitectònica i la personalitat del compositor Julian Andersen en l'audició de *The crazed moon*, una partitura de desenvolupament imaginatiu.

Tanmateix, va ésser el caràcter espontani i efusiu, com també tensament comunicatiu que va posar de manifest Truls Mork amb estil d'altíssim i segur virtuosisme el que va convertir-se en el punt culminant del concert, mitjançant una interpretació extravertida i plena de vida del *Primer concert per a violoncel·l* de Xostakóvitx, pàgina d'extraordinària lucidesa constructiva i dotada d'un lirisme veritablement engrescador, malgrat que el factor de lluïment sembla dominar, però, tot el desenvolupament del discurs violoncel·lístic. Amb tot, quan aquesta faceta es presenta amb una realització tan impulsiva i ferma com la que oferí el violoncel·lista suec, no són possibles cap mena d'objeccions.

El concert del conjunt anglès va acabar amb una lectura de notable impacte de la música sempre humana i ètica de Beethoven: ni més ni menys que la seva *Tercera Simfonia*, en què el compositor posa de manifest el seu tremp democràtic i socialitzant.

Interpretació de caràcter

Orquesta y Coro Nacionales de España. Rafael Frühbeck de Burgos, director. *Simfonia núm. 2 "Resurrecció"* de G. Mahler. L'Auditori. 23 d'octubre de 1999.

FOTO. A. BURGÜES

Per MIQUEL PARDO

La interpretació d'una obra d'aquesta envergadura, portada a terme per un director de l'experiència i veterania de Rafael Frühbeck, prometia ser d'allò més substancial. I si més no, el resultat va satisfer les expectatives.

El director castellà té un dirigir més enfocat a la globalitat que al detall. Això ho vam poder constatar en el primer moviment, en què gairebé no parava l'atenció a les fustes i a les trompes, les quals més d'una vegada ens donaren un ensurt. Sense arribar a alts nivells poètics, aquest primer moviment presentava moments de notable musicalitat. Entre el final del primer i el començament del segon moviment va haver-hi una pausa allargada per l'arribada de públic, soroll de talons, etc. Tornarem a insistir novament sobre la negligència de permetre l'entrada de públic abans d'acabar una obra.

A partir de l'"Andanté" la interpretació va anar

agafant volada. El tempo escollit per Frühbeck de Burgos era just, en general, tot i que es permetia certes llibertats interpretatives que demostraven ser fruit de criteris personals que no atemptaven contra l'esperit de l'obra. Destacarem l'elegància en el fraseig de les cordes i el molt ben definit entramat contrapuntístic. És en els passatges més cambrístics on aquest director se sent millor.

Respecte de les dues solistes, cal destacar el so noble, l'esplèndid control dinàmic i la bona dicció de la mezzosoprano Mariana Lipovsek. El timbre de la soprano María Orán no és especialment brillant, però la veu és càlida i té potència. En ambdues cantants la virtut de la professionalitat va ser el denominador comú.

El final va ser apoteòsic, amb una actuació reeixida del cor i dels instrumentistes de l'orquestra. Cal destacar també l'encert de situar a dreta i a esquerra els instruments que han de tocar fora de l'escenari, tot creant un efecte estereofònic molt expressiu.

FOTO: A. BOFILL

El retorn de la diva...

Recital Montserrat Caballé. Manuel Burgueras, piano. Scarlatti, Vivaldi, Puccini, Donizetti, Bellini, Rossini, Haydn, Gounod, Massenet, Leoncavallo, Mascagni. Gran Teatre del Liceu. 15 d'octubre de 1999.

Per M.P.

Realment el fenomen del divisme és quelcom que s'ha viscut sempre de manera molt sentida a l'antic Liceu i que sembla continuar al nou. L'entrada de la diva Caballé a l'escenari va despertar a la sala el mateix sentiment d'adoració que devien de sentir els fidels de les antigues religions paganes. Davant de fenòmens d'aquest tipus que sorgeixen del subconscient col·lectiu, el valor musical en si mateix queda dissortadament en segon terme, a pesar de les qualitats musicals de la diva en particular. Val a dir, en aquest sentit, que Montserrat Caballé és un fenomen d'allò més especial en el món del cant. Malgrat tenir ja una edat en la qual molts dels seus col·legues ja han plegat veles, la Caballé conserva la plenitud d'encant com si per a ella no haguessin passat els anys. La seva capacitat de fascinació sobre el públic continua sent extraordinària. Certament, un

dels factors que més contribueix a tot això és la tria d'un programa adient per remarcar la bellesa de la seva veu.

Les dues primeres obres del programa, *Toglietemi la vita ancor* d'Scarlatti i *Agitata dall'onte* de Vivaldi, van servir com a peces d'escalfament. Però a partir de la tercera peça, l'ària de Puccini *Se il ciel mi divide*, vam començar a assaborir l'expressivitat del cant de la soprano catalana especialment en els ariosos. En resum, en els *pianissimi*, la Caballé va demostrar un temperament valent i agosarat en el decurs de la primera part del programa.

En la segona part cal destacar la bellesa i elevada qualitat musical de *La chanson des jeux* de Leoncavallo. En *M'ama, no m'ama* de Mascagni el poder d'encantament de la diva va arribar al punt àlgid. Tot un seguit de bisos van recompensar generosament l'admiració del públic del Liceu que per fi es retrobava amb la mítica soprano.

La poesia inaugura Concerts Simfònics al Palau

Concerts Simfònics al Palau. Homenatge a Miquel Martí Pol. Orquestra Simfònica del Vallès. Joana Llabrés, soprano. Lluís Soler, recitant. Direcció: Salvador Brotons. Toldrà (poesia de J. Maragall), Solà, Mompou (poemes de J. Janés), Brotons (text de M. Martí Pol). Palau de la Música Catalana. 9 d'octubre de 1999.

Per F. T.-B.

Ens sembla que aquest concert inaugurava una nova etapa en la qual l'Orquestra Simfònica del Vallès assumeix la responsabilitat d'omplir el Palau de la Música Catalana les tardes de dissabte, una tasca que fins al passat mes d'abril realitzava l'Orquestra Simfònica de Barcelona. Certament, la centúria del Vallès, després d'una llarga etapa de positiva consolidació, ha pres el relleu de manera brillant i amb aquells accents de catalanitat que poden significar, a la llarga, dotar sentit a l'existència de l'hemisicicle que va construir l'Orfeó Català.

Diguem també que la sala va registrar una notable entrada i que el concert va desenvolupar-se amb resultats ben satisfactoris. Són aspectes que permeten augurar que els dissabtes simfònics del Palau poden convertir-se en una atractiva opció musical de la nostra activitat concertística. El concert s'inicià amb la interpretació amb la *Maledicció del comte Arnau* d'Eduard Toldrà, de la qual Brotons i la seva orquestra van oferir una lectura de notable brillantor. Va continuar amb l'estrena d'un *Divertiment tonal* de Josep Solà, al qual el públic dispensà una càlida acollida per la clara factura lírica del seu curs.

Segurament, la sorpresa més positiva de la vetllada va ésser la presentació de la soprano Joana Llabrés, que va cantar amb comunicativa emotivitat i un fraseig de suggeridores coloracions *El combat del*

FOTO: A. BOFILL

Joana Llabrés

somni de Frederic Mompou. La seva emissió clara, i la bellesa lluminosa de la seva veu, de volum generós, va destacar sempre amb claredat per sobre de la subtil harmonia orquestral —concebuda per Ros Marbà— de la música mompouniana inspirada en el vers de Josep Janés, la qual, gràcies a un treball minuciós de l'orquestra, va permetre el lluíment de la cantant.

El concert es va cloure amb l'audició d'*Absències, per a narrador i orquestra op. 40* de Salvador Brotons, el text de la qual està inspirat en el *Llibre d'absències* de Miquel Martí Pol i que s'oferia com a homenatge al poeta en el seu setantè aniversari. La partitura va causar una excel·lent impressió al públic del Palau no solament per la seva solidesa arquitectònica i brillant instrumentació, sinó també per la interpretació del conjunt vallesà i especialment per la col·laboració de Lluís Soler, que recità amb ajustada dicció els colpidors poemes de Martí Pol.

FOTO: A. BURGUES

Ángel Jesús García

Qüestió de sensibilitat...

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Ángel Jesús García, violí. Franz-Paul Decker, director. Homs, Balada, Mahler. L'Auditori. 9 d'octubre de 1999.

Per M.P.

L'obra de Joaquim Homs *Variacions sobre un tema popular català* obria el programa amb una primera part dedicada a dos compositors de la nostra terra, Homs i Balada. La peça d'Homs es conservava fresca, després dels 55 anys transcorreguts des de la seva estrena pianística. La diversificació de les textures orquestrals donaven la impressió de netedat i austeritat, un entramat que recordava l'estil de Hindemith.

Cal destacar la labor excel·lent d'Ángel Jesús García com a solista en el *Concert per a violí i orquestra* de Leonard Balada. Una obra estructurada en tres moviments, el primer dels quals palesa una construcció molt clàssica, en què l'energia rítmica, la dinàmica i l'harmonia tenen un paper estructurador. L'entrada del segon moviment és un dels passatges més lírics per al solista. La textura musical "magnètica" conviu sense problemes amb l'exposició temàtica, mentre que la desintegració del timbre provocava sovint la pèrdua del pols rítmic. Probablement, sentit en un context no català on no

fossin tan fàcilment reconegudes les melodies populars, aquesta obra prendria una significació molt diferent.

En la segona part del concert ens vam trobar amb la desagradable situació de veure com es permetia l'entrada al públic entre les pauses dels moviments. Això feia perdre la concentració a músics i espectadors i demostrava una manca de sensibilitat inexcusable.

És sorprenent l'amor que posa Decker en la interpretació de les simfonies de Mahler. En aquesta ocasió li tocava el torn a la *Simfonia núm. 1 "Tità"*, i com era d'esperar no va decebre en absolut. Va tractar els músics amb suavitat, demanant en comptes d'exigint, sense cap mena d'imposició, extraient d'ells allò que d'altra manera fóra impossible. Fent un resum sintètic, diríem que el primer moviment destacà per l'extraordinari control del *tempo*, en el segon l'elegància indescriptible del fraseig i el sentit de l'amplitud, mentre que el tercer destacà pels canvis de caràcter, rics en matisacions.

El darrer moviment, apoteòsic, va ser el moment on brillà el Decker poeta, més essencial i pur encara.

Els alts i baixos d'un concert bastant complex

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Maria Luisa Cantos, piano. Franz-Paul Decker, direcció. *Konzertstück op. 86* per a quatre trompes i orquestra, *Concert-Allegro amb introducció op. 134* de Schumann, *Concert per a piano i orquestra* de J. Nin-Culmell, *Prelude a l'après-midi d'un faune* i *La Mer* de C. Debussy. L'Auditori. 16 d'octubre de 1999.

Maria Luisa Cantos

Per F. T.-B.

Les millores que l'any 1835 es van introduir en la trompa i la circumstància de conèixer un excel·lent trompista van ésser la causa que Schumann compoqués diverses obres per a aquest instrument, traient partit de les millores tant en l'ampliació de la tessitura com en la flexibilitat del so. El *Konzertstück* (Peça de concert; literalment) és una mostra de com Schumann va tractar la secció de les trompes de l'orquestra simfònica en pla solista. I certament, el quartet de trompes de la nostra orquestra va lluir-s'hi, malgrat alguns desajustaments en la interpretació d'aquesta bella partitura.

Tot seguit i després d'una absència de molts anys va presentar-se la pianista

Maria Luisa Cantos per oferir una versió no exempta de brillantor virtuosística de l'interessant *Allegro amb introducció en Re menor* per a piano i orquestra que Schumann va escriure per commemorar l'aniversari de les seves noces amb Clara Schumann, i a continuació la pianista va interpretar el *Concert* de Joaquim Nin-Culmell, partitura fidel als motlles clàssics i de reminiscències netament hispàniques. En certa manera, aquesta primera part va passar sense gaires entusiasmes, com si director i orquestra es reservessin l'esclat de colors per donar forma i accents de profunda evocació poètica a la música de l'atractiu *Prelude a l'après-midi d'un faune* i a la modelica del poema *La Mer* de Debussy.

FOTO: A. BURGUES

FOTO: A. BOFILL

Aragall, el Liceu i el seu futur

Jaume Aragall, tenor. Amparo García, piano. Tosti, Donizetti, Puccini, Di Capua, Morera... Gran Teatre del Liceu. 28 d'octubre de 1999.

Per JAUME COMELLAS

Al lector mínimament a l'aguait no li serà difícil d'entendre com resulta de complicat, per a un crític, fer una recensió objectiva d'un recital d'un artista que a casa nostra ha adquirit una dimensió afectiva i mítica tan notable com Jaume Aragall. Si a això, s'hi afegeix un context d'estima personal molt afermat, la tasca esdevé gairebé impossible. I encara, definitivament, quan un hom no pot parlar, com en aquest cas, en termes unívocament exultants.

Tot sigui dit, això darrer, sense oblidar que aquest recital es va moure, des del mateix començament fins a la fi, en un clímax d'un incondicional i aparatós entusiasme i d'una càrrega emotiva a to. Però cal estar al marge d'impressions immediates i anar al fons.

Jaume Aragall, que és i ha estat moltíssim en la història de la lírica universal dels darrers quaranta anys, ha decidit emprendre la seva darrera fase de la carrera, tot evitant, tal com va deixar clar hores abans d'aquest recital —amb una sinceritat i bona fe que una vegada més l'honora—, com-

promisos massa exigents sobretot en el pla de l'esforç físic. Em sembla una opció lícita i que mereix un respecte absolut. El problema, però, és el grau i la forma en què es manifesti i reguli aquesta opció. Perquè d'això depèn, de manera decisiva, que aquesta marqui un to i un segell que serveixi per completar una imatge definitivament falaguera de la seva figura i trajectòria global; imatge guanyada a pols. O bé perquè la precipiti vers un cert abandonisme excessiu que la malmeti més o menys acusadament.

I resultats tan irregulars com els que va mostrar aquest recital, amb fets com per exemple la tan acusada dependència de la lectura de determinades partitures i la manca d'assumpció i aprofundiment estilístic d'algun tema —particularment el *lieder* català—, ens posarien en la línia de temences indesitjades i indesitjables des dels pressupòsits afectius —individuals i col·lectius—, al·ludits al principi. I disculpi el lector —i el mateix estimat Jaume Aragall, si llegeix aquesta recensió—, si res més d'important no em suggereix aquest recital que ha significat el seu retorn al Liceu.

El Ballet de Frankfurt, propostes arriscades

Ballet de Frankfurt. Coreografies de William Forsythe sobre partitures de Luciano Berio i Thom Willems. Gran Teatre del Liceu. 3 de novembre de 1999.

Per J.C.C.

La presència del Ballet de Frankfurt ha obert l'escampat cicle que ofereix l'actual temporada del Gran Teatre del Liceu. Cicle que més endavant ens permetrà gaudir de la Compañía Nacional de Danza —compte, cal no perdre-s'ho—, que dirigeix Nacho Duato i el mític Ballet del Teatre del Bolxoi, en una gradació de l'avantguardisme vers el classicisme ben evident.

Ignoro si aquesta gradació acabada d'esmentar obeeix a criteris predeterminats o bé és una simple conseqüència de la sempre complexa problemàtica dels ajustaments de calendaris. El tema no és banal. En tot cas resulta una mica "fort", en el sentit més actualment en ús de l'expressió, començar per un plat de digestió tan compromesa estèticament com el de la formació alemanya.

Centrat en la figura del seu director, el coreògraf nord-americà William Forsythe, aquesta companyia ens va oferir un programa molt breu —65 minuts nets de representació—, basada en sengles coreografies de l'al·ludit Forsythe, la primera sobre una partitura de Luciano Berio —com a referència, un dels components més actius de l'escola avantguardista de Darmstadt—, i una segona sobre obra de Thom Willems, del qual només sabem que és un autèntic creador de partitures per a ballet.

Amb música en directe, en interpretació reduïda a sengles conjunts cambrístics —respectivament, duet i quartet de corda—, una formació amb una vintena

de membres va omplir l'escenari del Liceu d'un concepte interpretatiu afecte al minimalisme més exacte. Forsythe, format en la innovadora escola nord-americana de ballet, conjuga amb una mestria singular la tècnica clàssica més exacta amb un concepte coreogràfic plenament avantguardista. Sobre la base de música amelòdica, formada per textures i per successions de frases temàtiques interrompudes, d'una duresa tímbrica sovint molt acusada, el coreògraf americà basteix unes composicions austeres, només coloristes en uns vestuaris d'altra banda simplificadíssims i fins repetitius, amb uns rerefons escenogràfics d'una gairebé absoluta monocromia i irrellevància descriptiva.

Tot es produeix en els límits de la més pura abstracció, del trencament constant del discurs, si se'm permet l'expressió, tonal o figuratiu. Passos a dos, trios i conjunts es prodiguen en un ritme constantment trencat, en unes asimetries volgudes i en un clímax de fredor que arriba al límit de la fatiga.

Forsythe compta amb l'atot d'un quadre de ballarins d'una enorme categoria, sense els quals la seva proposta podria assolir caràcters patètics. Ells, amb la seva tècnica depurada i amb la capacitat d'assumir les tan intel·lectualitzades propostes coreogràfiques, donen categoria i justifiquen una proposta tan arriscada estèticament com aquesta. I tan, també cal dir-ho, suggeridora en la seva deliberada càrrega "a-emotívica" i "a-motívica".

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

Elisabeth Leonskaja, equanimitat interpretativa

Critèrium Música. Elisabeth Leonskaja, piano. Beethoven, Schumann. Palau de la Música Catalana. 19 d'octubre de 1999.

Per F. T.-B.

Veritablement, Elisabeth Leonskaja pot personificar l'equanimitat interpretativa, i és ben cert que la seva llarga llista de guardons i d'enregistraments discogràfics asseveren la seva qualitat. Rigor, exposició equilibrada dels pentagrames que toca i sensible gust per atorgar bellesa a les obres converteixen els seus recitals pianístics en vivències singulars per als qui l'escolten. D'alguna manera, la possible fredor que aparenta al primer moment la seva actuació desapareix ben aviat per donar lloc a una reflexió davant del fet sonor que ella presenta, i és que el seu art és d'aquells que t'obliga a una audició profunda per captar tot el que ella descobreix en les seves lectures dels grans mestres.

És així que el seu Beethoven, diàfan en so, flexible en ritme i suggeridor en el seu inquietant melodisme, ens va arribar amb aquell hàlit d'inconformisme vocacionalment crític de la societat humana amb el qual Beethoven componia la seva música. També en el cas d'Elisabeth Leonskaja es pot parlar d'una austeritat i economia en la seva manera d'obtenir el so i de revestir l'expressió pianística...

Podem dir que la seva presència al Palau per inaugurar les activitats de Critèrium Música ha de considerar-se com un veritable esdeveniment; dissortadament, el seu concert va suscitar poca atenció, aspecte que ens planteja la pregunta següent: veritablement, ¿té Barcelona prou públic per omplir diàriament les activitats de tots els seus auditoris?

Un admirable quartet de corda

Festival de Músiques Contemporànies. Quartet Casals. Lauba, Bernaola, Xostakóvitx, Stravinsky, Webern, Schnittke. Sala Atri (MACBA) i Auditori (CCCB). 28 i 30 de setembre de 1999.

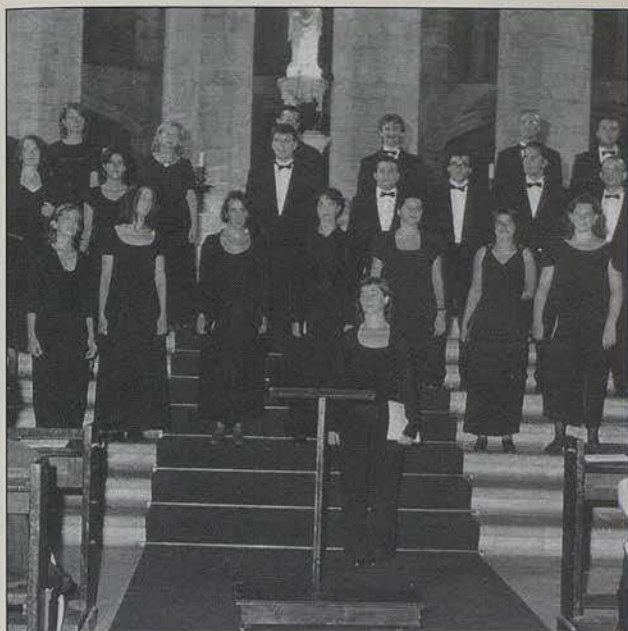
ARXIU

Per F.T.-B.

Veritablement, la trajectòria encara no excessivament llarga del Quartet Casals està confirmant unes expectatives altament esperançadores per a la nostra música. Versions com les que li hem escoltat podrien signar-les qualsevol dels quartets de corda més famosos del moment actual. Els quatre membres fan la sensació més absoluta que s'han integrat en una unitat instrumental en la qual equilibri, tècnica, musicalitat i so semblen emanar d'un únic focus motor, el qual està lligat sense cap mena de fissures amb l'esperit de les partitures que interpreten. És així que en escoltar el Quartet Casals es té la sensació de viure un esdeveniment musical que va creixent en emoció i sensualitat. Emoció per una audició que t'obliga a participar en una comu-

nió espiritual d'arravatadora intensitat i de sensualitat per la bellesa i noblesa d'un so que transcendeix la mateixa factura física del fenomen vibratori.

Un punt prou decebedor del concert és que la música actual, com la de Lauba i la de Bernaola, no superen el contingut d'idees dels textos tan colpidors com són el *Quartet núm. 8* de Xostakóvitx, exposat magistralment pel Casals, l'*op. 5* de Webern i les *Tres peces* d'Stravinsky, que ja tenen més de setanta anys. I és que les artesanies d'ofici de Bernaola, en poc superen l'exercici estèril de l'escriptura quartetística, i per la seva banda, el notable enginy de Lauba per teatralitzar el so no va més enllà de l'aplicació de noves tècniques d'execució. Potser d'aquest simple ofici cal salvar la música de Schnittke pel seu contingut vivencial.

ARXIU

Brillant actuació del Cor Madrigal

Cor Madrigal. Mireia Barrera, directora. Duruflé, Busto, Ferrer i Fitó, Monteverdi, Brahms, Poulenc, Petrassi. Auditori Winterthur. 24 d'octubre de 1999.

Per M.P.

El Cor Madrigal és, sens dubte, un dels cors més destacats del panorama coral de Catalunya, i en aquest concert es va demostrar sobradament el nivell musical que està assolint, sent un dels factors determinants d'això el treball meritori de la seva directora, Mireia Barrera.

La bellesa del so conjuntat, especialment en els *forti* s'evidencià en *O magnum mysterium* de Javi Busto, amb un començament que ens recordava molt l'estil de Duruflé. Els *Tres parenostres* de Ferrer i Fitó ens van deixar indiferents: una obra litúrgica de poca entitat musical, en què es palesaren febleses en l'afinació dels baixos. En *Io mi son giovinetta* de Monteverdi es notà el treball de la directora, encara que el cor no li responia amb l'alegria i la simpatia escaients. Destacarem la textura sonora de *Nachtwache* de Brahms, amb una dicció molt acurada de l'a-

lemany. Brutal, sarcàstica i primitiva, però d'innegable qualitat musical podríem definir l'obra de Petrassi *C'era una vecchia*, dirigida amb molta energia. Els *Quatre Motets* de Duruflé s'adeien molt amb les característiques d'aquest cor, de veus boniques però tècnicament no especialitzades; la direcció de gest pulcre, precís i plàstic de Mireia Barrera servia també de fons coreogràfic a la música d'aquest autor.

En la segona part, la vena popular es féu present amb un repertori basat principalment en harmonitzacions de cançons catalanes i basques. Destacarem, entre totes, *Lo hadi aingüria* amb harmonització de Francisco Escudero, una melodia bellíssima, realment colpidora, i una harmonització encantadorament transparent. També ens agradà força *Baixant de la Font del Gat* amb harmonització de Ramon Noguera, una peça de caràcter còmic, amb passatges politonals difícils que el cor executà perfectament.

El Quintet de Metall d'Eslovènia

Avuimúsica. Slovenski Kvintet Trobil. D. Moenik, M. Fegus, T. Habe, U. Krek, J. Gregorc, M. Strmcnik, J. Priovsek, B. Díaz, T. Borràs. SGAE (Sala d'Actes). 21 d'octubre de 1999.

ARXIU

Per F.T.-B.

Sobreposant-se a dificultats i amb veritable afany de promoure el coneixement de la nova música, l'Associació Catalana de Compositors va iniciar les activitats del seu cicle Avuimúsica amb un concert del Quintet de Metall d'Eslovènia, que se celebrà a la Sala d'Actes de l'SGAE. La gran tradició centreeuropea pel que fa al cultiu de la música per a conjunts de metall (trompetes, trompa, trombó i tuba) va posar-se de manifest tant en el vessant de tècnica instrumental com en l'aspecte de la creativitat dels compositors eslovens.

En moltes ocasions els programes dedicats a la música de vent acaben cansant, arran d'una certa monotonia en l'expressió i en el matís, però amb els músics eslovens això no va passar. Per una vegada la sonoritat del conjunt va assolir una gamma de ma-

tisos de suggeridora expressivitat, el fraseig semblava fluir sense problemes i puntuat amb subtils accents, qualitats aquestes que van atorgar una rica coloració al programa.

Igualment cal posar en relleu que els set compositors eslovens programats van manifestar una interessant gamma d'estètiques i el profund coneixement que posseeixen de les possibilitats del quintet de metall, per desenvolupar en les seves obres una rica varietat de recursos sonors que conferien interès i personalitat a les seves creacions.

Al costat de les seves composicions, escrites amb veritable coneixement de causa i excel·lent factura instrumental, van presentar-se també dues obres de creació recent, de Teresa Borràs i Benigno Díaz, que van obtenir una excel·lent acollida del públic assistent gràcies a la versió comunicativa i puntual que va oferir l'Slovenski Kvintet Trobil.

El musical *Rent*, calc nord-americà

Rent. Text i música, Jonathan Larson. Intèrprets: Daniel Anglés, Pablo Puyol, Nacho Vidal, Mikel Fernández, Sandra de Victoria, Jorge Fernández-Hidalgo, Dàmaris Martínez, etcètera. Direcció d'escena: Abby Epstein. Coreografia: Christine Bandelow. Direcció musical: Xavier Navarro. Director resident: Joan Antoni Reche. Teatre Principal. 4 de novembre de 1999.

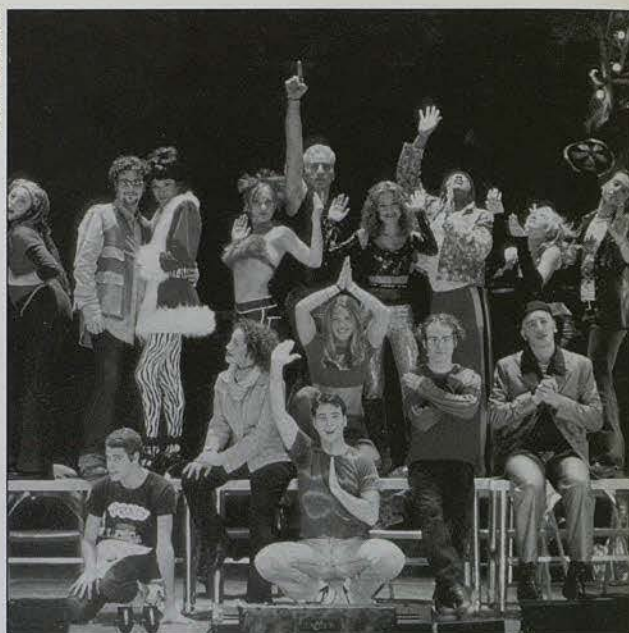
Per J.C.C.

La productora Focus ha portat a casa nostra un dels espectacles musicals de projecció internacional més àmplia dels darrers i més recents anys. I també un dels més premiats. L'obra de Jonathan Larson ha esdevingut un autèntic èxit incontestable arreu on s'ha ofert. La seva arribada a casa nostra en la seva contemporaneïtat gairebé més immediata, d'entrada suposa un esforç notable i una prova de domini del *show business* en el sentit més autènticament empresarial de l'expressió.

A partir d'aquí s'impo-

sen, però, altres consideracions ja més estrictament artístiques. La versió que ens ha arribat es pot considerar de manera molt exacta un espectacle calcat. O sigui, una proposta en què, partint de l'original, es posa un paper carbó enmig i apareix la còpia força fidel de l'original. Podríem parlar també d'espectacle franquícia o altres derivats. En definitiva, una producció sense valor creatiu afegit a l'original d'un mínim de pes o protagonisme, que funciona o funcionarà tan bé a casa nostra com el públic català tingui capacitat d'assumir uns pressupòsits que des del punt de vista estètic i cul-

FOTO: P. AYMERICH

tural disten molt de ser els nostres. Em refereixo a la dimensió absolutament nord-americana que traspuja aquesta recreació de la pucciniana *La Bohème*, malgrat que la llengua sigui la castellana i que els intèrprets siguin de casa nostra.

Que això sigui bo o no, és matèria en la qual ara no em pertoca d'aprofundir; només em limito a constatar-ho. En tot cas, sí que aprofito l'oportunitat per recordar de quina manera llastimosa els afanys comercials que cada dia més presideixen el teatre català, estan malmetent, sembla que de manera definitiva, esforços previs per dotar de personalitat pròpia el gènere musical.

Se'ns podrà adduir que espectacles calca també ho són en bona part els operístics que s'ofereixen a la mateixa vorera de la Rambla uns quants metres més amunt; però, és clar, allà hi ha moltes justificacions que cal valorar; entre les quals les de l'alt nivell artístic que gairebé sempre comporten i que en aquest espectacle, que tan avorrit se'ns va fer, òbviament apareixen molt i molt relativitzats. I per aquesta via d'anàlisi hom podria anar mot lluny.

Tanmateix, el comentari quedaria definitivament coix si hom no elogiés el meritori esforç i el nivell de qualitat d'un compacte quadre d'intèrprets, que serveixen la proposta amb una convicció i generositat de recursos realment importants.

BANCAIXA

FUNDACIÓ ORFEÓ CATALÀ - PALAU DE LA MÚSICA

BANCAIXA s'ha incorporat com a **Patrocinador del concert núm. 3 de Palau 100 de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**.

El conveni de col·laboració ha estat signat pel Sr. Miguel Angel Utrillas, Gerent de la **Fundació Bancaixa**, i el Sr. Fèlix Millet i Tusell, President de la **Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana**. Va assistir a l'acte el Sr. Genaro Millet, Subdirector General de **Bancaixa**.

Amb aquest patrocini **BANCAIXA** expressa, una vegada més, el seu suport a la cultura.

CATALUNYA MÚSICA

Programació mes de desembre

DILLUNS, 6 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

ALFVEN: Midsommarvaka, rapsòdia sueca n. 1, op. 19. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit. (12 m).

BIZET: La Coccinelle. Cecilia Bartoli, mezzo. Myung-Whun Chung, piano. (5 m).

HAYDN: Simfonia n. 94 "Sorpresa". Orquestra Reial Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (23 m).

CHOPIN: Barcarola, op. 60. Vlado Perlemuter, piano. (8 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA

CAIX D'HERVELOIS: "Les Vendangeuses". Jennifer Paull, Christine Sartoretti, Stefano Canuti. (13 m).

FAURÉ: Messe Basse, per a soprano, cor de dones i orgue. Yolande Parent, La Chapelle de Québec, Richard Paré. Dir.: Bernard Labadie. (9 m).

REJCHA: Fugues per a piano op. 36, n. 13 a 18. Tint Wirtz. (23 m).

ADAM: Giselle, ballet (extractes). Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (60 m).

TURULL: Wierz. Ala Voronkova, violí. Orquestra Divertimento. (14 m).

SCHUBERT: Simfonia n. 7. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (38 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE JOHANNES BRAHMS

BRAHMS: Quintet de corda n. 1, op. 88. Julliard String Quartet. Walter Trampler, viola. (28 m).

BRAHMS: Quintet de corda n. 2, op. 111. Gérard Caussé, viola. Quartet Hagen. (30 m).

14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX

MESSIAEN: Quartet per a la fi del temps. Huguette Fernández, violí. Guy Deplus, clarinet. Jacques Neiz, violoncel. Marie-Madeleine Petit, piano. (50 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de l'església Prioral de Sant Pere de Reus

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de desembre de 1992 a l'església Prioral de Sant Pere de Reus. CONCERT DE CANT CORAL I ORGUE. CONCERT DE CANT CORAL I ORGUE.

Josep M. Mas Bonet, orgue. Coral Antics Escolans de Montserrat. Dir.: Joaquim Garrigosa. (65 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 MÚSICA CORAL
RAKHMANINOV: Vespres, op. 37.

Olga Borodina, mezzo-soprano. Vladimir Mostowoy, tenor. Cor de Cambra de St. Petersburg. Dir.: Nikolai Korniev. (56 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT

BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (39 m).

MOZART: Les Noces de Figaro. ("Dove sono i bei..."), de l'acte III de l'òpera. Maria Diaconu, soprano. Societat de l'Orquestra de Bienne. Dir.: Marc Tardue. (6 m).

21:00 TEMPORADA DE L'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 3 de desembre de 1999 a l'Auditori de Barcelona.

BOLIART: Concert per a tenora i orquestra (estrena) "150è aniversari de la creació de la tenora". BARTOK: Concert per a violí i orquestra n. 2. LUIS DE PABLO: Adagio. RAVEL: Daphnis et Chloé, suite n. 2. Jordi Figaró, tenora. Gil Shaham, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

2:30 BLANC I NEGRE
Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Di-

lluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 7 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema de Paganini. Vladimir Ashkenazy, Philharmonia Orchestra. Dir.: B. Haitink. (25 m).

BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 9 (G 453). Narciso Yepes, guitarra. Quartet Melos. (25 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAENS: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 33.

Yo-Yo Ma, Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (19 m).

HOFFMEISTER: Parthia en Mi b M "De rebuda i de comiat". Consortium Classicum. (23 m).

PROKOFIEV: Simfonia n. 4, op. 112. Orquestra Simfònica d'Ucraina. Dir.: Theodore Kuchar. (38 m).

BRAHMS: 16 Valsos op. 39. Martin Jones, piano. (22 m).

DELIUS: Suite Florida. Orquestra Simfònica de Bournemouth. Dir.: Richard Hickox. (38 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE JOHANNES BRAHMS

BRAHMS: Quintet amb clarinet, op. 115. Richard Stoltzman, clarinet. Quartet de Corda de Tòquio. (39 m).

TELEMANN: Quartet per a flauta de bec, dos violins i continu, TWV 43:g3. Kees Boeke, Alice Harnoncourt. Anita Mitterer, Wouter Möller. Bob van Asperen. (14 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS
MORENO TORROBA, GURIDI: Fragments de Sarsueles. Ainhoa Arteta, soprano. Cor i Orquestra Simfònica de la RTVE. Dir.: Enrique García Asensio. (14 m).

DONIZETTI: Lucia di Lammermoor, òpera en dues parts (acte 2on). Mariella Dévia, Josep Carreras. Hans Helm, John Paul Bogart. Cor i Orquestra del Teatre Donizetti de Bergamo. Dir.: Lamberto Gardelli. (41 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

CANTS MARINERS: Cants d'alta mar, de corsaris i de vaixells de vela.

Cor i Orquestra Bordes. Dir.: Raymond Guiraud / Cor "Les XXX" de Lille. Dir.: Raymond Robillard. (13 m).

PORTUGAL: Selecció de fados Freire & G. de Souza, Jose Joaquim Cavalheiro, Estevao da Silva Amarante, Joaquim Pimentel & A. Ferreira & A. Rodrigues. (14 m).

SAHARAUI: Jamás. R.A.S.D. Aaiún. Múrtir Luali. (12 m).

IRAK: Taqsim en maqam Nahawand-Kabir. Munir Bashir. (10 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 JOVES INTERPRETS
Enregistrat per Catalunya Música a la Sala Simfònica de l'Auditori el dia 26 de setembre de 1999 en el concert de presentació de la JONC. BEETHOVEN: Simfonia n. 2 op. 36.

Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (31 m).

HAYDN: Concert per a piano i orquestra en Re M, Hob. XVIII:11.

Alex Ramírez, piano. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Manuel Valdivieso. (19 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT

TXAIKOVSKI: Concert per a piano n. 1, op. 23. Martha Argerich, Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Kirill Kondrashin. (32 m).

HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 11. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (15 m).

21:00 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

SALVADOR BROTONS
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ
3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Di-

jous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
 4:30 CAPSA DE MÚSICA
 Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 8 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES 9:06 REPERTORI DE CONCERT

BACH: Concert per a dos clavicins i corda, BWV 1060.

Kenneth Gilbert. Trevor Pinnock. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock.

(14 m).

CANTELOUBE: Tercera Sèrie dels "Cants d'Auvergne".

Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez.

(14 m).

BURRULL: "Gina's song", i "Vols un vals?".

Francesc Burrull, piano.

(8 m).

WEBER: Invitació al vals, op. 65 (orq. Berlioz).

Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev.

(11 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

BACH, C.Ph.E.: Concert per a violoncel i orquestra Wq 172, H 439.

Miklós Perényi. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla.

(21 m).

DEBUSSY: 12 preludis del Llibre Primer.

Maurizio Pollini, piano.

(38 m).

MENDELSSOHN: La primera nit de Walpurgis, balada de Goethe per a solistes, cor i orquestra, op. 60.

Annelies Burmeister, contralt. Eberhard Büchner, tenor. Siegfried Lorenz, bariton. Siegfried Vogel, baix. Cor de la Ràdio de Leipzig. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur.

(30 m).

ELGAR: Variacions Enigma, op. 36.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti.

(32 m).

VIVALDI: Sonata op. 2 n. 12, RV 32.

Salvatore Accardo, violí. Rohan de Saram, violoncel. Bruno Canino, clavecí.

(14 m).

MILHAUD: Suite sobre Corrette, op. 161 b.

Athena Ensemble.

(9 m).

VAUGHAN WILLIAMS: Sere-nata per la música.

Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Vernon Handley.

(11 m).

MOZART: Concert per a flauta i orquestra n. 2, KV 314.

James Galway. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner.

(21 m).

TURINA: Evangeli, op. 12.

Orquestra Ciudad de Granada. Dir.: Juan de Udaeta.

(13 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
 LA MÚSICA DE CAMBRA DE JOHANNES BRAHMS

BRAHMS: Sextet de corda n. 1, op. 18.

Membres de l'Octet de la Filharmònica de Berlín.

(34 m).

BRAHMS: Sextet de corda n. 2, op. 36.

Membres de l'Octet de la Filharmònica de Berlín.

(33 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

BLANCAFORT: Quartet en Do. Quartet Pedralbes.

(27 m).

LAMOTE DE GRIGNON, R.: Tres preludis a l'amic absent.

Josep Ribera, piano.

(14 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

GUINJOAN: Concert per a guitarra i orquestra.

Ignacio Rodes. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Edmon Colomer.

(28 m).

ROGER: Inventio.

Montserrat Massaguer, piano.

(6 m).

SURINACH: Tres cantares, amb text de Lope de Vega.

Rachel Rosales, soprano. Pablo Zinger, piano.

(7 m).

GARCIA MORANTE: Nou trans-parències.

Manuel García Morante, piano.

(7 m).

16:00 LA TARDADA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

BEETHOVEN: Fidelio, obertura op. 72 b.

Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein.

(7 m).

BIZET: Rose d'amour. Pastel.

Varda Kotler, soprano. Véronique Barraud, piano.

(8 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya. Espai patrocinat per Discos Castelló.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOURS, 9 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

SAINT-SAËNS: El Carnaval dels animals.

Ensemble Musique Oblique.

(24 m).

DVORAK: Ària de Rusalka.

Eva Urbanová, soprano. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Ondrej Lenard.

(6 m).

HAYDN: Quartet de corda op. 20 n. 6, Hob. III:36.

Quartet Mosàiques.

(17 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

GRETRY: Concert en Do M.

Marc Grauwels, flauta. Walloon Chamber Orchestra. Dir.: Georges Dumortier.

(15 m).

FRESCOBALDI: Tres "Canzon" instrumentals.

Música Fiata de Colònia. Dir.: Roland Wilson.

(10 m).

BROTONS: Les Quatre Estacions.

Cor de Cambra de la Universitat de l'Estat de Portland. Dir.: Bruce Browne.

(15 m).

GOUNOD: Faust, música de ballet i vals.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan.

(23 m).

GLINKA: Quartet de corda en Fa M.

Quartet de l'Orquestra Filharmònica de Leningrad.

(21 m).

KROMMER: Partita op. 45 n. 1.

Collegium Musicum Pragense.

(22 m).

RODRIGO: Concert per a piano i orquestra.

Joaquín Achúcarro, piano. Orquestra de València. Dir.: Manuel Galduf.

(30 m).

FRANCK: Peça en do m; peça en fa m, per a harmonium.

Joris Verdin.

(7 m).

RAMEAU: Pròleg de la suite per a orquestra de la tragèdia lírica "Hippolyte et Aricie".

La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken.

(14 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
 LA MÚSICA DE CAMBRA DE JOHANNES BRAHMS

BRAHMS: Sonata per a viola i piano, op. 120 n. 1.

Peter Hatch. Michel Wagemans.

(24 m).

BRAHMS: Sonata per a viola i piano op. 120 n. 2.

Yuri Bashmet, viola. Mikhail Muntyan, piano.

(20 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

MACHAUT: Messe de Notre Dame.

Taverner Consort. Taverner Choir. Dir.: Andrew Parrott.

(51 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

PHILIPPE HERREWEGHE

BACH: "Warum betrübst du dich, mein Herz", cantata BWV 138.

Deborah York. Ingeborg Danz. Mark Padmore. Peter Kooy.

Cor i Orquestra del Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe.

(17 m).

MENDELSSOHN: Obertura i cor inicial de l'oratori Elies op. 70.

La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Orquestra dels Champs Elysées. Dir.: Philippe Herreweghe.

(8 m).

DELALANDE: Extractes del Dies Irae.

Peter Harvey. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe.

(5 m).

BEETHOVEN: Kyrie de la "Missa solemnis" op. 123.

Rosa Mannion. Birgit Remmert. James Taylor. Cornelius Hauptmann. Cors de La Chapelle Royale i del Collegium vocale. Orquestra dels Champs Elysées. Dir.: Philippe Herreweghe.

(12 m).

16:00 LA TARDADA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

RETRAT: El carilló de la Generalitat.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

STRAUSS, R.: Una simfonia Alpina, op. 64.
Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (51 m).

21:00 A LA MANERA DE.....
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 JOVES INTERPRETS
Emès dimarts passat.
2:30 MÚSICA XXI
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 10 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
ELGAR: Cinc marxes de Pompea i Circumstància, op. 39. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Barry Tuckwell. (27 m).

BEETHOVEN: "An die ferne Geliebte" (A l'estimada llunyana) op. 98. Christoph Prégardien, tenor. Andreas Staier, fortepiano. (13 m).

CHABRIER: Espanya. Rapsòdia per a orquestra. Orquestra Estatal de Dresden. Dir.: Neville Marriner. (7 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
PAISIELLO: Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14 m).

WAGNER: Tannhäuser, òpera i bacanal. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (28 m).

TURINA: Danses fantàstiques, op. 22. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Antonio de Almeida.

(16 m).
GRIEG: Marxa fúnebre per Rikard Nordraak. Gerhard Oppitz, piano. (7 m).

ENESCO: Suite châtelaine. Orquestra Filharmònica Timiseara Banatul. Dir.: Remus Georgescu. (19 m).

MELODIES DE BROADWAY: Selecció de West Side Story. Kiri Te Kanawa, soprano. Josep Carreras, tenor. Orquestra dirigida per Leonard Bernstein. (17 m).

JOMMELLI: Simfonia per a saltiri, corda i clavecí, en Sol M. Karl-Heinz Schickhaus. Orquestra de Cambra de Múnic. Dir.: Hans Stadlmair. (8 m).

HINDEMITH: Kammermusik n. 2, op. 36 n. 1. Siegfried Mauser, piano. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Frankfurt. Dir.: Werner Andreas Albert. (21 m).

SCHUBERT: Quintet op. 163, D 956. Yo-Yo Ma, violoncel. Quartet de Cleveland. (55 m).

BERG: Lulu, Suite. Angelina Réaux, soprano. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (33 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE JOHANNES BRAHMS
BRAHMS: Trio per a violí, viola i piano op. 40. Kurt Guntner, violí. Rainer Mogog, viola. Leonard Hokanson, piano. (29 m).

BRAHMS: Trio per a violí, viola i piano op. 114. Kurt Guntner, violí. Rainer Mogog, viola. Leonard Hokanson, piano. (26 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA
MENDELSSOHN: "Vom Himmel Hoch", cantata coral. Dresdner Kreuzchor. Dresdner Philharmonie. Dir.: Martin Flämig. (15 m).

SCARLATTI: O di Betlemme altera, cantata pastoral. Nancy Argenta, soprano. Solistes instrumentals. Cori Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (16 m).

HONEGGER: Cantata de Nadal. Jindrich Jindrak, baríton. Cor de nens de Colònia. Cor Txec. Orquestra Simfònica de Praga. (24 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICA XXI
Les últimes tendències de la música contemporània.

SCHNITTKE: The Story of an Unknown Actor (Història d'un actor desconegut), música de la pel·lícula. Orquestra Simfònica Cinematogràfica de l'URSS. Dir.: Emin Khachaturian. (23 m).

MESSIAEN: Quatre estudis de ritme (Mode de valors i d'intensitats). Yuji Takahashi, piano. (5 m).

COWELL: Pulse for five players. Johan Silfmark. The Króumata Percussion Ensemble. (4 m).

WEBERN: Simfonia, op. 21. Staatskapelle Dresden. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (9 m).

PENDERECKI: Quartet de corda. Quartet LaSalle (7 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Oлга Cardús.

19:00 BLANC I NEGRE
La música per a piano. Òperes de Wagner transcrits per Liszt.

LISZT: Cor del Vaixell Fantasma, de Wagner. Jorge Bolet, piano. (5 m).

LISZT: Transcripció per a piano de la balada de l'Holandès errant, de Wagner. Daniel Barenboim, piano. (6 m).

LISZT: Transcripció per a piano de la cançó de les filadores de l'Holandès errant, de Wagner. Daniel Barenboim, piano. (6 m).

LISZT: Transcripció per a piano del Somni d'Elsa i l'Advertiment de Lohengrin del "Lohengrin" de Wagner. Daniel Barenboim, piano. (11 m).

LISZT: Transcripció per a piano de l'escena final de "Tristany i Isolda" de Wagner. Daniel Barenboim, piano. (8 m).

LISZT: Dos fragments de Tannhäuser de Wagner. Leslie Howard, piano. (14 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
GINASTERA: La cançió del olvido. Marc Grauwels, flauta. (5 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT
Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 CICLE DE LIED
Emès dissabte passat.
2:30 CLASSICS DEL SEGLE XX
Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 11 DE DESEMBRE DE 1999

8:02 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA CAMP: L'estona de filar. El llibre de les bèsties-Sentí d'amor delit.

Conjunt Instrumental.
11:00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.
BACH: Obertura (Suite) per a orquestra n. 4, BWV 1069.

Le Concert des Nations. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (24 m).

STRAUSS, R.: Dansa dels set vells de Salome, op. 54. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Georg Solti. (10 m).

DEBUSSY: Prélude à l'après-midi d'un faune. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Sergiu Celibidache. (13 m).

FALLA: Dues danses de "La Vida Breve". Katia i Marielle Labèque, piano. (7 m).

12:00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:03 SALA DE CONCERT
Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE.....
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

19:00 CICLE DE LIED
SCHUBERT: Quatre primers lieder del "Viatge d'hivern", D 911.

Peter Pears, tenor. Benjamin Britten, piano. (13 m).

SCHUBERT: Quatre lieder del Viatge d'hivern D 911. (del cinquè al vuitè).

Peter Schreier, tenor. Andrés Schiff, piano. (15 m).

SCHUBERT: Quatre lieder del Viatge d'Hivern D. 911. (del novè al dotzè).

Christoph Prégardien, tenor. Andreas Steier, fortepiano. (14 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

FRANCK: "Les Béatitudes" (Les Benaurances).

Louise Lebrun. Jane Berbié. Nathalie Stutzmann. David Rendall. Marcel Vanaud. François Loup. Cor de Radio France. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Armin Jordan. (120 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Laia Garcia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 12 DE DESEMBRE DE 1999

8:02 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA
VACHON: Quartet de corda n. 1, op. 5.

Quartet Les Adieux.

(8 m).
DEBUSSY: Quartet de corda op. 10.

Quartet Melos.

(25 m).
HONEGGER: Quartet de corda n. 3, H 114.

Quartet Ludwig.

(18 m).
11:00 MISSA DE MONTSE-
RRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

BUSONI: Doktor Faust, òpera. Dietrich Fischer-Dieskau. Dietrich Henschel. Markus Hollop. Kim Begley. Torsten Kert. Cor de l'Òpera nacional de Lió. Cor del Gran Teatre de Gènova. Orquestra de l'Òpera nacional de Lió. Dir.: Kent Nagano.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

GRIFFES: Cançó del punyal.

Sherrill Milnes, baríton. Jon Spong, piano. (5 m).

COPLAND: Antiques cançons americanes. (Primer cicle).

Sherrill Milnes, baríton. Orquestra Cincinnati Pops. Dir.: Erich Kunzel. (11 m).

BIZET, VERDI, PUCCINI:

Duets d'òperes.

Plácido Domingo. Sherrill Milnes. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Anton Guadagno. (22 m).

STRAUSS: Quatre lieder.

Kiri Te Kanawa, soprano. Georg Solti, piano. (12 m).

MELODIES DE BROADWAY:

Selecció de My Fair Lady.

Kiri Te Kanawa, soprano. London Voices. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John Mauceri. (21 m).

MOZART: "Ah, lo previdi.... Ah, t'invola". KV 272. Aria de l'acte III d'"Andròmeda".

Kiri Te Kanawa, soprano. Orquestra de Cambra de Viena. Dir.: György Fischer. (12 m).

TRADICIONAL: "The twelve days of Christmas" (arranjament Kevin Townend).

Kiri Te Kanawa, soprano. London Voices. Philharmonia Orchestra. Dir.: Carl Davis. (5 m).

TOLDRA: El cocorocó, Festeig.

MORERA: Himne a l'arbre fruiter.

Emili Vendrell, tenor. (7 m).

VIVES: La balanguera, L'Emigrant.

Emili Vendrell, tenor. (5 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Laia Garcia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT
Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 13 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

STRAUSS, R.: Les entremaliadures de Till Eulenspiegel, op. 28.

Orquestra de Cleveland. Dir.: Lorin Maazel. (15 m).

COUPERIN/MOSCA/CAMP:

"Le rossignol en amour".

Ludovica Mosca. Manel Camp, pianos. (6 m).

HEINICHEN: Concert en Sol M. S 213.

Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (16 m).

SCHUMANN: Requiem für Mignon, Op. 98b.

Solistes vocals. Cor i Orquestra de la Fundació Gulbenkian de Lisboa. Dir.: Michel Corboz. (12 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

BOCCHERINI: Quintettino op. 30, n. 6. "La musica nocturna de Madrid".

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (10 m).

PICH SANTASUSANA: "Sant Jeroni de Murtra", "La farella de Llançà".

Santi Molas, percussió. Jordi Figaró, flabiol. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (10 m).

VERDI: Obertura de l'òpera "La Forza del destino".

Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (7 m).

DEBUSSY: Chansons de Bilitis, música d'escena per a recitador, dues flautes, dues arpes i celesta.

Catherine Deneuve, recitadora. Ensemble Viena-Berlín. (20 m).

MOZART: Concert per a violí n. 3, KV 216.

Saint Paul Chamber Orchestra. Director i solista: P. Zukerman. (27 m).

PIAZZOLLA: Night Club 1960.

Marc Grauwels, flauta. Yves Storms, guitarra. (7 m).

STEFFANI: Dos duets de càmera: "Io voglio provar" (1).

"No, no, no, non voglio se devo amare" (2).

Daniela Mazzucato, soprano (1).

John Elwes, tenor (1, 2). Paul Eswood, contratenor (2).

Wouter Möller, violoncel. Clavicèmbal i direcció: Alan Curtis. (10 m).

SIBELIUS: Simfonia n. 2, op. 43.

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Leonard Bernstein. (51 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE JOHANNES BRAHMS

BRAHMS: Quintet op. 115 (arranjament per a viola de la versió original per a clarinet).

Yuri Bashmet, viola. Solistes de Moscou. (38 m).

LECLAIR: Sonata per a corda op. 4 n. 5.

The Purcell Quartet. (15 m).

14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX

XOSTAKOVITX: Simfonia n. 11 "1905", Op. 103.

Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Kirill Kondrashin. (54 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA

Orgue de l'església de Sant Salvador del Vendrell.

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 de març de 1998, a l'església de Sant Salvador del Vendrell. XVIII CICLE DELS ORGUES A CATA-

LUNYA. Obres de FRESCO-BLADI, ZIPOLI, BELLINI i DA BERGAMO.

Giovanni La Mattina. (56 m).

16:00 LA TARDA DEL L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 MÚSICA CORAL

MARTINU: 10 cors sobre versos populars Moravians.

Petr Frybort, tenor. Miroslav Parizek. Cor Mixt Kühn. Veus masculines del Cor de la Ràdio de Praga. Dir.: Pavel Kühn. (22 m).

SCHUMANN, C.: Dreigemischte Chöre, sobre textos de Emanuel Geibel.

Cor Madrigal de Heidelberg. Dir.: Gerald Kegelmann. (10 m).

BERLIOZ: Tristia, op. 18.

Cor Monteverdi. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner. (19 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

BACH: Missa en si m, BWV 232 (Glòria).

Isabelle Poulenard. René Jacobs. John Elwes. Max van Egmond. Collegium Musicum. La Petite Bande. Dir.: Gustav Leonhardt. (38 m).

21:00 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de desembre de 1999 a l'Auditori de Barcelona.

MÚSICA DE CINEMA.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya.

Dir.: Jerry Goldsmith. (23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 AUTOGRAF

Emès dijous passat.

2:30 BLANC I NEGRE

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 14 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

MENDELSSOHN: Simfonia n. 4, Op. 90. "Italiana".

Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: John Eliot Gardiner. (28 m).

FAURÉ: Nocturn per a piano n. 5, op. 37.

Paul Crossley, piano. (9 m).

LANNER: Els pretendents, vals, op. 103.

Quartet Alban Berg (8 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

MOSCHELES: Concertant en Fa M per a flauta, oboè i orquestra.

Marc Grauwels, flauta. Joris Vandenhauwe, oboè. Orquestra Simfònica de la Ràdio i Televisió Belga. Dir.: André Vandernoot. (14 m).

HAYDN: Quartet de corda op. 74 n. 3 (Hob. III: 74) "El Cavaller".

Quartet Acolian. (22 m).

MAHLER: Simfonia n. 2 "Resurrecció".

Brigitte Fassbaender, Rosalind Plowright. Cor i Orquestra Philharmonia. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (86 m).

GASULL: Blau mar, per a dues guitarres.

Felip Gasull. Paco de Lucía. (8 m).

VILLA-LOBOS: Rudepoema. Volker Banfield, piano. (17 m).

LULLY: Marxa per a la cerimònia dels Tures. / SAINTE-COLOMBE: Concert per a dues violes "El Retorn".

Le Concert des Nations. (track 1) / Christophe Coin, Jordi Savall, baix de viola. (track 7). (10 m).

13:00 GRANS INTEGRALS ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 1, KV 37.

Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy. (17 m).

MOZART: Concert per a piano n. 2, KV 39.

Orquestra de Cambra Anglesa. Solista i director: Daniel Barenboim. (15 m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 3, KV 40.

Murray Perahia, pianista i director. Orquestra de Cambra Anglesa. (12 m).

14:00 MOMENTS LÍRICS

SERRANO: Los Claveles. Teresa Berganza, Plácido Domingo. Dolores Cava. José Manzaneda. Cor de solistes lírics.

Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: L.A. García Navarro. (20 m).

CILEA: Adriana Lecouvreur (IV i darrer acte).

Renata Tebaldi. Mario del Monaco. Giulietta Simonato. Giulio Fioravanti. Cors i orquestra de l'Acadèmia de Santa Cecília de Roma. Dir.: Franco Capuana. (34 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu. SÍRIA: "Takhshifo", sisè mode. (15 m).

PERCUSSIÓ: "Lazzi", "Messenger", "Bled".

Guem, percussió. (12 m).

FESTES TRADICIONALS AMERICANES: "Nobody knows the trouble I've seen", "God bless the child", "He'll be there".

Cor de nens de Harlem. (13 m).

MEXIC: El butaquito.

Graciana Silva García, cant i arpa. (4 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 Joves Intèrprets

Enregistrat per Catalunya Música el dia 16 d'octubre de 1996 al Palau de la Música Catalana. CICLE "EL PRIMER PALAU". BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 5 op. 73 "Emperador".

Daniel Ligorio, piano. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Ernest Martínez Izquierdo. (39 m).

KUHLAU: Sonata n. 1, op. 79. Cecília Reguero, flauta. Inés Reguero, piano. (12 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

MUSSORGSKI: La gran porta de Kiev (Quadres d'una exposició).

Orquestra Filharmònica de Múnic. Dir.: Sergiu Celibidache. (7 m).

BEETHOVEN: Triple concert, op. 56.

Paul Badura-Skoda, pianoforte. Franz Josef Maier, violí. Anner Blysmá, violoncel. Collegium Aureum. (35 m).

BERLIN: White Christmas.

Anne Sofie von Otter, Ulf Forsberg i Ulrika Jansson, violí. Torbjörn Helander, viola. Mats Rondin., violoncel. Svante Henryson. (2 m).

21:00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

MIQUEL ROGER.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 15 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

BEETHOVEN: Simfonia n. 3, op. 55 "Heroica".

Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (44 m).

PUCCINI: Dues àries: "Vissi d'arte, vissi d'amore" de Tosca. "Si, mi chiamano Mimì", de La Bohème.

Kiri te Kanawa, soprano. Orquestra de l'òpera Nacional de Lió. Dir.: Kent Nagano. (8 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

BROTONS: Rebroll, moviment simfònic n. 1, per a banda, op. 31.

Symphonic Band of the Belgian Guides. Dir.: Norbert Nozy. (13 m).

KABALEVSKI: Concert per a violoncel n. 2, op. 77.

Raphael Wallfisch. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (30 m).

BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 30, op. 109.

Claudio Arrau. (23 m).

MONDONVILLE: De Profundis, motet.

Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (23 m).

BACH J. Christian: Simfonia, op. 6 n. 6.

Collegium Aureum. Dir.: Reinhard Peters. (17 m).

STRAVINSKI: Pulcinella. (Suite italiana). (Arr.: Stravinski & Dushkin).

Isabelle van Keulen, violí. Olli Mustonen, piano. (17 m).

PAGANINI: Sonata Concertata.

Monica Huggett, violí. Richard Savino, guitarra (14 m).

LISZT: Festklänge (Sons de festa).

Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Árpád Józ. (20 m).

13:00 GRANS INTEGRALS ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 4, KV 41.

Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy. (13 m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 5, KV 175.

Karl Engel. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (21 m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 6, KV 238.

Orquestra Filharmònica de Berlín. Solista i director: Daniel Barenboim. (20 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

CERVERA: El carnaval de Venècia, per a contrabaix i piano.

Josep Quer, contrabaix. Pere Mateu Xiberta, piano. (14 m).

MANEN: Belvedere.

Bernat Castillejo, flauta. Adolf Pla, piano. (24 m).

DEL MILA: Quatre fantasies.

Jordi Savall. Andrew Lawrence-King. Sergi Casademunt. Eunice Brandao. Lorenz Duftschmid. (16 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

BROTONS: Poemes de rem i vela, op. 75.

Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. (14 m).

BALANYÀ: Mar.

Josep M. Balanyà, piano. (6 m).

SOLER, J.: Quartet n. 3.

Quartet Enesco. (28 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

ADAM: O Holy Night.

Luciano Pavarotti. National Philharmonic Orchestra. Dir.: K.H. Adler. (4 m).

BIZET: L'Arlesiana, suites 1 i 2.

Orquestra Simfònica de Tokyo. Dir.: Jean Fournet. (37 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegu-

des al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya. Espai patrocinat per Discos Castelló.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 16 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

VIVALDI: Concert op. 11 n. 2, RV 277 "Il Favorito". Stanley Ritchie, violí. The Academy of Ancient Music. Christopher Hogwood. (13 m).

TXAIKOVSKI: Tres danses del ballet "El llac dels cignes" op. 20 (arranjament per a piano de Debussy).

Katia i Marielle Labèque, pianos. (9 m).

HAYDN: Quartet de corda op. 33, n. 6, Hob. III:42.

Quartet Mosaïques. (18 m).

DOWLAND, JOHNSON*: "Awake sweet love", "Have you seen the bright lily grow", "Fine Knacks for ladies".

Markus Schikora, tenor. Andreas Martin, llaut. (7 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

MOMPOU: Fêtes lointaines.

Miquel Farré, piano. (10 m).

HANDEL: Suite sobre "Il Pastore Fido". Tafelmusik. Dir.: Jeanne Lamon. (23 m).

MUSSORGSKI: Detskaya (Cicle de cançons infantils). Teresa Berganza. Ricardo Quejo. (16 m).

HUMMEL: Quintet per a piano, violí, viola, violoncel i contrabaix, op. 87.

Sestetto Classico. (18 m).

GRIEG: Danses symphoniques op. 64.

Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (30 m).

DELALANDE: Segona Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Symphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (38 m).

WEBER: Concert per a clarinet i orquestra n. 2, op. 74. Sabine Meyer. Staatskapelle de Dresden. Dir.: Herbert Blomstedt. (22 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a tres pianos i orquestra n. 7, KV 242. Karl Engel. Till Engel. Leopold Hager. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager. (24 m).

MOZART: Concert per a piano n. 8, KV 246.

Philharmonia Orchestra. Vladimir Ashkenazy, solista i director. (24 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

LLIBRE VERMELL DE MONT-SERRAT

Conjunt vocal i instrumental Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (59 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

PHILIPPE HERREWEGHE

FAURE: Rèquiem op. 48. Agnès Melon, soprano. Peter Kooy, baríton. Els petits Cantors de Saint-Louis. Cor de la Chapelle Royale. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (39 m).

DESPREZ: Salve Regina, motet. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (4 m).

PURCELL: Rejoice in the Lord alway, anthem Z 49. Tessa Bonner. Patrizia Kwella. Kai Wessel. Paul Agnew. William Kendall. Peter Kooy. Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe. (8 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

RETRAT: Joan Llongueras

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

GLAZUNOV: Simfonia n. 2, op. 16.

Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: G. Rozhdestvenski.

(48 m).

21:00 A LA MANERA DE.....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 Joves INTERPRETS

Emès dimarts passat.

2:30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 17 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

BACH: Obertura n. 4, BWV 1069. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (19 m).

SCHUMANN: Sonata per a piano n. 2, op. 22. Karl Engel. (20 m).

LISZT: Rapsòdia hongaresa n. 3.

Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (8 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

RODRIGO: Concert serenata per a arpa i orquestra. Catherine Michel, arpa. Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24 m).

RIMSKI-KORSAKOV: Simfonia n. 2 "Antar". Suite Simfònica op. 9.3 Nacional de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (37 m).

CHOPIN: Variacions sobre un tema de Rossini de "La Cenerentola".

Marc Grauwels, flauta. Wallon Chamber Orchestra. Dir.: Georges Dumortier. (7 m).

VIVALDI: "Longe mala umbrae terrores". Motet.

Cecilia Gasdia, soprano. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (16 m).

ROSSINI: Quelques riens pour album, primera part. Bruno Mezzena, piano. (47 m).

BRITTEN: Serenata per a tenor, trompa i corda, op. 31. Christoph Prégardien. Ib Lanzky-Otto. Tapiola Sinfonietta. Dir.: Osmo Vänskä. (25 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 9, KV 271.

Alicia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis. (34 m).

MOZART: Concert per a dos pianos i orquestra n. 10 KV 365.

Alexandre Rabinovitch, Martha Argerich, pianos. Orquestra de Cambra Württemberg Heilbronn. Dir.: Jörg Faerber. (23 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA

BERLIOZ: "L'adieu des bergers à la Sainte Famille" i "Le repos de la Sainte Famille" (de la Infantesa de Crist, Op. 25); dos fragments corals.

Academy and Chorus of St Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (7 m).

FINZI: Dies natalis, cantata per a veu i corda.

Martyn Hill, tenor. City of London Sinfonia. Dir.: Richard Hickox. (24 m).

BACH: "Sehet, welch eine Liebe hat uns der Vater erzeigt" (Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare), cantata BWV 64.

Peter Jelosits, soprano. Paul Esswood, contralt. Kurt Equiluz, tenor. Ruud van der Meer, baix. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (20 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

MAXWELL DAVIES: St. Thomas Wake, foxtrot per a orquestra sobre una pavana de John Bull.

BBC Philharmonic. Dir.: Peter Maxwell Davies. (21 m).

NANCARROW: Quartet de corda n. 1.

Quartet de corda Arditti. (11 m).

GUBAIDULINA: Xacona (1962).

Andreas Haefliger, piano. (9 m).

MOSOLOV: Zavod (La foneria de ferro).

Orquestra simfònica de l'URSS. Dir.: Ievgueni Svetlanov. (3 m).

BOULANGER: Hymne au soleil.

Jeanette Ager, mezzosoprano. The New London Chamber Choir. Andrew Ball i Ian Townsend, piano. Dir.: James Wood. (4 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 BLANC I NEGRE

La música per a piano.

Obres per a dos pianos de Satie

SATIE: Fragments en forma de pera.

Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos.

(15 m).

SATIE: La belle excentrique.

Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos.

(8 m).

SATIE: En habit de cheval.

Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos.

(6 m).

SATIE: Trois petites pièces montées.

Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos.

(4 m).

SATIE: Aperçus désagréables.

Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos.

(5 m).

SATIE: Parade.

Wyneke Jordans i Leo van Doeselaar, duo de pianos.

(13 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

BAYER: Die Puppenfee (La fada nina), ballet.

Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Kurt Eichhorn.

(42 m).

21:00 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i

conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del

Consell Català de la Música.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Re-

petició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres,

de 13.00 a 14.00).

1:30 CICLE DE LIED

Emès dissabte passat.

2:30 CLASSICS DEL SEGLE XX

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Di-

lluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 18 DE DESEMBRE DE 1999

8:02 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou but-

lletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA PER A COBLA

JOAN LAMOTE DE GRIGNON: Solidaritat de flors.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(4 m).

JOAN LAMOTE DE GRIGNON: El testament d'Amèlia.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(5 m).

JOAN LAMOTE DE GRIGNON: La rosa del folló.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(5 m).

RICARD LAMOTE DE GRIGNON: Nupeial.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(5 m).

RICARD LAMOTE DE GRIGNON: Sant Telm.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(6 m).

RICARD LAMOTE DE GRIGNON: El Noguier.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(3 m).

RICARD LAMOTE DE GRIGNON: Enyor.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(6 m).

RICARD LAMOTE DE GRIGNON: El Mas.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(3 m).

RICARD LAMOTE DE GRIGNON: Amical.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(6 m).

RICARD LAMOTE DE GRIGNON: Camí de llum.

Cobla Sant Jordi. Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: Jordi León.

(5 m).

11:00 DISCOTECA UNIVERSAL

El col·leccionable de la música indispensable.

TXAIKOVSKI: Concert per a violí i orquestra op. 35.

Kyung-Wha Chung. Royal Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Andre Previn.

(34 m).

SMETANA: El Moldava.

Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel.

(14 m).

ROSSINI: Obertura d'"Il barbiere di Siviglia".

Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Adam Fischer.

(7 m).

12:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles. Repetició del programa emès dijous passat.

13:00 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 A LA MANERA DE...

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

19:00 CICLE DE LIED

SCHUBERT: Quatre lieder del Viatge d'hivern, D 911.

José Van Dam, baríton. Dalton Baldwin, piano.

(11 m).

SCHUBERT: Quatre lieder del Viatge d'hivern D. 911.

Thomas Quasthoff, baix-baríton. Charles Spencer, piano.

(9 m).

SCHUBERT: Quatre lieder del Viatge d'hivern D. 911.

Mathias Goerne, baríton. Graham Johnson, piano.

(13 m).

DVORAK: 8 cançons d'amor, op. 83.

Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano.

(14 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:03 SELECCIÓ DE JAZZ

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 GRANS OBRES

BACH: Oratori de Nadal BWV 248.

Catherine Bott, soprano. Michael Chance, contratenor. Paul Agnew, evangelista. Andrew King, tenor. Michael George, baix. New London Consort. Dir.: Philip Pickett.

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Laia Garcia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dilluns, dimarts i dimecres.

DIUMENGE, 19 DE DESEMBRE DE 1999

8:02 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou but-

lletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA

BEETHOVEN: Septet op. 20. Ensemble Walter Boeykens.

(43 m).

BEETHOVEN: Adagio per a piano i mandolina, WoO 43b.

Imre Rohmann, piano. Lajos Mayer, mandolina.

(6 m).

11:00 MISSA DE MONTSERRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

PONCHIELLI: La Gioconda, drama líric en quatre actes.

Giovanna Casolla. Susanna Anselmi. Ignacio Encinas. Carlo Guelfi. Giorgio Surjan. Cor del

Circuito Lirico Regionale. Orquestra Lirica i Pomeriggi Musicali. Dir.: Daniele Callegari.

(160 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

DONIZETTI: "Dal mio cor punta...", ària de l'òpera Anna Bolena. (enregistrament públic. Milà, 14.4.1957).

Giulietta Simionato. Orquestra del Teatro alla Scala de Milà. Dir.: Gianandrea Gavazzeni.

(6 m).

ROSSINI: Escena III, de l'òpera en dos actes "La Cenerentola".

Giulietta Simionato. Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Oliviero de Fabritiis.

(11 m).

CIMAROSA: "A versar l'amoto sangue" ària de l'òpera Gli Orazi e i Curiazia.

Giulietta Simionato. Cor i Orquestra Simfònica de la RAI de Milà. Dir.: Carlo Maria Giulini.

(6 m).

WEILL: "Mack the knife", "Alabama", dos cançons.

Ute Lemper. Sinfonietta RIAS de Berlín. Dir.: John Mauceri.

(8 m).

HOLLAENDER: Eine kleine Sehnsucht.

Ute Lemper. Jeff Cohen, piano. Matrix Ensemble. Dir.: Robert Ziegler.

(4 m).

SCHÜTZ: Ave Maria.

Agnès Mellon. Dominique Visse. Ricercar Consort.

(7 m).

CHARPENTIER: Intermedi de "El casament per força".

Dominique Visse, contra-tenor. Michel Laplénie, tenor. Philippe Cantor, baríton. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie.

(7 m).

"Una Furtiva Lagrima" de l'òpera "L'Elisir d'Amore" de Gaetano Donizetti.

Els Tres Contratenors (Pascal Bertin, Andreas Scholl, Dominique Visse).

(3 m).

0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Laia Garcia.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 LA TARDA DE L'OIENT

Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 20 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou but-

lletins informatius i agendas musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
SUPPE: Obertura "Poeta i Camperol".
Orquestra Simfònica del Festival. Dir.: Louis Bertrand. (10 m).
POULENC: Banalités (Guillaume Apollinaire).
William Parker, baríton. Dalton Baldwin, piano. (10 m).
CASALS: Sant Martí del Canigó, orquestració d'Enric Casals.
Lluís Claret, violoncel. Violoncel·listes de Barcelona. (7 m).
HAYDN: Concert per a piano i orquestra, Hob. XVIII:2.
Ilse Von Alpenheim. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Antal Dorati. (21 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
LULLY: Suite d'Alceste.
Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (16 m).
TOLDRA: Sis sonets, per a violí i piano.
Sofia Puche, piano, Josep Mª Alpiste, violí. (24 m).
BRAHMS: Dos motets per a cor mixt a cappella, op. 29, "Es ist das Heil uns kommen her", "Schaffe in mir, Gott, ein rein Herz".
Cor de la NDR, Hamburg. Dir.: Günter Jena. (12 m).
ZELENKA: Concert a 8.
Il Fondamento. (6 m).
XOSTAKOVITX: Sonata per a violoncel i piano, op. 40.
Ivan Monighetti. Vassili Lobanov. (27 m).
BACH: "Erschallet, ihr Lieder" (Ressonen, cants), cantata BWV 172.
Matthias Echternach. Paul Esswood. Marius van Altena. Max van Egmond. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (17 m).
GERHARD: Soirées de Barcelona, suite per a piano.
Jordi Masó. (17 m).
NIELSEN: Simfonia n. 4, op. 29 "La inextingible".
Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (36 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 11, KV 413.
Vladimir Ashkenazy, solista i director. Philharmonia Orchestra. (23 m).
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 12, KV 414.
Radu Lupu. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Uri Segal. (25 m).
14:00 CLASSICS DEL SEGLE XX

GOŘECKI: Simfonia n. 3, op. 36.
Dawn Upshaw, soprano. London Sinfonietta. Dir.: David Zinman. (53 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA
Orgue de la parròquia de Sant Vicenç d'Ager
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de juliol de 1995 a la parròquia de Sant Vicenç d'Ager. CICLE ELS ORGUES DE CATALUNYA
Obres de P. DE ARAUXO, PERAZA, SWEELINCK, CABANILLES, REINECKEN, BACH, MOZART i NIEUWHOOFF.
Hans van Nieuwkoop, orgue. (59 m).
16:00 LA TARDA DEL'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
19:00 MÚSICA CORAL
PRAETORIUS: Puer natus in Bethlem.
Cor del Trinity College, Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (8 m).
HÄNDEL: "Worthy is the lamb", extret del Messies.
Cor de cambra de Estocolm. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (7 m).
"Fröhliche Weihnacht überall" (Bon Nadal a tothom) (CD2, tr. 8), "Still, still, still" (Pau, pau, pau), "The First Noel", (El primer Nadal) (CD1, tr. 5, 6).
Nens Cantors de Viena. (6 m).
KIRKPATRIK: "Away in a manger" / GRÜBER: "Silent Night".
Cor de la Catedral de Westminster. Dir.: James O'Donnell. (6 m).
TRADICIONAL: Tres nades tradicionals catalanes: "El desembre congelat", "Fum, fum, fum", "Allà sota una penya".
Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas. (7 m).
Tres nades tradicionals catalanes: "El noi de la mare", "El dimoni escuat", "El cant dels ocells".
Cor Lieder Càmera. Dir.: Josep Vila Casañas. (6 m).
VAUGHAN WILLIAMS: Cançó infantil de nadal: "We've been awhile", "Himne de Nadal".
Cor de la Catedral de Worcester. Dir.: Christopher Robinson. (8 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
CHOPIN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 11.
Krystian Zimerman, pianista i director. Orquestra del Festival de Polònia. (46 m).
21:00 TEMPORADA DEL'OBC
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de desembre de 1999 a l'Auditori de Barcelona.

SALONEN: L.A. Variations.
RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 18.
DVORAK: Simfonia n. 8, op. 88.
Bruno Leonardo Gelber, piano.
Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 AUTOGRAF
Emès dijous passat.
2:30 BLANC I NEGRE
Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).
DIMARTS, 21 DE DESEMBRE DE 1999
7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
ROSSINI: L'italiana in Algeri, obertura.
Orquestra de la Metropolitan Opera de NY. Dir.: James Levine. (7 m).
MENDELSSOHN: Salm 42 op. 42.
Eiddwen Harrhy, soprano. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Ensemble Orchestral de Paris. Dir.: Philippe Herreweghe. (25 m).
WASSENAER: Concerto armónico n. 1.
Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (12 m).
SATIE: Deux rêveries nocturnes.
Pascal Rogé. (3 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
BACH: Concert de Brandenburg n. 1, BWV 1046.
Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (18 m).
BEETHOVEN: Set variacions sobre "God save the King", WoO 78.
Rudolf Buchbinder, piano.

(9 m).
TXAIKOVSKI: Romeu i Julieta.
Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (19 m).
HANDEL: Duet "The Lord is a man of war...", de l'òratori "Israel en Egipte".
David Thomas, Jeremy White, baixos. Taverner Players. Dir.: Andrew Parrot. (6 m).
SAINT-SAËNS: Sonata per a oboè i piano, op. 166.
Pietro Borgonovo. Pietro Spada, piano. (12 m).
ELGAR: Simfonia n. 2, op. 63.
Philharmonia Orchestra. Dir.: Bernard Haitink. (59 m).
STENHAMMAR: Quartet de corda n. 1, op. 2.
Quartet Fesk. (34 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 13, KV 415.
Vladimir Ashkenazy, solista i director. Philharmonia Orchestra. (28 m).
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 14, KV 449.
Malcolm Bilson, pianoforte. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (21 m).
14:00 MOMENTS LÍRICS
LECUONA: Rosa la china, sarsuela cubana.
Dolores Pérez. Luis Sagi-Vela. Luisa de Córdoba. Maño López. Cor i Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Félix Guerrero. (39 m).
BOITO: Dues àries de Mefistofele.
Montserrat Caballé. Luciano Pavarotti. Cor de l'Òpera de Londres. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Oliviero de Fabritiis. (9 m).
MILLOCKER/STRAUSS, O.: 2 àries d'òpera.
Bernd Weikl, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de l'ORE. (7 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.
INDIA: Raga Khan: Raga Gaoiti.
Ustad Nishat Khan. (9 m).
TIROL: "Schau das alpen-gluehn", "Ohne text", "Potpourri de marxes austríiques". (12 m).
CARIB: Calunga, Pindó Mama Pindó, Les Deux Jumeaux. (9 m).
16:00 LA TARDA DEL'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.
19:00 JOVES INTERPRETS
Enregistrat per Catalunya Música en la prova final del quart concurs de Música de Cambra Montserrat Alavedra el dia 8 de

novembre de 1998 a l'Auditori del Centre Cultural de la Caixa de Terrassa. **SCHUBERT:** Primer i segon moviments del quartet de corda n. 14, D 810. "La Mort i la Donzella".

Quartet Casals (Vera Martínez, Abel Tomàs, violins, Andoni Mercero Alzuagaray, viola, Arnau Tomàs, violoncel).

(25 m).

LISZT: Sonata per a piano en si m.

José Menor.

(31 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

RAVEL: Valsos nobles i sentimentals.

Ivo Pogorelich, piano.

(20 m).

21:00 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

MIQUEL ROGER

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 22 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

TELEMANN: Concert per a trompeta, violí, corda i baix continu en Re M.

Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel.

(12 m).

GOUNOD: Vals "Je veux vivre" de l'òpera Romen i Julieta.

Ruth Ann Swenson, Julieta. Orquestra Metropolitana de Nova York. Dir.: James Levine.

(4 m).

PROKOFIEV: Simfonia n. 1, op. 25, "Clàssica".

Orquestra Simfònica de Montreal. Dir.: Charles Dutoit.

(14 m).

MONTSALVATGE: Tres divertiments.

Alícia de Larrocha, piano.

(6 m).

STRAUSS, J.: Vals de l'Emperador, op. 437 (arranjament de Schönberg).

Solistes de L'Òpera Nacional de Lió.

(12 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

RIMSKI-KORSAKOV: Scheherazade.

Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet.

(43 m).

BERNSTEIN: Peter Pan (4 cançons).

Roberta Alexander, soprano. Tan Crone, piano.

(8 m).

HAYDN: Simfonia n. 104, "Londres".

The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood.

(27 m).

COUPERIN, E.: Apoteosi de Corelli.

Hespèrion XX.

(13 m).

BEETHOVEN: Gran Fuga op. 133.

Quartet Melos.

(16 m).

SCHUMANN: Sonata per a piano, Op. 22.

Murray Perahia.

(19 m).

KORNGOLD: Concert per a violí i orquestra, op. 35.

Itzhak Perlman. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn.

(24 m).

HANDEL: Zadok the priest, anthem HWV 258.

Cor de la Catedral de Winchester. The Brandenburg Consort. Dir.: Davil Hill.

(6 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 15, KV 450.

Karl Engel. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager.

(25 m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 16, KV 451.

Daniel Barenboim, piano. Orquestra Filharmònica de Berlín.

(23 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

CASANOVA: Missa a 6 veus i baix continu. Salve Regina a 5 i 6 veus.

Escolania de Montserrat. Capella de Monjos de Montserrat. Capella de Música de Montserrat.

Dir.: Jordi -Agustí Piqué.

(46 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

OLTRA: Nades Arreu, suite per a cor i cobla.

Orfeó Català. Cobla Sant Jordi.

Orfeó Català. Dir.: Jordi Casas.

(23 m).

CIVILLOT: In Memoriam.

Conjunt Instrumental del Conservatori de Badalona. Dir.: Josep Pons.

(23 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 PRIMERA VEU

Un espai per conèixer els músics d'ara.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

MOZART: Serenata, KV 361 "Gran Partita".

Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggem.

(51 m).

21:00 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat, a càrrec d'Alfred Celaya.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 L'AUDIOVISUAL

Emès diumenge passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

MOZART: Simfonia n. 18, KV 130.

The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder.

(21 m).

POULENC: Sonata per a piano a quatre mans.

Jacques Février. Gabriel Tacchino.

(6 m).

CHARPENTIER: Les Arts Florissants, H 487.

Les Arts Florissants. Dir.: William Christie.

(41 m).

DEVienne: Concert per a flauta n. 7.

Marc Grauwels. Walloon Chamber Orchestra. Dir.: Bernard Labadie.

(19 m).

BACH: Sonata per a violí i clavicèl BWV 1015.

Monica Hugget. Ton Koopman.

(14 m).

DVORAK: Valsos de Praga, B 99.

Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati.

(9 m).

SCHUBERT: Quartet de corda, D 87.

L'Archibudelli.

(26 m).

STRAVINSKI: Simfonia en tres moviments.

Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Neeme Järvi.

(21 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 17, KV 453.

Zoltan Kocsis, piano. Orquestra del Festival de Budapest.

(29 m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 18, KV 456.

Karl Engel. Orquestra del Mozarteum de Salzburg. Dir.: Leopold Hager.

(30 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA

DUNSTABLE: Beata mater. René Jacobs, contratenor. Synagoga Musicum. Dir.: Kees Otten.

(3 m).

OCKEGHEM: Alma redemptoris mater. Ut heremita solus. Ave Maria. Salve Regina, motets.

Obsidienne. Dir.: Emmanuel Bonnardot.

(22 m).

DUFAY: Nuper rosarum flores. Alma redemptoris. Letabundus. Ecclesie militantis.

Pomerium. Dir.: Alexander Blachly.

(24 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

PHILIPPE HERREWEGHE

SCHUMANN: Simfonia n. 4, op. 120.

Orquestra dels Camps Elisis. Dir.: Philippe Herreweghe.

(31 m).

BACH: Cor d'entrada de l'oratori "La Passió segons Sant Mateu" BWV 244.

Collegium Vocale. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe.

(31 m).

BACH: Cor d'entrada de l'oratori "La Passió segons Sant Mateu" BWV 244.

Collegium Vocale. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe.

(31 m).

BACH: Cor d'entrada de l'oratori "La Passió segons Sant Mateu" BWV 244.

Collegium Vocale. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe.

(7 m).
BRAHMS: Fest - und Gedenksprüche, per a cor a sis veus a cappella, op. 109.
 La Chapelle Royale. Collegium Vocale de Gand. Dir.: Philippe Herreweghe.
 (10 m).
16:00 LA TARDA DEL OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olgarda Cardús.
19:00 PENTAGRAMA
 Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.
"Especial Nadal"
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
NADALES: "Angels from the Realm of Glory", "The first Nowell", "It came upon the midnight clear", "A Christmas Garland", "Adeste fideles".
 Jessye Norman. American Boychoir. St. Thomas Choir of Men and Boys. Riverside Choir. St Barnabas Choir. Orchestra of St. Luke's. Dir.: David Robertson.
 (19 m).
SATIE: Gnossienne I, II, III, per a arpa. Gymnopédie I, II, III, per a oboè i arpa.
 Gisèle Herbert, arpa. Lajos Lencsés, oboè.
 (17 m).
SIBELIUS: Finlàndia, op. 26.
 Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis.
 (9 m).
21:00 A LA MANERA DE.....
 Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
 Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
 Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 Joves INTERPRETS
 Emès dimarts passat.
2:30 MÚSICA XXI
 Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
 Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
 Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 24 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
BIZET: L'Arlesiana, suite n. 1.
 Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Mèxic. Dir.: Enrique Bátiz.
 (19 m).
 Sis "villancicos" del Cançoner de la Colòmbia de finals del segle XV.
 Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall.
 (12 m).
MOZART: Concert per a trompa n. 4, KV 495.
 Hermann Baumann. Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt.
 (17 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
BRAHMS: Obertura tràgica, op. 81.
 Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Nikolaus Harnoncourt.
 (14 m).
SCHUBERT: Tres lieder: "Wer kauft Liebesgötter?" D. 261, "An den Frühling" D. 283, "Kennst du das Land?" D. 321.
 Elly Ameling, soprano. Graham Johnson, piano.
 (8 m).
HUMMEL: Quartet de corda op. 30 n. 2.
 Quartet de corda Delmé.
 (25 m).
XOSTAKOVITX: 24 Preludis per a piano, op. 34.
 Artur Pizarro, piano.
 (33 m).
BRUCH: Concert per a clarinet, viola i orquestra, op. 88.
 Gérard Caussé. Paul Meyer. Orquestra de l'Òpera de Lió. Dir.: Kent Nagano.
 (20 m).
TRADICIONAL: Cançó del lladre.
 Montserrat Figueras. La Capella Reial de Catalunya.
 (4 m).
GRANADOS: Sonata per a violí i piano.
 Joaquín Palomares. Michel Wagemans.
 (13 m).
DVORAK: Simfonia n. 5, op. 76.
 Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi.
 (40 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 19, KV 459.
 Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy.
 (29 m).
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 20, KV 466.
 Georg Solti, piano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Georg Solti.
 (32 m).
14:00 MÚSICA RELIGIOSA
BACH: Oratori de Nadal, BWV 248 (Primera cantata).

Anthony Rolfe Johnson. Nancy Argenta. Anne Sofie von Otter. Hans Peter Blochwitz. Olaf Bär. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner.
 (27 m).
HANDEL: El Messies (extractes de la segona part).
 Adele Addison, soprano. William Warfield, baix. Cor de Westminster. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein.
 (22 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSICA XXI
 Les últimes tendències de la música contemporània.
GLASS: Dansa n. 1.
 The Philip Glass Ensemble. Dir.: Michael Riesman.
 (19 m).
PART: De Profundis.
 The Hilliard Ensemble.
 (7 m).
PART: Simfonia n. 2.
 Orquestra Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi.
 (15 m).
LUTOSLAWSKI: Variacions sobre un tema de Paganini, per a dos pianos.
 M. Lourdes i Lluís Pérez Molina.
 (5 m).
16:00 LA TARDA DEL OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olgarda Cardús.
19:00 BLANC I NEGRE
 La música per a piano.
 Nadal i el piano
BUSONI: Nit de Nadal. Esbós per a piano.
 Geoffrey Douglas Madge, piano.
 (6 m).
BARTOK: Nadales Romaneses per a piano.
 Dezso Ranki.
 (11 m).
LISZT: Arbore de Nadal.
 Leslie Howard, piano.
 (33 m).
NIELSEN: El somni d'un Nadal.
 Peter Seivewright, piano.
 (3 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
CORELLI: Concerto grosso op. 6 n. 8, "Concert per a la Nit de Nadal".
 Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock.
 (14 m).
TORME: The Christmas song.
 Anne Sofie von Otter. Kalle Moraeus, guitarra. Bengt Jansson, acordió.
 (4 m).
RIMSKI-KORSAKOV: La nit de Nadal, suite.
 Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi.
 (29 m).
21:00 LA MÚSICA A DEBAT
 Programa a l'entorn de temes musicals d'interès. Presentat i conduït per Joan Vives, i realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.
23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT
 Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
 Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 CICLE DE LIED
 Emès dissabte passat.
2:30 CLASSICS DEL SEGLE XX
 Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
 Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
 Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DISSABTE, 25 DE DESEMBRE DE 1999
10:00 NADAL A CATALUNYA MÚSICA
 Programació especial del dia de Nadal.
PROGRAMACIÓ DE NIT
0:30 NADAL A CATALUNYA MÚSICA
 Repetició de la programació especial del dia de Nadal.

DIUMENGE, 26 DE DESEMBRE DE 1999
8:02 PRIMER TEMPS
 Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.
10:00 MÚSICA DE CAMBRA
SCHUBERT: Trio en Si b M, (sonata en un moviment), D 28.
 Trio Beaux Arts.
 (8 m).
SCHUBERT: Trio amb piano op. 100, D 929.
 Jos van Immerseel, pianoforte. Vera Beths, violí. Anner Bylsma, violoncel.
 (41 m).
11:00 MISSA DE MONTSERRAT
 Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.
12:17 DIVERTIMENT
 Un espai presentat per Pilar Subirà.
13:00 AGENDA MUSICAL
13:03 SALA DE CONCERT
 Una selecció dels millors enregistraments de concert.
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:03 SALA DE CONCERT
 Una selecció dels millors enregistraments de concert.
18:45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
 Tradicional Concert de Sant Esteve de l'Orfeó Català.
21:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 LES VEUS DEL SEGLE
 Un espai recopilatori amb el millors cantants del nostre temps.
QUATRE ESPIRITUALS NEGRES.
 Jessye Norman, Kathleen Battle, Cor i Orquestra dirigits per James Levine.
 (15 m).
BRAHMS: Fünf Lieder, op. 94. Jessye Norman, soprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano.
 (13 m).
OFFENBACH: La Belle Hélène, extractes.
 Jessye Norman, Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plässon.
 (15 m).
ADAM: O holy night. Jessye Norman, Empire Chamber Ensemble. Dir.: Robert de Cormier.
 (4 m).
WAGNER: Tristan i Isolde. Preludi i mort d'Isolda. (enregistrament públic).
 Jessye Norman, soprano. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Herbert von Karajan.
 (19 m).
BACH: "Ich habe genug" (No em falta res), cantata BWV 82. René Jacobs. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini.
 (25 m).
PURCELL: Young Thirsis' fate. René Jacobs, contratenor. Wieland Kuijken, viola de gamba. Konrad Junghanel, tiorba.
 (7 m).
DURANTE: "Son io, barbara donna" duets de cambra. Judith Nelson, soprano. René Jacobs, contratenor.
 (5 m).
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
 Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

DILLUNS, 27 DE DESEMBRE DE 1999
7:08 PRIMER TEMPS
 Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
TURINA: La oración del torero, op. 34. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret.
 (9 m).
RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema rus, per a dos pianos. Brigitte Engerer, Oleg Maisenberg.
 (10 m).
SIBELIUS: Concert per a violí i orquestra op. 47. Jascha Heifetz. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Walter Hendl.
 (26 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Missa en Do M, op. 86.

Katherine van Kampen. Ingeborg Danz. Keith Lewis. Michel Brodard. Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling.
 (43 m).
SCARLATTI, D.: Sonata, K 380. Christian Zacharias.
 (6 m).
SCHUMANN: Quartet de corda, Op. 41 n. 2. Quartet Melos.
 (22 m).
GRIEG: Sis poemes d'Ibsen op. 25. Monica Groop, mezzo-soprano. Love Derwingwer, piano.
 (12 m).
FALLA: Concert per a clavicèmbal i cinc instruments. Tony Millan, clavicèmbal. Jaime Martín, flauta. Mamel Angulo, oboè. Joan Enric Lluna, clarinet. Santiago Juan, violí. Jorge Pozas, violoncel. Dir.: Edmon Colomer.
 (15 m).
HAYDN: Simfonia n. 82 "L'ós". Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen.
 (25 m).
STRAUSS, R.: Sonata per a violí i piano op. 18. Gidon Kremer, violí. Oleg Maisenberg, piano.
 (32 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467. Alicia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis.
 (30 m).
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 22, KV 482. Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy.
 (36 m).
14:00 CLÀSSICS DEL SEGLE XX
SCHÖNBERG: Quartet de corda n. 3, op. 30. Quartet Arditti.
 (30 m).
SCHÖNBERG: Suite per a piano, op. 25. Glenn Gould, piano.
 (13 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 ELS ORGUES DE CATALUNYA
 Orgue de l'església de Sant Corneli de Collbató
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de març de 1998 a l'església de Sant Corneli de Collbató. **ELS NOSTRES ORGANISTES DE LA IL·LUSTRACIÓ.** Obres de MESTRES, CASANOVES, BAGUER, CABO, CIURANA, ANGLÈS, ELIES, SOLER i MARTÍ I SOLER, entre d'altres. Obres de MESTRES, CASANOVES, BAGUER, CABO, CIURANA, ANGLÈS, ELIES, SOLER i MARTÍ I SOLER, entre d'altres. Vivent Ros, orgue.
 (55 m).
16:00 LA TARDA DEL OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olgia Cardús.

19:00 MÚSICA CORAL
MENDELSSOHN: Laudate Pue-ri.
 Cor Vivaldi. Piano i direcció: Oscar Boada.
 (5 m).
CASALS: Nigra Sum
 Cor Vivaldi. Piano i direcció: Oscar Boada.
BRITTEN: A boy was born (variacions corals amb acompanyament d'orgue).
 Cor Albada. Cor Ariadna. L'Esquellerinc. Cor Madrigal. Cor Signum. David Malet, orgue. Dir.: Mireia Barrera.
 (29 m).
LLONGUERES: Eren set jolius caçaires.
 Cor Madrigal. Dir.: Mireia Barrera.
 (8 m).
LLONGUERES: La cabra i el llop.
 Cor Albada. Dir.: Esteve Nabona.
 (5 m).
20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT
BEETHOVEN: Simfonia n. 5, op. 67. Orquestra Revolucionària i Romàntica. Dir.: John Eliot Gardiner.
 (32 m).
DVORAK: Rapsòdia eslava, op. 45 n. 3. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit.
 (13 m).
21:00 CONCERT DE CARILLÓ I PIANO
 IV Festival Internacional de Carilló de Barcelona. Boudewijn Zwart, piano. Anna Maria Reverté, carilló del Palau de la Generalitat de Catalunya.
23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT
 Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.
23:45 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes
0:30 GRANS INTEGRALS
 Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).
1:30 AUTOGRAF
 Emès dijous passat.
2:30 BLANC I NEGRE
 Emès divendres passat.
3:30 REPERTORI DE CONCERT
 Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).
4:30 CAPSA DE MÚSICA
 Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMARTS, 28 DE DESEMBRE DE 1999
7:08 PRIMER TEMPS
 Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.
9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT
MAHLER: Simfonia n. 10. Philharmonia Orchestra. Dir.: Giuseppe Sinopoli.
 (33 m).
VIVALDI: Sonata en Si b M, RV 77. Ensemble 415.
 (14 m).
10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA
XOSTAKOVITX: Concert per a piano n. 2, op. 102. Elisabeth Leonskaia. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff.
 (20 m).
VILA: El bon jorn, ensalada. La Colomina.
 (12 m).
BRITTEN: Quartet de corda n. 1, op. 25a. Endellion String Quartet.
 (27 m).
DEBUSSY: La puerta del vino. Claudio Arrau, piano.
 (3 m).
NIELSEN: Hymnus Amoris, op. 12. Inga Nielsen. Poul Elming. Arne Elmgro. Per Hoyer. Jorgen Ditlevsen. Cor de nois de Copenhagen. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Leif Segerstam.
 (21 m).
FASCH: Quartet en Si b M per a flauta de bec, oboè, violí i baix continu. Camerata Köln.
 (9 m).
SCHUMANN: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 121. Brigitte Engerer. Olivier Charlier.
 (33 m).
BIZET: Simfonia en Do. Orquestra Simfònica de Montréal. Dir.: Charles Dutoit.
 (33 m).
13:00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 23, KV 488. Christian Zacharias. Staatskapelle de Dresden. Dir.: David Zinman.
 (25 m).
MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 24, KV 491. Malcolm Bilson, pianoforte. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner.
 (31 m).
14:00 MOMENTS LÍRICS
ARRIETA: Extractes de l'òpera en tres actes MARINA. Chiara Taigi. Ignacio Encinas. Carlos Marín. Cristóbal Viñas. Orfeó de Sants. Orquestra Simfònica. Dir.: José M.ª Damunt.
 (55 m).
15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
15:06 MÚSIQUES DEL MÓN
 Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

IRLANDA: "Farewell to Miltown Malbay", "The Maid of Sweet Gurteen", "Níl ina lá". (14 m).

ÍNDIA: Sitar, sarode et table. (14 m).

MARROC: "Derj Mjanba", "Inçiraf Mjanba", "Inçilab Sika". Amina Alaqui, Ahmed Piro i orquestra. (17 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olgarda Cardús.

19:00 JOVES INTERPRETS
MOZART: Simfonia concertant per a violí i orquestra KV. 364. Joan Espina, violí. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Manuel Valdivieso. (19 m).

REJCHA: Quartet de flautes op. 12. Flautes d'Adri. (24 m).

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT

ELGAR: Serenata en mi m, op. 20.

Smithsonian Chamber Players. Dir.: Kenneth Slowik. (13 m).

TXAIKOVSKI: La donzella de neu, op. 12. Introducció, melodrama i dansa.

Orquestra Simfònica de l'Acadèmia de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (13 m).

SATIE: Cinc Nocturns. Pascal Rogé. (13 m).

STRAUSS, J.: Sempre alegres, vals op. 235.

Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (6 m).

21:00 PERFILS
Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

MIQUEL ROGER

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT
Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS
Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 SELECCIÓ DE JAZZ
3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIMECRES, 29 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT

MUSSORGSKI: Quadres d'una exposició. (orquestració de Maurice Ravel).

Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Claudio Abbado. (32 m).

MORALES: "Parce mihi domine", del Officium defunctorum. Jan Garbarek, saxo. The Hilliard Ensemble. (7 m).

BACH: "Komm, Jesu, Komm", motet BWV 229.

Cor de Cambra RIAS. Akademie für Alte Musik Berlin. Dir.: René Jacobs. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA

HANDEL: Concerto grosso op. 6 n. 1

Händel & Haydn Society. Dir.: Christopher Hogwood. (12 m).

RAVEL: Concert per a la mà esquerra.

Alicia de Larrocha. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Lawrence Foster. (19 m).

HAYDN: Motetti de Venerabili Sacramento, Hob. XXIIIc:5 ad.

Solistes vocals. Cor de Nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (11 m).

MONTSALVATGE: Tema amb variacions sobre una spagnoletta de Giles Farnaby.

Jordi Codina, guitarra. Orquestra de Cambra de l'Empordà. Dir.: Carles Coll. (12 m).

BEETHOVEN: 33 Variacions sobre un vals de Diabelli, op. 120.

Daniel Barenboim, piano. (58 m).

SIBELIUS: Simfonia n. 4 op. 63.

Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Colin Davis. (37 m).

KODALY: Adagio per a viola i piano.

Kim Kashkashian, Robert Levin. (8 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 25, KV 503.

Christian Zacharias. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: David Zinman. (32 m).

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 26, KV 537 "Coronació".

Philharmonia Orchestra. Solista i director: Vladimir Ashkenazy. (32 m).

14:00 MÚSICS DE CATALUNYA

PAHISSA. Suite intertonal.

orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Salvador Brotons. (19 m).

BENEJAM: Tres peces per a oboè i quartet de corda op. 7.

Cayetano Castaño. Quartet de corda de Barcelona. (19 m).

VALLS, M.: "Cançó del marxant", "Vals de barri", "El gesamí i la rosa".

Anna Ricci, mezzo. Àngel Soler, piano. (7 m).

SORS: Le premier pas vers moi, op. 53.

Robert Kubica i Wilma van Berckel, duet de guitarres. (7 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICS DE CATALUNYA

MESTRES QUADRENY: Tramesa a Tàpies.

Grupo Círculo. (19 m).

CASABLANCAS: Cinc moviments de Freaks. (Suite de la música incidental per a l'espectacle).

Conjunt instrumental. Dir.: Benet Casablanques. (19 m).

GASULL: El Califa enamorat.

Montserrat Gascon, flauta. Xavier Coll, guitarra. (7 m).

16:00 LA TARDA DEL OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olgarda Cardús.

19:00 PRIMERA VEU
Un espai per conèixer els músics d'ara.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL
20:10 REPERTORI DE CONCERT

ALBENIZ: Suite espanyola, op. 47.

Katia i Marielle Labèque, piano. (13 m).

DELIBES: Suite del ballet Coppelia.

New Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (13 m).

20:45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DE L'AUDITORI ENRIC GRANADOS DE LLEIDA

Concert de valsos i polques.

Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons.

23:00 AGENDA MUSICAL
23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA
Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIJOUS, 30 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS
Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES
9:06 REPERTORI DE CONCERT

GRIEG: Dues peces líriques op. 68.

Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (8 m).

CHOPIN: Fantasia, op. 49.

Evgeny Kissin, piano. (14 m).

HAYDN: Nocturn n. 2 per a flauta, oboè, 2 clarinets, 2 trompes, 2 violons i violoncel, Hob. II:26.

Marten Root, flauta. Michel Niesemann, oboè. Mozzafiatto. L'Archibudelli. (10 m).

TIPPETT: Preludi per a metall, campanes i percussió.

English Northern Philharmonia. Dir.: Michael Tippett. (7 m).

VIVALDI: Concert RV 558.

Il Giardino Armonico. Dir.: Giovanni Antonini. (9 m).

10:00 AGENDA MUSICAL
10:03 CAPSA DE MÚSICA

VERDI: "Parigi, o cara, noi lasceremo", ària del tercer acte de "La Traviata".

Kiri Te Kanawa (Violetta). Alfredo Kraus (Alfredo). Orquestra del Maggio Musicale Fiorentino. Dir.: Zubin Mehta. (5 m).

SCHUBERT: Simfonia n. 9, D 944 "La Gran".

Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (56 m).

LAWES: Fantasia Suite per a dos violins, baix de viola i orque n. 3.

London Baroque. (9 m).

MEDELSSOHN: Quartet de corda op. 13.

Quartet Juilliard. (30 m).

WEILL: El petit Mahagonny.

Meriel Dickinson i Mary Thomas, mezzo-sopranos. Philip Langridge i Ian Patridge, tenors. Benjamin Luxon, baríton. Michael Rippon, baix. The London Sinfonietta. Dir.: David Atherton. (23 m).

FONTANA: Sonata n. 8. Ensemble Sonnerie. (8 m).

BRAHMS: Variacions sobre un tema de Händel, op. 24. Gerhard Oppitz. (27 m).

13:00 GRANS INTEGRALS
ELS CONCERTS PER A PIANO DE MOZART

MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 27, KV 595.

Filharmonica de Berlín. Solista i director: Daniel Barenboim. (32 m).

RAVEL: Rapsòdia espanyola. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Sergiu Celibidache. (19 m).

14:00 MÚSICA ANTIGA
DESPREZ: Baisez moi, ma douce amie. Mille regretz, madrigals.

Collegium Vocale de Colònia. Dir.: Wolfgang Fromme. (3 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 AUTÒGRAF

Les versions firmades per les grans batutes.

PHILIPPE HERREWEGHE

BEETHOVEN: Simfonia n. 9, op. 125.

Melanie Diener. Petra Lang. Endrik Wottich. Dietrich Henschel. Dietrich Henschel. Cors de La Chapelle Royale i del Collegium vocale. Orquestra dels Champs Elysées. Dir.: Philippe Herreweghe. (63 m).

16:00 LA TARDA DEL'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions dels nostres oients. Presentació a càrrec d'Olga Cardús.

19:00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

RETRAT: Joan Guinjoan

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 REPERTORI DE CONCERT

STRAUSS, J.(II): Vi, dones i cançons, vals op. 333.

Orquestra Filharmonica de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (10 m).

STRAUSS J.: Vida d'artista, vals op. 316.

Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (8 m).

STRAUSS, J.(II): El Danubi blau, vals.

Orquestra Filharmonica de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (9 m).

STRAUSS, J.(II): Sang vienesa, vals, op. 354.

Orquestra Filharmonica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (9 m).

STRAUSS J.: Roses del Sud, vals.

Orquestra Simfònica Johann Strauss de Budapest. Dir.: István Bogár. (9 m).

21:00 A LA MANERA DE.....

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives.

23:00 AGENDA MUSICAL

23:03 JAZZ DE NIT

Una selecció d'Albert Mallofré que presenta Alfred Celaya.

23:45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 GRANS INTEGRALS

Programes emesos la setmana anterior (Ordre d'emissió: Repetició del Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 13.00 a 14.00).

1:30 Joves INTERPRETS

Emès dimarts passat.

2:30 MÚSICA XXI

Emès divendres passat.

3:30 REPERTORI DE CONCERT

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 09.06 a 10.00).

4:30 CAPSA DE MÚSICA

Programes emesos la setmana anterior. (Ordre d'emissió: Repetició dels programes de Dilluns, Dimarts, Dimecres, Dijous, Divendres, de 10.03 a 13.00).

DIVENDRES, 31 DE DESEMBRE DE 1999

7:08 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Eulàlia Benito. Recull d'obres breus. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

9:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

9:06 REPERTORI DE CONCERT

PIAZZOLA: Concierto para bandoneón.

Pablo Mainetti, bandoneón. Orquestra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (21 m).

SOLER, A.: Sonata per a clavicèmbal n. 28.

Bob van Asperen. (7 m).

MASCAGNI: Intermezzo i "Addio alla madre" de Cavalleria rusticana (Recital en directe, Modena, 1993)

Luciano Pavarotti. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Maurizio Benini. (8 m).

ELGAR: Sis peces molt fàcils per a la primera posició, op. 22.

Nigel Kennedy, violí. Peter Pettinger, piano. (7 m).

FRANÇAIX: Mozart new-look. Conjunt de vent de Magúncia. (3 m).

10:00 AGENDA MUSICAL

10:03 CAPSA DE MÚSICA

BACH: Concert per a violí, BWV 1042.

Jaap Schröder, violí. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (17 m).

MILÀ: Quatre havaneres, op. 54, op. 55, op. 57 i op. 58.

Leonora Milà, piano. (9 m).

MOZART: Quartet de corda en re m, KV 421.

Quartet Melos. (27 m).

DUMONT: Magnificat.

Brigitte Bellamy, soprano. Guillemette Laurens, contralt. Henri Ledroit, contratenor. Howard Crook, tenor. Ulrich Studer, baríton. Peter Kooy, baix. La Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (12 m).

BRAHMS: Concert per a piano n. 2, op. 83.

Ramon Coll. Orquestra Filharmonica de Moscou. Dir.: Vasily Sinaisky. (51 m).

TURULL: Divertimento per a violí sol.

Eva León. (4 m).

MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 7.

Concerto Köln. (18 m).

13:00 GRANS INTEGRALS

ELS QUARTETS D'ARRIAGA

ARRIAGA: Quartet de corda n. 1.

Quartet de corda Sine Nomine. (24 m).

ARRIAGA: Quartet de corda n. 2.

Quartet de corda Sine Nomine. (24 m).

ARRIAGA: Quartet de corda n. 3.

Quartet de corda Sine Nomine. (26 m).

14:00 MÚSICA RELIGIOSA

BACH: "Gottlob! nun geht das Jahr zu Ende" (Lloat sia Déu! L'any ja s'acaba), cantata BWV 28.

Paul Esswood. Kurt Equiluz. Sigmund Nimsgern. Solistes i Cor dels Petits Cantors de Viena. Concentus musicus. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (16 m).

BACH: "Christen, ätztet diesen Tag" (Cristians, graveu aquest dia), cantata BWV 63.

Solistes vocals. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (29 m).

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:06 MÚSICA XXI

Les últimes tendències de la música contemporània.

DUTILLEUX: Simfonia n. 1.

Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (30 m).

STOCKHAUSEN: Zyklus n. 9.

Xavier Joaquin, percussió. (11 m).

WEBER: Quatre Lieder op. 13.

Françoise Pollet. Ensemble InterContemporain. Dir.: Pierre Boulez. (7 m).

16:00 NOTES PEL 2000

Programació especial de Cap d'Any.

20:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

20:04 AGENDA MUSICAL

20:10 NOTES PEL 2000

Programació especial de Cap d'Any.

DISSABTE, 1 DE GENER DE 2000

10:00 NOTES PEL 2000

Programació especial de Cap d'Any.

PROGRAMACIÓ DE NIT

Repetició dels últims programes

0:30 NOTES PEL 2000

Repetició de la programació especial de Cap d'Any.

DIUMENGE, 2 DE GENER DE 2000

8:02 PRIMER TEMPS

Música per començar el dia presentada per Pilar Subirà. Recull d'obres breus. Inclou butlletí de notícies i agenda musical.

10:00 MÚSICA DE CAMBRA

BACH: Suite per a violoncel n. 1, BWV 1007.

Mstislav Rostropovitch. (16 m).

RAKHMANINOV: Sonata per a violoncel i piano, op. 19.

Ivan Monighetti, violoncel. Vassili Lobanov, piano. (38 m).

11:00 MISSA DE MONTSERRAT

Transmissió en directe de la Missa Conventual des del Monestir de Montserrat.

12:17 DIVERTIMENT

Un espai presentat per Pilar Subirà.

13:00 AGENDA MUSICAL

13:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

15:00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15:03 SALA DE CONCERT

Una selecció dels millors enregistraments de concert.

17:00 TEMPORADA D'ÒPERA

MOZART/HENNEBERG/SCHACK/GERL/SCHIKANDER: La Pedra del Filòsef i l'illa Encantada, òpera en dos actes.

Kurt Streit. Alan Ewing. Chris Pedro Trakas. Paul Austin Kelly. Boston Baroque. Dir.: Martin Pearlman. (150 m).

20:03 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22:00 AGENDA MUSICAL

22:03 LES VEUS DEL SEGLE

Un espai recopilatori amb els millors cantants del nostre temps.

BACH: "Vergnügte Ruh", cantata BWV 170.

Paul Esswood. Cor de nens de Hannover. Collegium Vocale. Leonhardt-Consort. Dir.: Gustav Leonhardt. (23 m).

STEFFANI: No, no, no, non voglio se devo amare, duet.

Paul Esswood, contratenor. John Elwes, tenor. Wouter Möller, violoncel. Clavicèmbal i direcció: Alan Curtis. (5 m).

TRADICIONAL: Barbara Allen. The Oak and the Ash. Greenleaves. The Miller of Dee.

Paul Esswood. Jürgen Hübscher. HANDEL: "A mirarvi io son intento", duet HWV 178.

Mária Zádori, soprano. Paul Esswood, contratenor. Cseperke Fálvay, violoncel. Péter Ella, clavecí. (9 m).

HANDEL: Xerxes (Ombra mai fu).

Kirsten Flagstad, soprano. George Thalben-Ball, orgue. P.

hilharmonia Orchestra, Dir.: Warwick Braithwaite. (5 m).
BACH: Passió segons Sant Mateu (Erbarme dich, mein Gott). Kirsten Flagstad, soprano. Philharmonia Orchestra, Dir.: Karl Böhm. (18 m).
PURCELL: Cançons de l'Orpheus Britannicus. Agnes Mellon, soprano. Christophe Rousset, clavecí. Wieland Kuijken, baix de viola. (9 m).
WAGNER: Die Walküre (Sieg-mund! Sieh' auf mich!).

Kirsten Flagstad, soprano. Set Svanholm, tenor. Philharmonia Orchestra, Dir.: Karl Böhm. (18 m).
PURCELL: Cançons de l'Orpheus Britannicus. Agnes Mellon, soprano. Christophe Rousset, clavecí. Wieland Kuijken, baix de viola. (9 m).

CHABRIER: "Que les amants ont de peines" (1), "Ronde Gauloise" (2), "Chants d'oiseaux" (1), "L'Enfant" (1, 2).
 Agnès Mellon, soprano (1). Franck Leguérinel (2), baríton. Françoise Tillard, piano. (7 m).
0:00 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Laia Garcia.
PROGRAMACIÓ DE NIT
 Repetició dels últims programes
0:30 LA TARDA DE L'OIENT
 Repetició dels programes emesos dijous i divendres.

PETICIONS DE LA TARDA DE L'OIENT: Telèfon: 93-202-35-35 Fax: 93-306-92-01
 E-Mail: tardadeloient.emusica@catradio.com

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 DESEMBRE	20,30 h	Liceu	<i>El cas Makropoulos</i> , de Janáček. Dir.: Antoni Ros Marbà.
2 DESEMBRE	19,30 h	Palau Robert	Trio Dvorák. Homenatge a Turina. (Música amb gràcia).
	19,30 h	Corte Inglés Diagonal	Daniel Blanch, piano. Chopin.
	20,30 h	Liceu	Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: Salvador Mas. Fibich, Dvorák, Smétana, Janáček, Martinu.
	21 h	Auditori	Ensemble Vocal de Lausanne. Orchestre Festival Amadeus. Dir.: Michel Corboz. Martin, Händel, Haydn. (Euroconcert).
	21 h	SGAE	Quartet de saxos 3+1. Civilotti, Humet, López, Llanas, Feisterstein. (Avuimúsica).
	21,30 h	Cotxeres de Sants	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Josep Vila i Casañas. Música sacra, tradicional i popular catalana.
3 DESEMBRE	21 h	Palau	Gustav Leonhardt, clavicèmbal. Couperin, Weckmann, Reineken, Böhm, Buxtehude, Bach. (Crítèrium Música).
	21 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Gil Shaham, violí. Jordi Figaró, tenora. Dir.: Lawrence Foster. Boliart, Bartók, de Pablo, Ravel.
4 DESEMBRE	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	19,30 h	Ateneu Barcelonès	Armands Abols, piano. Chopin. (JJ MM de Barcelona. Associació Cultural Catalano-Letona).
	20,30 h	Liceu	<i>El cas Makropoulos</i> , de Janáček. Dir.: Antoni Ros Marbà.
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Concert de Nadal.
5 DESEMBRE	11 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	17 h	Liceu	Recital Galina Gorchakova, soprano. Larissa Gergieva, piano. Glinka, Dargomijski, Rimski-Kórsakov, Balàkirev, Txàikovski, Rakhmàninov.
	19 h	Col·legi d'Enginyers Industrials	Àlex Ramírez Gama, piano. Mozart, Chopin, Ravel, Falla.
7 DESEMBRE	20,30 h	Liceu	<i>El cas Makropoulos</i> , de Janáček. Dir.: Antoni Ros Marbà.
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Concert de Nadal.
9 DESEMBRE	19,30 h	Corte Inglés Diagonal	Cor del Col·legi Sagrats Cors de Barcelona. Gloria López Rioja, soprano. Roger Reyes, tenor. Jesús Santaliestra, piano. Dir.: Begoña López. Concert de Nadal.
	21 h	Auditori (Pol.)	Solistes de l'OBC. Larry Passin, clarinet. Emili Brugalla, piano. Casas, Montsalvatge, Ribas, Alís, Copland, Brotons. (Avuimúsica).
	21 h	Església del Pi	Ensemble Seicentonovecento. <i>O Quam Mirabilia</i> , de Carissimi.
	21,30 h	Palau	The Georgia Mass Choir. (31è Festival Internacional de Jazz de Barcelona).
10 DESEMBRE	21 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Jerry Goldsmith. Música de cinema.
11 DESEMBRE	19 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Strauss. Festival de valsos i danses. (Concerts Simfònics al Palau).
	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).

	19,30 h	Ateneu Barcelonès	Inese Klotina, piano. Chopin. (JJ MM de Barcelona. Associació Cultural Catalano-Letona).
	20,30 h	Liceu	Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Isabelle Kabatu, soprano. Olga Borodina, mezzosoprano. Jaume Aragall, tenor. Carlo Colombara, baix. Dir.: Bertrand de Billy. <i>Messa de Requiem</i> , de Verdi.
	22 h	Auditori	Diana Krall, veu i piano. Peter Bernstein, guitarra. Paul Gill, baix acústic. Joe Farnsworth, bateria. (31è Festival Internacional de Jazz de Barcelona).
12 DESEMBRE	19 h	CCCB	Solistes de l'Orquestra de Cambra Catalana. Dir.: Joan Pàmies. Bacchus, Strauss, R. Lamote de Grignon, Hindemith.
13 DESEMBRE	20,30 h	Liceu	Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Isabelle Kabatu, soprano. Olga Borodina, mezzosoprano. Jaume Aragall, tenor. Carlo Colombara, baix. Dir.: Bertrand de Billy. <i>Messa de Requiem</i> , de Verdi.
	21 h	Auditori Winterthur	Johannes Schmidt, baix. Wolfram Rieger, piano. <i>Winterreise</i> , de Schubert. (Associació Franz Schubert).
14 DESEMBRE	21 h	Monestir Pedralbes	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Dir.: Joan Palet. Purcell, Rodríguez de la Fuente, Corelli, Vivaldi, Català. (Amics dels Clàssics).
	22 h	Auditori	The New England Spiritual Ensemble. (31è Festival Internacional de Jazz de Barcelona).
15 DESEMBRE	21 h	Santa Maria del Mar	La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. <i>Vespro della Beata Vergine, 1610</i> , de Monteverdi. (Euroconcert).
16 DESEMBRE	19 h	Local Amics dels Clàssics	Deixebles de Paquita Casanova. Ma. Rosa Gibernau, soprano. Emilia Selva, contralt. Verdi, Chopin, Arrieta, Donizetti. (Amics dels Clàssics).
	21 h	Auditori (Pol.)	Grupo Círculo. Dir.: José Luis Temes. De Jong, Ros, Benguerel, López, Herrero. (Avuimúsica).
17 DESEMBRE	20 h	Casa Elizalde	Concert de dones compositores. Intèrprets vocals i instrumentals. Obres de M. Teresa Roig i Angels Rexach.
	21 h	Palau	Nens Cantors de Praga "Radost". Badings, Mendelssohn, Britten, Casals, Delibes, Franck, Poulenc, Lloyd Weber. Concert de Nadal. (Palau 100).
	21 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Bruno Leonardo Gelber, piano. Dir.: Lawrence Foster. Salonen, Rakhmaninov, Dvorák.
18 DESEMBRE	12 h	Palau	Cors Infantils de l'Orfeó Català. Concert de Nadal.
	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	21 h	Església del Pi	Blai Soler, violí. Bach, Paganini, Ysaÿe, Reger, H.W. Ernst.
	22 h	Santa Maria del Mar	Cor Vivaldi-Petits Cantors de Catalunya. Dir.: Oscar Boada. Concert de Nadal (Ribermúsica).
19 DESEMBRE	11 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,15 h	Orfeó Gracienc	Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Daniel Blanch, Piano. Dir.: Joan Palet. Ribó, Rodríguez de la Fuente, Toldrà, Corelli, Mozart, Strauss. (Amics dels Clàssics).
	18 h	Palau	Centre d'Educació Musical Diaula (20è aniversari). Concert de Nadal.
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Pablo González, piano. Javier Merino, piano. Chopin, Liszt. (Associació Massià-Carbonell).
	19 h	Casal del Metge	Maria Luz Martínez, soprano. Leonora Letelier, piano. Guastavino, Bello, Santorio, Cantón, Orrego Salas, Toldrà, Mompou, Turina, Granados.
20 DESEMBRE	20 h	Palau	The Age of Enlightenment. Lynne Dawson, soprano. David Daniels, contratenor. Iain Paton, tenor. Nathan Berg, baix. Agrupació Polifònica de Vilafranca. Cor Ciutat de Tarragona. Participants individuals. Dir.: Nicholas McGegan. <i>El Messies</i> , de Händel. (Fundació "la Caixa").
21 DESEMBRE	20 h	Palau	The Age of Enlightenment. Lynne Dawson, soprano. David Daniels, contratenor. Iain Paton, tenor. Nathan Berg, baix. Agrupació Polifònica de Vilafranca. Cor Ciutat de Tarragona. Participants individuals. Dir.: Nicholas McGegan. <i>El Messies</i> , de Händel. (Fundació "la Caixa").
	20,30 h	Santa Maria del Mar	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Grup instrumental. Dir.: Jordi Casas Bayer. Concert de Nadal.
22 DESEMBRE	20 h	Catedral	José Luis Exepiá, orgue. Bach, Hindemith, Duruflé. (L'orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
23 DESEMBRE		Local Amics dels Clàssics	Maria Rifé Krentzer, soprano. Paquita Casanova, piano. Rodrigo, Testi, Capua, Delibes, Sorozábal, Toldrà, Gruber. (Amics dels Clàssics).
26 DESEMBRE	19 h	Palau	Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Corals Infantils de l'Orfeó Català. Dir.: Josep Vila i Casañas. Tradicional Concert de Sant Esteve.

27 DESEMBRE	21 h	Palau	Ainhoa Arteta, soprano. Àngel Corella, ballari. (Festival Mil·lenni).
28 DESEMBRE	21 h	Palau	Jaume Aragall, tenor. Amparo García, piano. (Festival Mil·lenni).
29 DESEMBRE	20,30 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Palau	Maria Dolores Pradera. Rosana. (Festival Mil·lenni).
30 DESEMBRE	20,30 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Palau	Raimon. Mikel Laboa. (Festival Mil·lenni).
2 GENER	17 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
3 GENER	20,30 h	Liceu	Recital Joan Pons, baríton.
4 GENER	20,30 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
5 GENER	20,30 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
7 GENER	20,30 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
	21 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Elena Bashkistrova, piano. Dir.: Edmon Colomer. Schumann, Bruckner.
8 GENER	19 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	20,30 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
9 GENER	11 h	Auditori	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	17 h	Liceu	<i>Lucia di Lammermoor</i> , de Donizetti. Dir.: Bertrand de Billy.
10 GENER	21 h	Palau	Le Concert des Nations. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa Catalunya). Letitia Schärer, soprano. Elisabeth von Magnus, contralt. Dieter Wagner, tenor. Kurt Widmer, baix. Dir.: Jordi Savall. <i>Oratori de Nadal</i> , de Bach. (Palau 100).
	21 h	Auditori Winterthur	Quartet Casals. Haydn, Beethoven, Benguerel, Bartók. (Associació Franz Schubert).

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

5 DESEMBRE	18,30 h	Església	Orquestra Amics dels Clàssics. Jonatan Carbó, orgue. Dir.: Joan Palet. (X Tardoral d'Orgue al Penedès).
-------------------	---------	----------	---

CAPELLADES (ANOIA)

11 DESEMBRE	21 h	Paper de Música	Orquestra de Cambra Simfònica Europea. Cecília Lavilla Berganza, soprano. Cristian Florea, violoncel i director.
12 DESEMBRE	18 h	Paper de Música	Orquestra de Cambra Simfònica Europea. Cecília Lavilla Berganza, soprano. Cristian Florea, violoncel i director.

CERVERA (SEGRIÀ)

26 DESEMBRE	19 h	La Passió	Orquestra Simfònica Europea. Dir.: Cristian Florea. Musorgski, Strauss, Ravel.
--------------------	------	-----------	--

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT (BARCELONÈS)

2 DESEMBRE	22 h	Auditori Barradas	Percussions de Barcelona.
19 DESEMBRE	19 h	Auditori Barradas	<i>El rapte en el serrall</i> (fragments), de Mozart.

REUS (BAIX CAMP)

18 DESEMBRE	19,30 h	Prioral St. Pere	Juan Maria Pedrero Encabo, orgue. Dupré, Duruflé, Alain, Messiaen.
--------------------	---------	------------------	--

RIPOLLET (VALLES OCCIDENTAL)

10 DESEMBRE	22 h	Teatre Auditori	<i>Abans del silenci</i> (òpera per a cor, solistes i orquestra), de Salvador Brotons.
--------------------	------	-----------------	--

SABADELL (VALLES OCCIDENTAL)

8 GENER	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. Strauss. Festival de valsos i danses.
----------------	---------	--------------	---

TERRASSA (VALLES OCCIDENTAL)

16 DESEMBRE	21 h	Centre Cultural	The Newberry Singers. Gospel i espirituals negres. (Fundació Caixa de Terrassa).
--------------------	------	-----------------	--

EL VENDRELL (BAIX PENEDES)

19 DESEMBRE	12 h	Auditori Pau Casals	Quartet Casals. Stravinski, Mozart, Brahms.
--------------------	------	---------------------	---

Les veus de Pesaro

Fa vint anys que se celebra el Festival de Pesaro dedicat al seu fill il·lustre, Giacomo Rossini, i des que el conec, l'any 1989, he vist que té dues constants que el posen sempre dintre d'un especial nivell de qualitat: la bondat dels directors musicals i dels directors escènics de les produccions que s'hi fan.

Per JORDI MALUQUER

Enguany Danielle Gatti, Gianluigi Gelmetti i Yves Abel van estar impecables en la direcció de les seves formacions. Genial, el primer, dirigint *Il viaggio a Reims*; ple de perfum rossinià el segon en *Tancredi*, i una agradable sorpresa el tercer, canadenc, en *Adina*. Aquestes òperes van ser dirigides escènica i de manera plusquamperfeta per Luca Ronconi i Gian Luigi Pizzi. I molt convencional, sense saber-li donar relleu, la darrera, per Moni Ovadia. Els mateixos Daniele Getti i Gianluigi Gelmetti, amb Ion Marin, els vaig poder sentir el 1989. El 1994 vaig trobar-me un espaterrant Roger Norrington i també uns excel·lents David Robertson i Carlo Rizzi. Hampe, Ponnelle, Pizzi, Dario Fo, Hugo de Anna i Graham Vick van assegurar la direcció escènica en aquestes anteriors visites.

Amb aquests noms i unes orquestres molt correctes –la del Teatro Comunale de Bologna, la RAI de Torino, la Radio-Sinfonie-orchester d'Stuttgart i l'Orchestra de la Toscana– la base està assegurada. El mèrit de Pesaro és, a més, dur-hi cantants acreditats –amb els “divos” de caixets impossibles no s'hi compta– i d'apostar per molts que després seran famosos.

Les primeres passes de Chris Merritt, Mariella Devia, Mateuzzi, Furlanetto, Cecilia Gasdia, Martines Dupuy, Giusy Devinu, Jennifer Larmore, Anna Caterina Antonazzi, Gloria Schalchi, Kathleen Case-

FOTO: AMATI BACCIARDI

Daniela Barcellona
en el paper de *Tancredi*

llo van tenir ràpidament el suport de Pesaro, que les va alternar amb noms incontestables com Rockwell Blake, Lella Cuberli, Katia Ricciarelli, Luciana d'Intino, Bernadette Manca di Nissa, Thomas Moser o Samuel Ramey.

Enguany ha estat la consagració d'un nou talent, la jove mezzosoprano Daniela Barcellona, que ha fet un *Tancredi* ple de veritat i superior al de les especialistes en el rol que jo recordava. En *Il viaggio a Reims* –no és fàcil trobar disset bones veus que lliguin i amb prou categoria!– van destacar, dintre d'una paleta homogènia, la Corinna d'Elisabeth Norberg-Schulz, i hem de registrar l'esclat d'un nou tenor rossinià, el peruà Juan Diego Flórez, perfecte de timbre i de tècnica. Un altre tenor, Antonio Sira-gusa, que en *Adina* es va demostrar discret, va lluir, en canvi, en el rol de Belfiore. En *Tancredi* ens va agradar també una guanyadora del Viñas, Darina Takova, que va

lluir la veu però va ser poc rossiniana en l'estil. Va decebre una jove Alexandrina Pendatxanska, que va cantar sense expressivitat el rol protagonista d'*Adina*. Una decepció va ser l'escassa projecció de veu de Valeria Esposito, que tenia ja un nom en haver fet la Reina de la Nit a La Scala i una *Lucia* a Tolosa. També van cantar altres baixos i barítons ja reconeguts, com Nicola Uliveri, Michele Pertusi, Roberto de Candia, Bruno Praticó i Pietro Spagnoli. Posats a dir i fent una mena d'acudit, però que va ser cert, va estar molt millor la Barcellona que aquest darrer.

Almenys dues produccions de Pesaro, en el passat, van visitar el Liceu. Un *Tancredi* –també de Pizzi– i una *Gazza ladra* de Hampe. No estaria malament que si mai es reposa *Tancredi* s'escollís l'actual magnífica producció, i què no dir d'*Il viaggio a Reims* que Barcelona mereix, ja que no s'ha representat mai al Liceu.

Presentació del Col·lectiu de Compositors de Tarragona

D'uns anys ençà la vida musical de Tarragona i les seves comarques ha canviat força. I ha canviat no tan sols en quantitat sinó en qualitat: Joventuts Musicals, cicles de concerts, cursets, seminaris, conferències, noves agrupacions instrumentals i corals, etc., fan que la música estigui cada cop més viva i present en aquestes comarques catalanes.

Per RRM C

Seguint aquesta línia d'expansió, l'1 de juliol de l'any passat un grup de compositors es van reunir per parlar sobre la situació actual de la música de nova creació, les seves possibilitats vers la societat d'aquestes comarques i les seves necessitats. Naixia així el Col·lectiu de Compositors de Tarragona, integrat actualment per Joan C. Blanch (president), Ramon Humet (secretari), Conrad Setó (tresorer), Antoni Sebastià, Jordi Grissó, Xavier Grissó, Josep Mateu, Quim Miracle, Joan Vidal i Carlota Baldric. Nou mesos més tard, concretament el passat 29 d'abril, se'n feia la presentació oficial als mitjans de comunicació, el món musical i el públic en general amb una roda de premsa i un concert a càrrec del duet de saxo i guitarra Cuypers-Lop al Conservatori Professional de Música de Tarragona, amb obres compostes pels mateixos membres del Col·lectiu per a aquesta ocasió. L'acte fou, a més d'un èxit, emotiu. El públic

omplí la sala d'actes del Conservatori (al qual cal agrair la seva col·laboració) i mostrà un entusiasme poc freqüent en actes com aquest (com poc freqüents són també aquests actes).

"Entre els objectius que ens hem proposat —ens comenta el president— hi ha el d'oferir la música actual per a diverses necessitats socials, amb una clara intenció d'apropar-nos al públic, com per exemple encàrrecs per a la banda, l'orquestra o la coral de la població amb motiu d'un aniversari o d'una activitat local determinada. També ens oferim a fer arranjaments i/o obres inèdites per a escoles de música, conservatoris, ràdios i televisions locals, grups de teatre, i per a qualsevol altra entitat que necessiti aquest servei, etc. Això no vol dir que tots els components hagin de fer el mateix tipus de música, perquè en aquest moment cadascú segueix línies molt diferents, la qual cosa dóna una heterogeneïtat i diversitat que enriqueix el Col·lectiu, i li permet oferir un ampli ventall de possibilitats. Lògicament, també intentarem potenciar els habituals encàrrecs per oferir a un determinat públic en les sales de concert."

El president del Col·lectiu continua explicant que *"el que també ens preocupa és el trinomi compositor-intèrpret-públic. Creiem que durant molts anys —potser massa— aquests tres elements han estat caminant cadascun pel seu compte, tot provocant no poques situacions negatives per a la música contemporània. En el concert de presentació, cada compositor va ser fidel a la seva pròpia línia, però pensant també en el tipus de públic i en constant comunicació*

amb el duet Cuypers-Lop. A més, abans de cada interpretació, cada compositor va presentar la seva obra per tal de situar el públic. Aquest és, possiblement, el repte més gran que tenim, atès que la idea que es té sobre la música actual és que la qualitat està renyida amb el públic. Naturalment —continua Joan C. Blanch—, no volem renunciar a la qualitat ni a un llenguatge actual, però volem tenir el públic al voltant nostre. Es tracta, d'un costat, d'apropar-nos-hi amb la mateixa música i, de l'altre, amb una clara intenció pedagògica, és a dir, amb l'apropament del compositor com a individu integrant de la societat actual —i que també paga els seus impostos.

En el sentit pedagògic de difusió de la música actual, tenim previst realitzar un cicle de conferències i xerrades a alumnes, que podran abastar des de conservatoris, escoles de música, ESO i Primària, agrupacions corals i instrumentals, etc. Els membres Ramon Huguet, Conrad Setó i un servidor vam tenir una experiència molt positiva al Conservatori Professional de Música de Tarragona amb una iniciativa del seu professor d'harmonia i membre del Col·lectiu, Antoni Sebastià, en què vam poder mostrar la nostra pròpia obra als alumnes del centre, els recursos tècnics utilitzats, el llenguatge i tots els arguments possibles que es poden utilitzar per a la creació d'una obra i, sobretot, amb la participació activa i constant dels alumnes assistents. Fer aquesta tasca pedagògica, tant adreçada als infants com a la gent jove és relativament fàcil, perquè estan repartits en els diversos centres docents. El que es-

D'esquerra a dreta: Ramon Humet, Joan Carles Blanch, Enrique Malo i Carola Cuypers (Duo Cuypers-Lop, que va actuar a l'acte de presentació), Conrad Setó, Josep Mateu i Antoni Sebastià

devé molt més difícil és el públic en general, el públic adult. Aquest, i per situacions que tots coneixem prou bé, no ha pogut gaudir, en la seva formació inicial, d'una educació musical, la qual cosa repercuteix per un costat en la no assistència als concerts i, per l'altre, en la justificació (pública) del «jo no hi entenc», sense adonar-se que ve donada per la mateixa ignorància musical i que l'individu ni manifesta, sinó que se n'amaga, si es tracta d'una altra matèria, la qual cosa es tradueix en un sector de la societat que no tan sols no està interessada en el fet musical, sinó que s'hi resisteix. Sortosament, els temps estan canviant i cada cop hi ha més gent interessada en la música.”

Tots aquests arguments justifiquen la creació d'aquesta entitat sota la forma de col·lectiu i no d'associació. “En primer lloc perquè els objectius són diferents —argumenta el president del Col·lectiu—, i en segon lloc perquè ja tenim l'Associació Ca-

talana de Compositors, que durant aquests últims anys està fent una molt bona tasca per a la música contemporània i de la qual som socis alguns membres del Col·lectiu. Si passat algun temps surt algun compositor de les comarques tarragonines i es fa soci de l'Associació i el públic de Tarragona assisteix als concerts que organitza l'Associació, esperem que sigui perquè el Col·lectiu hi hagi aportat el seu gra de sorra. Si és així, haurem dut a bon port una part dels nostres objectius.”

La idea d'escollir una formació tan poc comuna com saxo i guitarra en la presentació del Col·lectiu va tenir un suport unànim, per l'originalitat del duet i en constituir tot un repte per als compositors. A més, el duet Cuypers-Lop es mereix uns bons i merescuts elogis com a intèrprets, a més de comptar amb una dilatada experiència en música contemporània. Carola Cuypers i Enrique Malo Lop es van formar com a duet a Suïssa l'any 1993 i des

d'aleshores han actuat a diversos indrets, tant nacionals com internacionals. Actualment resideixen a Tarragona. Les obres que van estrenar al concert de presentació van ser *La resplendor* de C. Setó, *No ho tornis a fer* de J. C. Blanch, *Dòric Sax* d'A. Sebastià, *Flor d'alba* de J. Mateu, *L'hora de mitjanit* de R. Humet i *Trípic* de C. Setó.

Aconseguir l'equilibri entre els dos instruments és, en un principi, la punta de llança de la formació. Però el duet Cuypers-Lop va demostrar tot el contrari. Poder sentir conjuntament un saxo i una guitarra sense cops de colze entre l'un i l'altre va ser un mèrit que tan sols s'aconsegueix amb una bona tècnica de l'instrument i un acurat i rigorós fraseig, a més d'un sentit musical impecable. Contràriament al que es podia esperar, les obres, totalment diferents entre si, van crear un clímax d'homogeneïtat i atenció entre el públic que va saber valorar tothora tant la diversitat com la magnífica interpretació del duet.

Ceràmica catalana de temàtica musical

A Catalunya es produeix ceràmica des del neolític, i a Barcelona pisa esmaltada o de fons blanc des del segle XIV fins a l'actualitat. Aquesta permet ser pintada de diversos colors mitjançant l'ús d'òxids metàl·lics. Una part d'aquesta pisa correspon a la producció rajolera, entenent com a tal la de rajola decorada amb motius ornamentals.

Per **ALBERT TELESE I COMPTE**
Associació Catalana de Ceràmica

Els escudellers barcelonins, artífexs d'aquestes obres, n'inicien la manufactura al final del segle XV (abans havien elaborat vaixel·la i ceràmica farmacèutica, però no rajola pintada), amb peces de color blau solament, a l'estil valencià. Però a mitjan segle XVI, influenciats per la producció renaixentista italiana, incorporen a les rajoles la policromia descoberta en aquell país, policromia anomenada "plena" o a l'estil de Pisa, localitat transalpina de la qual arriben a Catalunya obres de ceramistes durant el segle XVI.

Al principi, la rajola policromada catalana és abstracta, decorada amb trets geomètrics concebuts per configurar conjunts fent lligar entre si la seva decoració. Però durant el primer terç del segle XVII, els obradors incorporen com a novetat figures de la vida quotidiana. Ofereixen, com a alternativa a la rajola abstracta, una de figurativa, amb subjectes de la més diversa mena. Neix d'aquesta manera un tipus de rajola amb una figura al mig, envoltada habitualment de plantes laterals, cel blau amb volades d'ocells al damunt i sòl policrom al peu de les figures. Un marc groc a pocs mil·límetres de la vora emmarca l'escena. Queda definida així la rajola "d'arts i

oficis". Mai no desplaçarà del mercat els altres gèneres de rajola, però això sí, esdevindrà la més popular arran dels seus encís, ingenuïtat i un acusat sentit colorista.

Ben aviat des que fou introduïda durant el segle XVII, els obradors tindran la pruija d'oferir un repertori temàtic ric i variat, tot considerant que les rajoles servien per revestir majoritàriament grans panys de paret. S'explica, doncs, la pretensió d'aconseguir una gran varietat de temes amb què complaure les comandes dels clients. S'enriqueix, doncs, de seguida, el ventall dels "arts i oficis" amb temes de la més variada inspiració. D'una banda, les rajoles recreen sovint els temes de les auques favorites del públic, entre les quals destaca la que reproduïx diversos menestrals desenvolupant les seves tasques respectives, auca que donà nom al gènere. Altres auques, com del "sol i la lluna", dels "quadrúpedes" i, posteriorment, les costumistes, com la de les "Nacions", i les "Funcions de Barcelona", seran motiu freqüent d'il·lustració per als ceramistes amb aquella finalitat d'engrandir el mostrari rajoler. D'altra banda, aquest no es limitarà a recrear els temes al·ludits, sinó que prendrà com a models gravats d'un altre origen, com les "Fables d'Isop" i d'altres històries en voga en el moment. Tanmateix, es crearan sèries genuïnes, com les dels vaixells i els músics, motius també presents en produccions d'altres contrades, com Itàlia i els Països Baixos. Totes aquestes obres, però, es continuaran anomenant "d'arts i oficis", sigui quina sigui la seva temàtica, com a tribut a una de les auques inspiradores més famoses.

Les rajoles de temàtica musical configuren un grup notable dins d'aquesta espècie, i han estat sempre molt valorades des del col·leccionisme. No sabem ben bé per què ni per quins criteris, hi ha establert una jerarquia de valors entre les rajoles d'oficis. Al lloc més alt d'aquesta escala se situen

les rajoles amb vaixells, possiblement per l'atractiu de què és objecte, al nostre medi, el tema mariner; en segon lloc figuren les rajoles amb peixos, que pel que sembla, són les més escaients; i en el tercer lloc, ja se situen les peces de temàtica musical, probablement en aquest cas, per l'atractiu inherent a l'activitat dels subjectes esmentats.

Amb motiu d'una catalogació de gran abast que estem realitzant per a una futura publicació, hem tingut l'avinentsa de veure i fotografiar milers de peces i estem en condicions d'establir dades sobre el percentatge, la raresa i la freqüència dels motius reproduïts, a més d'altres detalls que seran divulgats al seu moment. Podem avançar, però, que les rajoles de tema musical representen, numèricament, d'un 7 a un 8% de la producció total dels oficis, i que les variants posturals i instrumentals abasten prop d'un centenar de rajoles ben distintes.

Obviament adscrites al caràcter estilístic de tot el gènere, les rajoles amb músics palesen un esperit i una fesomia molt diversa, segons l'època d'elaboració i l'estil imperant en cada moment. En tot cas, hem de considerar que la seva dilatada vigència productiva —entre 1625 i 1850 aproximadament— està íntimament relacionada amb l'evolució de què són objecte les arts decoratives, i com aquestes, continuament influenciades pels estils artístics propis de cada època.

Durant el segle XVI els personatges del centre de les rajoles s'envolten d'elements vegetals de gran frondositat. Algunes flors semblen margarides o tulipes, motiu pel qual són anomenades de la "margarida". Són els exemplars més bonics i escadussers, i, doncs, de més valor. Un altre vegetal present en la segona meitat del segle XVII al voltant de les figures, és una mena de planta arbustiva sense flors que no se sap per què rep el nom de "lliri", nom amb el qual són coneguts els exemplars en què figura.

Unes i altres són obres amb motius esplèndids, abarrocats i molt dinàmics, com correspon al millor moment de la ceràmica catalana. En aquest grup hi ha exemplars de gran raresa, com un músic d'insòlita postura tocant un llaüt —peça possiblement única— al costat d'altres més freqüents que interpreten violins, violes, violoncel·ls, guitarres, mandolines, trompetes, fagots, gaites, cornetins, etc. Una rajola molt curiosa d'aquest segle XVII representa un músic caminant que toca alhora un tamborí i un flabiol: el tamborí el du penjat de l'avantbraç esquerre, alhora que amb la mà del mateix costat subjecta el flabiol fins a la boca, amb la qual bufa; mentre, amb la mà dreta, percudeix el tamborí amb la broqueta.

Rajola de l'estil "de la margarida" representant un violinista. Barcelona, segona meitat del segle XVII

En el segle XVIII les rajoles de músics canvien d'aspecte. Ja a les primeries de la centúria s'introdueixen com a elements decoratius marginals unes plantes que s'anomenen "palmetes", i l'estil d'aquestes obres, consegüentment, rep el nom "de la palmeta". El personatges, d'altra banda, no omplen tan generosament els espais com els del segle precedent. Amb tot, mantenen una qualitat d'execució elevada. Les sèries de músics de "la palmeta" són les més freqüents en el repertori "musicorajoler". Aquest fet pot tenir a veure amb el gran impuls que els compositors del barroc europeu donaren a la divulgació musical. Hem de considerar que els escudellers obradors de la nostra pisa eren gent culta, com demostren les

Rajola de l'estil "de la palmeta" representant un gaiter. Barcelona, primera meitat del segle XVIII

seves obres, de manera que devien estar al corrent dels moviments artístics de l'època, encara que tinguem el prejudici d'imaginar-los més o menys incomunicats en la foscor dels seus tallers.

En tot cas, els exemplars musicals del segle XVIII són nombrosos i d'una gran difusió, i els instruments, representats de molt diverses maneres. Sovintegen els de corda i els de vent; apareixen, en rajola, el clarinet i l'oboè, alhora que retrobem l'instrumental del segle precedent. Pel que fa als instruments de percussió, constatem tota mena de tambors, panderetes i castanyoles.

Al final del segle XVIII, l'ambientació de les rajoles torna a canviar. Ara és imbuïda pels corrents propis de l'adveniment de

Rajola d'estil "grotesc" representant un guitarrista. Barcelona, primera meitat del segle XIX

l'estil Imperi. Moltes figures, ja al principi del segle XIX, duen l'empremta vigent a Catalunya durant la Guerra del Francès, que a les rajoles es tradueix en la il·lustració de personatges una mica esquistats que la societat anomena "afrancesats". Aquests vesteixen pantalon llarg, i de vegades duent barret de copa. Les rajoles, com a complement decoratiu, solen dur unes plantes baixes que s'anomenen "atzavares" i, doncs, la sèrie a què corresponen, "de l'atzavara". La seva cronologia comprèn des de final del segle XVIII fins a la quarta dècada del segle XIX. Altres rajoles d'aquesta època estan despullades de qualsevol decoració addicional al costat de les figures centrals. Pel que fa a l'instrumental, s'hi mostra molt variat, i hi ha aeròfons, cordòfons i de percussió. Hi apareix algun motiu nou, com els platerets i el triangle.

Un instrument sistemàtic oblidat en rajola, malgrat la seva po-

pularitat musical, és el piano. Desconeixem l'enigma d'aquesta manca, i a l'argument que és un instrument massa gran perquè tingui cabuda en una rajola, es contraposa el fet que el piano figura com a gravat d'una auca de gran difusió editada per Pere Simó, de Barcelona, auca de la qual precisament es van extreure molts temes per il·lustrar la rajoles anomenades "d'estil grotesc", rajoles que foren les darreres produïdes pels nostres escudellers abans de la dissolució efectiva dels gremis tradicionals, pels voltants del 1850.

Des d'un punt vista crític, l'atenta observació de les rajoles de temàtica musical posa en evidència mancances i inexactituds pel que fa a la reproducció dels instruments. Aquests gairebé mai són fidels, sinó més aviat al contrari: les desproporcions són la norma; les cordes i clavilles, quan hi figuren, no són —ni de bon tros— les que cor-

responen; i la postura dels músics pròpiament, tampoc no s'ajusta al que fóra ortodox a l'hora d'interpretar instruments determinats. Aquests "defectes" són comuns en tota la rajoleria d'oficis, sigui o no de temàtica musical. Això s'explica perquè al ceramista el que li interessava era la varietat o ventall comercial per oferir al públic, molt més que no pas la fidelitat dels detalls, l'execució dels quals hauria suposat molta més dedicació, i, consegüentment, una "pèrdua" de temps o bé un cost més elevat. Aquest fet dificulta, de vegades, certes identificacions dels instruments més similars. En contrapartida, part de l'encís, gràcia i ingenuïtat de les nostres rajoles potser deriva d'aquell esperit una mica despreocupat i involuntàriament esquemàtic.

En tot cas, és interessant constatar aquest agermanament entre dues de les més antigues arts de la humanitat, la ceràmica i la música.

El feminisme i la música

Per MONTSE FONT

Per què les dones es difressaven d'homes en el teatre barroc a Espanya i, en canvi, hi havia *castrati* a les esglésies? ¿Ha influït el cànon de les ballarines clàssiques en l'estètica occidental? Per què el jazz primitiu era interpretat només per homes? La resposta no és del tot simple: tot canvia, fins i tot la idea de gènere té més a veure amb un concepte cultural que amb la realitat, sempre mutable... Traslladar aquest plantejament a la música és, doncs, engrescador, perquè hi afegeix complexitat, però també més innovacions en l'estudi històric.

Aquesta ha estat la proposta del segon curs adreçat a musicòlegs que el Departament de Geografia i Història de l'Art de la Universitat de Girona va organitzar en el marc dels cursos d'estiu, entre el 12 i 16 del passat juliol.

Pilar Ramos (Universitat de Girona) introduí una reflexió estètica sobre les aportacions del feminis-

me al concepte d'"autonomia" de la música respecte de la societat, des dels orígens (Kant) fins al segle XX (Adorno i Dalhaus). També presentà el paper de les dones en les pràctiques musicals de l'Espanya barroca.

Beatriz Martínez del Fresno (Universitat d'Oviedo) analitzà el ballet clàssic resseguint les pautes de comportament sexual de coreografies conegudes com *El llac dels cignes*.

Carola Robertson (Universitat de Maryland, EUA) va fer una aproximació etnomusicològica a la noció de gènere i la seva traducció en la cultura hawaiana, rica en el culte del gènere andrògin, tot analitzant la "tríada" cos-dansa-cant, alhora que féu una lectura sobre el significat social del tango.

Robert Walser (Universitat d'Ucla, EUA) qüestionà els costums socials de les músiques urbanes del segle XX i posà exemples d'estils "transgressors" de la idea de gènere (jazz, rock, *heavy*...), i en mostrà el poder d'articulació social diferenciador.

Susan McClary (Universitat d'Ucla) relacionà l'experiència del cos amb la música occidental, des de la compositora medieval Hildegard von Bingen, els *castrati*, el falsetisme en l'òpera clàssica o el ballet cortesà francès; fins a la imatge de la "dona romàntica" de Schumann o la *Carmen* de Bizet, per arribar a Prince i el *pop* actual.

Cal valorar la qualitat de les comunicacions, que aconseguiren donar una mirada renovada i molt àmplia al concepte musical de gènere tot oferint noves vies d'interès no només per a musicòlegs, sinó també per a humanistes en general, en una tasca lloable de la seva organitzadora, la professora Pilar Ramos. La celebració del curs coincidí amb la donació a la Universitat de Girona d'un important fons de llibres d'etnomusicologia de l'investigador C. Small, cessió que augmenta amb escreix la qualitat de fons d'estudi musical de què disposarà la biblioteca de la Facultat de Lletres.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat

Nº Agència

Digit control

Nº Compte

Titular

Banc/Caixa

Agència

Adreça agència

Població

Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Professió

Carrer

Telèfon

Població

Dte.

Província

Desitjo subscriure'm a partir del número

Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes.

☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350

☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Entre les diverses manifestacions musicals de l'època medieval, cal destacar una breu dramatització del cicle nadalenc que va tenir una difusió molt important a les terres de parla catalana: es tracta del *Cant de la Sibil·la*, que encara avui es representa a nombrosos temples de les Balears i la ciutat de l'Alguer i que darrerament ha estat objecte de recuperació a determinats temples del Principat, com, entre d'altres, a Santa Maria del Mar de Barcelona.

El nom de Sibil·la es perd en la més remota antiguitat grega i també apareix en l'època romana. En aquest context, les sibil·les eren donzelles sacerdotesses d'Apol·ló que vivien en llocs apartats del poblat i feien prediccions sobre el

futur. Si entre els pagans l'autoritat de les profecies sibil·lines havia estat gran, aquesta no minvà pas en els primers anys del cristianisme, ja que l'antiguitat cristiana admeté que Déu havia concedit un cert esperit profètic a algunes d'aquelles endevinaires paganes, per tal de predisposar els gentils amb llurs oracles a rebre la llum de la bona nova, com podem veure, entre molts altres exemples, en la seqüència de Tomàs de Celano *Dies irae, dies illa*, encara avui present en la litúrgia de difunts de l'església catòlica, en què es fa esment de la sibil·la.

En l'antiga *Processó dels Profetes*, desfilaven diversos personatges bíblics que preveien la vinguda del Mes-

sies i, finalment, apareixia la Sibil·la Eritrea anunciant el Judici Final. Els versos atribuïts a la Sibil·la Eritrea —sobre la vinguda de Jesús i els signes que anunciaven la fi dels temps— se segregaren de la processó i passaren a cantar-se durant l'ofici de matines de Nadal. D'aquí l'origen de la pràctica musical i dramàtica del *Cant de la Sibil·la*, que va gaudir d'una immensa popularitat i es mantingué a diversos indrets dels Països Catalans, malgrat

les dificultats que les autoritats eclesiàstiques posaven a aquestes escenificacions que consideraven fora de lloc a l'interior del temple.

A partir del segle XIV en coneixem diverses versions en llengua catalana i des del segle XVI trobem algunes versions amb po-

lifonia a la tornada, que era entonada per l'*schola* en el temple. La melodia, escrita en el primer mode gregorià, manté en totes les versions la mateixa línia melòdica de base, si bé en alguns casos amb variacions ornamentals, probablement fruit de la creació del cantor que afegia petits girs melòdics que enriqueixen el *cantus firmus* original.

Les variants i l'evolució de totes aquestes formes constitueixen un suggerent subjecte d'estudi de la musicologia, de la mateixa manera que el ritual i les variants de la representació escènica tenen un interès innegable per a altres branques de la historiografia.

El Cant de la Sibil·la, un patrimoni històric encara viu

Rerefons musical del Cant de la Sibil·la

Per JOAQUIM GARRIGOSA

Entre les diverses manifestacions musicals de l'època medieval mereix especial atenció aquesta breu dramatització del cicle nadalenc que va tenir una difusió molt important a les terres de parla catalana. Sorprenentment encara avui dia constitueix una rara pervivència en diversos temples de les nostres terres. Es tracta, doncs, d'un element patrimonial absolutament viu i que, malgrat algunes transformacions, s'ha mantingut inalterable en el decurs dels segles.

Els drames litúrgics medievals

Al llindar del segle X i durant els segles següents es pot constatar una represa de la creativitat musical i literària en l'àmbit de la litúrgia cristiana. Determinats eclesiàstics van posar els seus coneixements al servei de l'elaboració de noves peces i estructures que van ser de gran transcendència en l'evolució posterior de la música.

Amb la incorporació i la difusió dels trops (texts intercalats en els cants i lectures de les grans festivitats que són a l'origen de les proses) dins el repertori litúrgic medieval es va obrir una porta a l'esperit creatiu dels clergues i monjos, ja que permetien grans possibilitats expressives i didàctiques tant en l'aspecte literari com en el musical. Aquestes incorporacions literàries i musicals van prendre en alguns casos forma de diàleg i, posteriorment, van facilitar la dramatització de determinades escenes religioses que tenien com a objectiu la millor comprensió dels principals misteris del cristianisme de manera similar a les pintures i escenes escultòriques que ornaven moltes de les esglésies d'arreu del territori. Aquest va ser l'origen dels drames litúrgics a l'època medieval. Probablement s'originaren en l'ambient litúrgic de la Gàl·lia meridional i ben aviat foren acollits i es desenvoluparen en terres catalanes.

No ha d'estranyar, doncs, que els drames litúrgics i altres formes pseudo-escèniques esdevinguin un marc complementari de determinades festes en la litúrgia antiga. Entre els que van tenir més difusió podem esmentar, durant el cicle de Pasqua, el cant del text de la *Passió* per part de diferents cantors, les escenificacions del drama de les *Tres Maries* o l'anomenat drama del *Pelegrí*.

Les dates entorn de les festes de Nadal també eren propícies per a la realització de determinades

representacions, com l'*Ofici dels Pastors* o el *Cant de la Sibil·la*, però també coneixem la pràctica d'algunes lectures i cants amb un cert caràcter didàctic que en facilitaven una certa escenificació; és el cas de la festa de Sant Nicolau (celebrada encara a Montserrat amb l'elecció del "bisbetó"), la diada dels Sants Innocents, o la festa de Sant Esteve, de la qual conservem algunes epístoles farcides que es cantaven aquell dia.

Arreu dels Països Catalans també han tingut i tenen encara avui especial importància festes com la de Sant Joan o la Mare de Déu d'agost (la festa de l'Assumpció), en les quals es duïen a terme representacions litúrgiques, algunes de les quals perviuen malgrat el pas dels segles, com per exemple l'anomenada *Festa d'Elx*. Aquesta darrera constitueix un exemple de tradició renovada, atès que amb els anys ha anat adoptant elements propis de cada època tant en allò que es refereix a l'aspecte escènic com en el musical.

El predicament que varen tenir aquestes representacions dramàtiques durant l'època medieval i els segles posteriors degué ser molt important. Les prohibicions de les autoritats eclesiàstiques d'incloure determinades escenes o personatges poc edificants en constata la divulgació i el favor popular de què devien gaudir aquestes primeres representacions teatrals. Amb les diverses reformes religioses, molts d'aquests drames van perdre el seu lloc dins dels temples i molt pocs han aconseguit sobreviure el pas dels segles.

El Cant de la Sibil·la

Com hem esmentat més amunt, una de les representacions litúrgiques medievals més importants del cicle nadalenc als Països Catalans és el *Cant de la Sibil·la*.

Els primitius pares de l'Església en les seves controvèrsies amb els no creients se servien sovint de les antigues profecies de les sibil·les, que segons els antics tenien el do de conèixer l'esdevenidor.

Des de ben antic es representava als temples, com a demostració de la veritable fe, la *Processó dels Profetes*, que consistia en la desfilada de diversos personatges bíblics (Abraham, Moisès, Aaron, David, Salomó, Balaam, Daniel, Abacuc, Jeremies, Isaac, un jueu i Nabucodonosor) que exposaven profèticament la vinguda del Messies. Al final apareixia la Sibil·la Eritrea que hi enumerava els signes que anunciaven la fi dels temps.

Detall del *Cant de la Sibil·la*, manuscrit del segle XVI, en versió polifònica a quatre veus d'autor anònim del refrany llatí *Judicii signum* (biblioteca de l'Orfeó Català, M.7)

Els versos que configuraven aquest poema atribuït a la Sibil·la Eritrea van tenir una gran difusió durant l'edat mitjana i van acabar segregant-se de la *Processó dels Profetes* i van passar a cantar-se durant l'ofici de les matines de Nadal. Aquests versos anunciaven la vinguda de Jesús i el Judici Final. El text el trobem ja esmentat per Eusebi de Cesarea a l'*Oratio Constantini* i, posteriorment, traduït al llatí per sant Agustí i inclòs a la *Civitas Dei*, d'on va passar al sermó pseudo-agustinianà *Contra Iudaeos, paganos et arrianos* (entre els segles V i VI).

L'origen de la pràctica musical i dramàtica del *Cant de la Sibil·la* és difícil d'establir, malgrat que són diversos els autors que li atribueixen un probable origen visigòtic a la Gàl·lia meridional.

Les primeres còpies d'aquest cant en manuscrits catalans són de començament del segle XI i pertanyen a còdexs de l'àmbit ripollès o vigatà. Curiosament, la melodia es manté força inalterable als diversos manuscrits que l'anoten i es pot reconèixer clarament en les versions que actualment encara es canten en llengua catalana.

Quant a la representació, les consuetes, més tardanes, relaten la forma com es duia a terme l'espectacle: després del *Te Deum* de les matines de Nadal, sortia un nen vestit amb una túnica (*a puer cantatur*) i acompanyat per quatre nens més; dos simbolitzaven àngels i els altres dos anaven amb torxes enceses. El del mig entonava les estrofes i els altres responien amb el refrany "*Judicii signum: tellus sudore madescet*" ("Al jorn del judici parra qui haura fet servici" en les versions en català). Quan la representació es feia en comunitats religioses femenines, el protagonisme queia damunt d'una de les monges més joves.

En el *Cant de la Sibil·la*, de caràcter profètic i impactant pel cru anunci del Judici Final que fa,

paradoxalment la nit de Nadal, sorprèn la popularitat de què va gaudir en el transcurs dels segles i la seva inalterabilitat, tant del text com de la melodia, els girs de la qual més o menys ornamentats es conserven des de les primeres versions fins a les tradicionals que actualment es continuen representant.

A partir del segle XIV en coneixem versions en llengua catalana i des del segle XVI trobem algunes versions amb polifonia a la tornada, que era entonada per l'*schola* del temple.

Pervivència del *Cant de la Sibil·la*

En el transcurs dels temps la representació ha sofert nombroses vicissituds. Malgrat que les representacions dintre dels temples foren prohibides pel Concili de Trento, el *Cant de la Sibil·la* es mantingué a nombrosos indrets d'arreu dels Països Catalans, però s'anà esllanguint per les dificultats que les autoritats eclesiàstiques posaven a aquestes escenificacions que consideraven fora de lloc a l'interior del recinte sagrat. El 1564, respecte dels clergues s'establí que "*alguns, però, amb el pretext de les sacres lletanies o de les processons de la festa del Corpus, o en altres ocasions, representen públicament els Reis, els Profetes o els soldats de Crist, no pas amb modèstia i contenció religiosa, sinó emulant profanament els reis, els poetes o els superbs cavallers. Ningú no negarà, igualment, que és fora de lloc que surtin en públic, en semblants o en altres dies, nens i nenes despullats o amb la cara tenyida per representar àngels, santes verges o virtuts (...). Tot això, amb aprovació del sacre concili, ho prohibim absolutament, sota pena d'excomunió, que haurà d'infligir-se prèvia advertència; perquè als sants els escauen*

"Una de les representacions litúrgiques medievals més importants del cicle nadalenc als Països Catalans és el *Cant de la Sibil·la*. En el decurs del temps, la seva representació ha sofert nombroses vicissituds, però ara, a les acaballes del segle XX, sorprèn la seva continuïtat i inalterabilitat. Encara avui es representa en nombrosos temples de les Balears i de la ciutat de l'Alguer. A més, darrerament ha estat objecte de recuperació a determinats temples del Principat"

coses santes, per a apaivagar Déu no ens hem de servir de coses que l'ofenen encara més greument." A les Sinodals de Tarragona, l'arquebisbe Antoni Agustí (1577-1586), que havia assistit a les sessions de Trento, estableix de manera clara i contundent la prohibició del *Cant de la Sibil·la* tot dient que "*Sibillae carmina et pastorum nugae, aliasque vulgares cantilenas, nullo tempore in ecclesiis cani permittantur.*" Encara el 1685 trobem en una altra disposició "*Manem, amb aprovació del sacre concili, que ni en la nit del Nadal del Senyor ni en altres dies de festa, sia del Corpus o de la Setmana Santa, hom no faci en les esglésies representacions del Naixement de Nostre Senyor Jesucrist ni d'un altre misteri a la manera teatral, ni tampoc processons en les quals la Passió del Senyor sigui representada al viu per persones, tot i que en altres circumstàncies les representacions d'aquest tipus semblen pietoses i lloables, perquè sovint són indecoroses i es duen a terme indecentment. Els rectors i els altres qui tenen cura d'ànimes que permetessin de fer representacions d'aquestes a les esglésies, els condemnem per aquesta constitució a la pena de suspensió durant dos mesos.*" El fet que vagin apareixent aquestes disposicions no indica altra cosa que l'existència d'una tradició arrelada que era molt difícil suprimir i que les jerarquies eclesiàstiques van acabar per tolerar a partir de les peticions específiques de cada parròquia.

Ara, a les acaballes del segle XX sorprèn la continuïtat i la inalterabilitat del *Cant de la Sibil·la*, que encara avui es representa en nombrosos temples de les Balears, la ciutat de l'Alguer, i que darrerament ha estat objecte de recuperació a determinats temples del Principat.

La música del *Cant de la Sibil·la*

Com ja hem dit més amunt, la melodia del *Cant de la Sibil·la* s'ha mantingut sense gaires variacions amb el pas dels segles. En aquest sentit, és

molt interessant la tasca que mossèn Higini Anglès va realitzar a la seva obra *La música a Catalunya fins al segle XIII*, en la qual proposa la comparació musical de nombroses versions en llatí, en llengües vernacles i en versions polifòniques. Entre les versions monòdiques anteriors al segle XIV en coneixem catorze pertanyents a les diòcesis de la Tarraconense i que es conserven a l'Arxiu de la Corona d'Aragó de Barcelona, la Biblioteca de la Universitat Autònoma de Bellaterra, l'Arxiu de la Catedral d'Osca, la Biblioteca Nacional de París, l'Arxiu Diocesà de la Seu d'Urgell, l'Arxiu Arxidiocesà de Tarragona i la Biblioteca Episcopal de Vic.

La melodia, escrita en el mode de Re (I mode gregorià), manté en totes les versions la mateixa línia melòdica de base. Amb tot, hi ha manuscrits que ens ofereixen una melodia més ornamentada, probablement fruit de la creació del cantor, que afegia petits girs melòdics que enriqueixen el *cantus firmus* original. Quan la melodia arriba a les notes del tetracord superior, el Si probablement s'interpretava en bemoll, tal com indiquen algunes de les versions més tardanes. En les versions més ornamentades, i concretament en la que es conserva en un ordinari de la diòcesi de Girona de 1550, apareix el Si becaire quan la melodia va cap el Do superior.

També cal destacar que la versió d'aquest cant en llengües vernacles, a més del català i l'occità, el trobem en castellà (*Juizio fuerte sera dado*) i també en gallec a les Cantigues (*Madre de Deus, ora por nós*).

Entre les versions polifòniques, que pertanyen als segles XV i XVI, cal assenyalar, a més de les que es conserven als cançoners de Toledo, la Colombina i de Palacio, la versió en llatí conservada a la biblioteca de l'Orfeó Català i les dues versions catalanes de la col·legiata de Gandia que pertanyen a Càrceres i Alonso. En aquests casos, la part polifònica correspon a la tornada. El verset continuava essent a una sola veu i el cantava el noi solista.

El personatge de la Sibil·la en la dramatúrgia de Nadal

Per FRANCESC MASSIP

Universitat Rovira i Virgili, Tarragona

Les cerimònies eclesiàstiques més trufades de teatralitat i elements populars de tota la litúrgia cristiana van ser, sens dubte, les nadalenques, situades en un moment de l'any pletòric de festivitats arcaïques a l'entorn del solstici d'hivern que l'Església va assimilar reconvertint-les en celebracions de caire cristià en un sincretisme de provada eficàcia. Col·locar el naixement del Messies la nit del 24 al 25 de desembre era continuar altres tradicions mediterrànies, com el naixement d'Ossiris, el déu solar egipci, o el de Mithra, el déu iranià del cel i de la llum, o la festivitat de Dèmetre, Ceres o Cibele, la deessa greco-romana o frígia, mare de la naturalesa.

Una de les cerimònies amb elements de representació que es duia a terme la vigília de la Nativitat era l'anomenat *Ordo Prophetarum*, en què no només els profetes de l'Antic Testament eren cridats a vaticinar el naixement de Crist, ans també es convocaven personatges de naturalesa profana, com Nabucodonosor o la Sibil·la Eritrea, cerimònia derivada del sermó *Contra Iudeos* escrit probablement pel bisbe cartaginès Quodvuldeus (segles IV-V). Segregat d'aquesta representació, el *Cant de la Sibil·la*, del qual hi ha una versió catalana de c. 1260 procedent de Sant Andreu de Tor (Girona) que també s'interpretava a la Catedral de Lleida durant el mateix segle XIII, s'ha mantingut fins als nostres dies amb text en la nostra llengua i amb la melodia gregoriana més arcaica que perviu a Europa.

Les sibil·les exercien de pitonisses en el llegendari del món antic. El Senat romà consultava els seus llibres profètics en qualsevol situació conflictiva que no sabien resoldre d'altra manera. El prestigi d'aquestes sacerdotesses va propiciar la seva integració en l'imaginari cristià amb la finalitat de predir la vinguda del Salvador. La sibil·la, doncs, es converteix en el personatge que, tot i ser pagà, anuncia l'arribada del Redemptor, i passa a formar part d'un acte litúrgic que, d'ençà del segle IX, precedia, la nit de Nadal, la celebració del naixement de Crist. Ara bé, durant l'edat mitjana, i en el nostre context cultural, la trobem participant en cerimònies dramàtiques distintes. Així, en el segle XIV, a la Catedral de Girona formava part de la *Prophetarum Representacio* antecedint la *Repre-*

sentacio Partus Beate Virginis a l'ofici de matines de Nadal, igual que a la Catedral de Mallorca, on un prevere, disfressat de sant Agustí, interrogava els profetes seguint el text en la cartel·la que cadascú duia a la mà. Després, un noi vestit de donzella cantava els versos sibil·lins, tot i que si no es trobava un xicot amb la veu adequada, podia ser interpretat per dos eclesiàstics veterans, vestits amb capa blanca. Sigui com sigui, cada estrofa era contestada amb la tornada pels preveres que envoltaven la Sibil·la. El *Llibre del sagristà* (1511) de la mateixa Seu especifica: "*A las Matines, si per ventura volran fer los Profetes, tocharan n'Aloy [campana] a las sis hores de nit... devant lo canonge anirà la Sibil·la e devant la Sibil·la les trompes e quatre fedrins de l'altar, dos ab canalobres d'argent ab siris blanchs, e l'altre ab lo encenser, e lo quart ab la barqueta de l'encens. E quant seran a la trona... la Sibil·la dirà, cantant, lo Judici*", una disposició que ha romàs pràcticament invariable.

Segons la llegenda romana de l'*Ara Caeli*, l'emperador Octavi August, aclamat pel Senat de Roma com a senyor del món, crida la Sibil·la Tiburtina per demanar-li consell sobre l'acceptació d'aquest títol, la qual le'n dissuadeix vaticinant-li l'encarnació del Messies, el veritable rei, i assisteixen ambdós a la visió d'un altar del cel ple de llum, que transportava una donzella amb un nadó als braços. Davant d'aquesta aparició, la Sibil·la il·lustrava l'emperador: "*Aquell infant que tu veus és major que tu i per això l'has d'adorar*." Aquest relat, que recull Jaume de Varazze a la seva *Legenda Aurea* (1264), originaria un altre tipus de representació dramàtica per la nit de Nadal, de la qual ja tenim constància a la Catedral de Barcelona el 1418, en què, per figurar el prodigi, s'utilitzava la màquina aèria anomenada "araceli", que davallava, des de les voltes del temple, les imatges de Maria i el nen Jesús il·luminades per 230 candeles, davant la qual es produïa la conversa entre l'emperador i la profetissa, i adquirint un ple desenvolupament teatral amb autèntics textos dialogats més enllà de l'estricta cerimònia litúrgica.

Un aparell amb idèntic nom i funció escènica baixava del cimbori de la Catedral de València el 1440 en la *Representació de la Nit de Nadal*: anava ornamentat amb núvols de paper i presentava uns raigs de fusta folrats amb làmines d'estany sobredaurades, sens dubte per expressar la reverbe-

ració dels personatges celestials que baixava, que eren ninots fornits amb canemàs i degudament caracteritzats amb vestits, guants, cabelleres i corones, elements que van haver de ser refets car un incendi accidental, durant la representació, consumí l'aparell.

A banda d'aquestes notícies documentals, hi un fragment de certa *Representació de la Sibil·la ab l'emperador*, de primers del segle XV, del qual conservem només el rol de Sibil·la, mentre que de final del mateix segle tenim una peça més extensa que relata *Lo fet de la Sibil·la e de l'Emperador Sèsar en les matinas de Nadal* procedent de Sant Bartomeu de Grau, i que vam posar en escena el Nadal de 1989 a la Basílica del Sant Esperit de Terrassa (*Breviari de les Vetlles del Nadal*). En aquest text l'eficàcia dramàtica medieval ha fusinat el relat propi de la Sibil·la Tiburtina (la profecia sobre la vinguda del Messies mostrada al Cèsar) amb l'emocionant cant de la Sibil·la Eritrea (el terrible anunci del Judici Final), i ha convertit així una cerimònia litúrgica amb rudiments dramàtics en un autèntic espectacle dialogat. D'aquesta manera, cada estrofa del cant tradicional és contrastada amb una rèplica de l'Emperador, que abandona la prudència i saviesa d'Octavi August per apropar-se a la idea del malvat governador romà, perseguidor de cristians. Així, es revesteix dels vicis del poder pagà: supèrbia, autoritarisme, luxúria, coacció, i s'enfronta, espantat, a Sibil·la, que li canta les veritats del que s'ha d'esdevenir davant la seva progressiva angoixa i aclaparament. El conflicte està servit amb una empena dramàtica que emana de l'oposició d'opinions i de personatges: Sibil·la, que defensa les essències del cristianisme, enfrontada a l'Emperador, que usa la força com a únic argument per fer prevaler la seva paganitat. El *Cant de la Sibil·la*, en aquest nou context teatral, ja no és una profecia, ans esdevé un autèntic instrument catequètic per alligonar el profà sobre la veritat cristiana. Però també l'Emperador és objecte d'una original síntesi de personatges, car darrere el seu nom es perfila la personalitat d'Herodes, car, com ell, reacciona amb recel i terror a l'anunci que fa Sibil·la de la vinguda d'un nou rei, el Messies, que posa en qüestió la seva autoritat secular. L'assimilació amb Herodes, que es consuma quan l'Emperador s'autoinculpa de la degolla dels innocents, dona una insospitada dimensió dramàtica al personatge, rere el qual ressonen les atrocitats comeses pel rei de Judea pròpies dels *Officiu Rachelis*, i les maniobres per confondre els Mags dels *Officiu Stellae*, cerimònies litúrgiques d'antiga stirp, que al seu torn substituïen les antiquíssimes festes del rei dels folls (*stultorum rex*) que una hàbil estratègia eclesiàstica hauria obliterat en Herodes.

**SURGITE MORTUI,
VENITE**

AD JUDICIUM.

Los Versos de la Sibilla,
Al Jern del Judici,
Per qui aurà fet servici.

UN Rey vindrà perpetual,
vestit de nostra carn mortal,
del Cel vindrà molt certament,
per fer del Segle Jurament.

Ans

**Llibre compost
per fra Anselm
Turmeda amb
el text del
Cant de la
Sibil·la**

Ja amb aquesta configuració d'opòsits, els personatges de la Sibil·la i l'Emperador reapareixen en el context de les consuetes cinc-centistes de tema nadalenc del Ms.1139 de la Biblioteca de Catalunya, que es representaven a la Catedral de Mallorca, en diversos convents de Ciutat o en esglésies d'altres poblacions illenques.

Tanmateix, el que ha perviscut no és la història de l'Araceli, ans, d'una banda, l'escarida litúrgia nadalenca de la Sibil·la Eritrea, sens dubte la cerimònia cristiana més antiga que ha arribat fins als nostres dies. Però, d'altra banda, també s'ha conservat la interpretació del seu cant, intercalat amb parlaments d'Herodes que contesta estrofa per estrofa, en les representacions de l'*Adoració dels Reis d'Orient*, tradicionals als pobles de Mallorca. Nosaltres hem vist l'escenificació de Capdepera, realitzada per l'Epifania, a la plaça, on el rei de Judà demana la profecia a la Sibil·la i, com a penyora que no li farà cap mal i que pot parlar amb tota llibertat, li lliura la seva pròpia espasa, que la pitonissa branda al final del seu cant, ingènua explicació popular del glavi de la justícia que ostenta el personatge i amb el qual senya la comunitat de fidels.

Encara avui, doncs, el cant estremidor de la Sibil·la vaticina, alhora, els dos adveniments del Salvador: un per commutar la pena original que pesava sobre els homes (Nadal); l'altre, definitiu, per dirimir la darrera sort de la humanitat (Judici Final), tot tancant el cercle del procés redemptor. La seva melopea, ornamentada amb brillants melismes populars, ressona encara als temples balears i alguns de sards com la Catedral d'Alguer (interpretada per un canonge) i el convent de mercedàries de Càller, com testimoniava la monja Maddalena Cabras (1898-1990), però que excel·leix sobretot en les veus blanques dels *Blauets* del Monestir de Lluc.

Just abans d'imprimir-se aquest número, arribava a la nostra redacció la trista notícia de la mort de György Sebók, el 14 de novembre a Bloomington (Indiana, Estats Units). En la propera revista oferirem informació més detallada.

GYÖRGY SEBÓK

Profunda reflexió sobre el piano

El Festival Piano aux Pyrénées, al qual vaig assistir el passat mes de juliol, no només va suposar una felicitat experiència per la descoberta del Festival en si mateix —en trobaran una àmplia ressenya en aquest mateix número—; també em va permetre retrobar un home i un músic meravellós que vaig conèixer i entrevistar per primera vegada a Barcelona fa dotze anys: el pianista hongarès György Sebók.

Per CARME MARTÍNEZ

L'entrevista es va fer un parell de dies després del recital de Sebók a l'Abadia de Saint-Savin, quan la màgia d'aquells moments, perllongada en les *master-classes* que Sebók també va oferir els dos dies següents al concert, encara m'envoltava de ple. Haig d'agrair aquí l'enriquiment que va suposar l'activa presència en aquesta conversa de dos excel·lents pianistes i amics: Pierre Réach, director artístic de Piano aux Pyrénées, i Denis Pascal, participant també al Festival i antic alumne de Sebók a la Universitat d'Indiana. Tots tres vam gaudir del privilegi de compartir dues hores inoblidables amb l'home excepcional que és György Sebók.

—Voldria començar aquesta conversa recordant el seu concert d'abans-d'ahir. Personalment, haig de dir que durant tot el concert vaig sentir una profunda emoció; de fet, per ser sincera, vaig passar-me tres quarts parts del concert amb llàgrimes als ulls... En

FOTO: P. CHALLIER

aquests dos dies he parlat amb altres persones que eren també entre el públic, i totes han manifestat haver sentit quelcom d'especial. Per què hem experimentat això? D'on ve aquesta emoció?

—Si jo pogués respondre aquesta pregunta, canviaria de professió... Penso que, justament, les veritables emocions són indefinibles. Hi ha una línia directa entre la música i l'interpret... I quan un comença a descriure-la s'allunya de la veritat. Es pot parlar entorn de la música, però no es pot parlar de la música. S'utilitzen paraules, frases, comparacions, imatges..., que no substitueixen la música. O es parla de música o es fa música.

—Llavors, cal dir que l'emoció ve de la mateixa música...

—Jo espero que l'emoció vingui del compositor i no de mi.

—Vostè es considera, doncs, un filtre. Vostè filtra, deixa passar les emocions...

—Em considero una mica com un *mèdium*. No del tot un filtre... Filtre també, evidentment, perquè això passa a través de la meua personalitat. Jo no puc suspendre la meua existència durant el concert. Jo haig d'existir. Però provo d'existir el mínim possible, provo de no imposar les meves pròpies emocions; perquè l'emoció de la música que estic tocant ve del geni, i jo no sóc pas un geni... —conclou amb simplicitat.

—Pierre Réach i jo comentàvem ahir la impressió que vostè ens va fer durant el concert. Tots dos vam sentir exactament el mateix: que vostè havia estat com "habitat", com "posseït" per la música. Hem vist la música dins de vostè, fins al punt que vostè i la música eren

una mateixa cosa. Era molt més que una fusió; era una possessió... Nosaltres l'hem sentit, veritablement, com un mèdium.

—Jo crec que cal buidar-se, que cal crear un espai a l'interior d'un mateix per a la música. Perquè si no..., jo existeixo, tinc massa idees, sóc massa intel·ligent, massa analític; i llavors la música no pot parlar. No té espai, no té lloc. Penso que saber desaparèixer és important. S'ha de ser a l'escenari com a intèrpret tot desapareixent com a persona.

—¿Vostè s'emociona, mentre toca? Arrau deia que l'intèrpret no havia d'emocionar-se gaire per tal de no perdre el control...

—No, jo no estic emocionat, perquè si jo estic emocionat això crea un curtcircuit entre l'obra i jo. Jo haig de poder quedar-me fora. Si jo m'emociono... (somriu). Recordo un director a qui vaig veure dirigir el Requiem de Mozart. Ell va plorar, però el públic no va plorar... —somriu.

—Tornant a la seva idea que cal buidar-se... És curiós, perquè això és justament el que jo vaig sentir després del concert. Sentia com si primer hagués fet el buit en el meu interior i després m'hagués tornat a omplir. De fet, crec que l'expressió justa és que em vaig sentir renovada.

—Bé, jo no sé si això funciona tota l'estona... És molt difícil fixar una cita amb les muses (somriu): "el dijous a la nit, cap a les vuit, sigueu allà". Però un ha d'estar preparat per "rebre". Quan es toca la primera nota, fins i tot abans, quan es fa la inspiració per tocar la primera nota, l'angoixa hauria de desaparèixer. És molt complicat, hi ha tantes teories sobre tot això... Per exemple, Orson Welles deia que tothom pot ser tothom. Tots tenim una gamma emocional. Certes emocions formen part de la vida quotidiana; d'altres resten amagades, potser durant tota la vida. Però quan un actor interpreta un personatge de Shakespeare, una personalitat que no forma part de la seva vida quotidiana, ha de buscar certes emocions dins ell mateix i, sobretot, deixar les altres a casa. Jo dic sovint, i això xoca una mica, que no es pot estimar la música. Esti-

mar la música és per als amateurs. Cal esdevenir la música. Perquè quan s'estima la música vol dir que un es queda encara a fora. I quan un esdevé la música, llavors un "habita" la música, "viu" la música. O és "habitat" per la música...

—Però com ha arribat vostè a aconseguir això? Vull dir, per quins mitjans? Ioga, meditació, tai-chi?... Arrau, per exemple, per tal d'arribar a superar els seus problemes amb l'"ego", es va fer psicoanalitzar... Després va apropar-se al zen; en les seves converses amb Joseph Horowitz parla molt d'un llibre (*El zen en el tir amb arc*), que, segons ell, li va ensenyar molt. ¿Vostè ha treballat tot això?

—Treballar és dir molt... M'interessa per totes aquestes coses. Dèiem l'altre dia, a les classes, que per començar a comprendre alguna cosa, a tenir una idea d'allò que és infinitament gran, o infinitament petit d'un mateix, de les altres persones..., per tot això cal pagar un preu: és el d'aturar el teu pensament per poder escoltar, comprendre el pensament dels altres. Això és el que es fa durant l'ensenyament. Jo mai no he subscrit cap idea en permanència. Crec que qualsevol cosa que jo pensi, si la penso durant massa temps, esdevé una idea fixa. I jo no vull fixar les meves idees. El zen és magnífic, hi ha persones que hi troben ajuda; hi ha gent

que fa ioga, Feldenkreis, Alexander... Però jo crec que si vostè tria entre tot això..., si es limita a això, refusa moltes altres possibilitats. Simplement: tot és possible, però cal que les idees canviïn, que es belluguin, com ho fan els ulls. Si vostè fixés la mirada durant molt de temps, es quedaria cega. De la mateixa manera que els ulls han de bellugar-se per poder veure, el cap ha de moure's, també, a l'interior.

—En què consisteix la comunicació entre el pianista i el públic? Vostè estableix una via de contacte amb el públic immediatament... Vostè va dir ahir que això es fa mitjançant el so, els ulls, la transmissió del pensament... ¿L'intèrpret pot crear una il·lusió en el públic? ¿Pot veritablement fer una transmissió de pensament?

—No sé... Rubinstein deia que l'intèrpret ha d'estimar-se el públic i que el públic ha d'estimar l'intèrpret, també. Un altre pianista, bastant cínic, va dir: "a mi m'agradaria que fos el públic qui comencés..." —somriu.

—Jo crec que es tracta d'un circuit de complicitat que es crea o que no es crea, no se sap per quines raons... ¿La por de l'intèrpret pot ser un obstacle, de vegades?

—Jo crec que el més gran enemic des del punt de vista tècnic..., des de tots els punts de vista, fins i tot a la vida, és la por. La por és el dimoni disfressat de por. Quan algú surt a l'escenari i pensa que té allà al davant dos-cents enemics, la cosa ja està fomuda... No. Quan un surt a l'escenari, no té enemics, només té un amic i aquest amic és Mozart. I un comença a tocar, comença a comunicar-se amb el públic. Les persones del públic són testimonis, participants. L'intèrpret està sol, però es tracta d'una mena de solitud..., és una solitud pública. Però les persones del públic no són veyers; són participants. Es pot sentir això perfectament escoltant els silencis. L'espera del públic. Naturalment, si jo sóc realista, haig de pensar que el públic no s'ha vestit bé per anar a escoltar un concert dolent. Són allà, i esperen que serà bonic. Però si es té por, si l'intèrpret no ha esdevingut adult, cada concert és un exa-

men. O un procés. Ets jutjat.

—Fa uns dies Denis Pascal i jo comentàvem que, de vegades, tenim la sensació de buidar-nos tot el temps, de donar, als alumnes, al públic, i que voldríem trobar més ocasions com aquesta, el seu concert, les seves classes, per “omplir-nos”, per “recarregar-nos”. Vostè que dóna tant a tothom, ¿com ho fa per nodrir-se, renovar-se vostè mateix? ¿Com ho fa, per trobar sempre coses per donar, dins seu?

—Veurà: cada matí, quan vaig a la universitat, em dic: “Bé ara algú vindrà i tocarà el piano i..., oh! Déu meu, jo m’ho haig d’empassar...” Però quan la cosa comença, em quedo “enganxat” com un peix a un ham! Començo a interessar-m’hi, provo de comprendre l’altra persona. Sóc jo, que primer haig de comprendre l’alumne; després, tinc esperances que l’alumne em comprendrà també... Però sóc jo que he de trobar la seva llengua, la seva manera de pensar; i si veig en els seus ulls que allò no funciona, faig voltes, busco unes altres entrades. Es troben resistències, de tant en tant: la por de canviar, per exemple. Estic parlant globalment, de grans idees, de realment canviar l’actitud... No val la pena dir a un alumne, per exemple: “Relaxa’t.” Tothom vol estar relaxat, però molts no saben “com” fer-ho! Cal trobar claus, de vegades trucs. Però no és veritat que es dóna: es rep. T’enamores d’aquella persona. I durant una hora aquesta persona és el centre del món. La resta no existeix. Jo em sento immersit en aquella persona, vull comprendre-la, vull ajudar-la. No perquè sóc bo, no sóc ni bo ni generós, crec jo. És que allò m’interessa. Sóc curiós...

—¿És només una qüestió de curiositat, doncs? (demana Denis Pascal).

—No voldria semblar sentimental, però és la curiositat i és l’amor. Les dues coses.

—Quan fa un concert, per a qui toca? (pregunta Pierre Réach).

—Haig de reflexionar, perquè... (i fa una pausa considerablement llarga). No, jo toco per al públic. Jo escolto amb les meves orelles el que estic fent, però provo també d’escoltar amb les orelles de tot-

Amb l’entrevista finalitzada i el micròfon ja apagat, Sebók s’acomia d’gentilment, tot dient-me: “Si us plau, no em presenti en l’entrevista com un vell savi...” Res més lluny de la meua intenció! És ben cert que les experiències humanes i musicals que aquest home ha viscut en el decurs dels seus setanta-set anys el fan mereixedor d’aquest qualificatiu. Sebók va conèixer, quan encara era un nen, l’âge d’or de l’Acadèmia Franz Liszt, on va ser alumne, entre d’altres, de Kodály; va debutar amb Ferenç Fricsay als catorze anys i va fer el seu primer “gran concert” amb Enesco; durant la guerra, primer va ser corepetidor a l’Òpera de Budapest, quan Klemperer hi era el director musical, i després va viure anys foscos de treballs forçats a les mines... Els anys cinquanta van portar la gran carrera internacional, l’exili pianístic —primer a París, després als Estats Units—, el seu formidable treball pedagògic durant més de trenta-cinc anys a la Universitat d’Indiana... Però jo no diria que tot això ha fet de Sebók un vell savi. Per a mi, Sebók no és algú que “sap”, és algú que, per sobre de tot, “comprèn”. En tot cas, la seva saviesa ve de la seva il·limitada capacitat de comprendre, d’acceptar, d’estimar. ¿I és que no són, en el fons, aquestes tres coses, una sola? Perquè cal estimar per comprendre i cal acceptar per estimar. En el Sebók d’avui he vist una destil·lació de tot allò que ja era fa dotze anys la quintaessència d’ell mateix, el perfum d’un perfum. I si algú ha dit que per la seva manera de tocar Bach es pot sentir que Sebók no té por de la mort, el que jo sento i dic, després d’haver escoltat el seu Bach, és que Sebók ja no té por de la vida. Justament perquè una part d’ell ja no és entre nosaltres: ha accedit a una altra dimensió. A regions secretes on viu en llibertat total i en acord perfecte amb ell mateix, on ha fet caure bloqueigs i barreres per tal de donar i rebre amor sense mesura, i on s’ha buidat de pors i preocupacions per omplir-se de música, per esdevenir música. Sebók ha accedit a un tros de cel en vida.

hom. I puc sentir molt bé si la gent escolta el que estic fent. Sobretot en els silencis. Un té la impressió que els silencis són d’una certa qualitat. Si un escolta, està “endollat” al públic. És una for-

ma d’amor, però en el sentit més general possible. Com en l’amor de parella, no? Sents quelcom i fas sentir quelcom alhora. És l’amor.

—Durant el concert de l’altre dia, ¿va sentir que quelcom de molt especial estava passant entre vostè i el públic? ¿N’era conscient, de la intensitat del moment?

—Jo voldria ser modest, però no puc, perquè darrerament això passa cada vegada més sovint. No sé, he fet neteja... M’he desembarassat de moltes coses que no crec importants per trobar l’essencial. L’essencial no és l’èxit, evidentment. Per a mi és molt emocionant tenir la impressió que no estic pensant com fer les coses: “Ara ve l’exposició, aquell passatge...” Tot això ja està fet... I ho he sentit recentment en diversos concerts. I quan passa, ho rebo sempre com un esdeveniment. Evidentment, idees que jo he tingut sempre, com que cal utilitzar l’energia mínima per tenir la sensibilitat màxima, totes aquestes coses treballen dins meu... Però és quelcom ja “adquirit”, no haig de pensar com fer-ho... Ja no haig de pensar en tot això, perquè funciona tot sol...

—Passant a la pedagogia: durant aquests dos dies de classes l’hem sentit dir coses com: “No val la pena venir des de Tòquio per a una digitació millor”, o “Jo no tinc el número de telèfon de Chopin”... Crec que a tots ens ha quedat clar que vostè no imposa res ni té cap mètode...

—Si es té un mètode no val la pena viatjar amunt i avall, i anar a trobar-se amb els alumnes arreu del món: cal escriure un llibre i publicarlo! Però el fet que jo practiqui un ensenyament “a mida” no vol dir que... Hi ha unes idees de base, una mena de “caixa d’estris”. I amb tot això, cal preguntar-se: què haig de fer en aquest moment per a aquesta persona? Jo no tinc cap mètode, perquè per tenir un mètode s’han de tenir idees fixes. Receptes. I jo no puc donar receptes. De tant en

tant, puc donar trucs. Però seria perillós pensar que són per a tothom i per sempre! Recordo que una vegada, en una masterclass, em vaig trobar un alumne que era incapaç d'aixecar els braços. Vaig arribar a pensar que era discapacitat. I llavors vaig tenir una idea: el vaig fer seure a terra i tocar el piano així assegut. Vaig aconseguir que aixequés els braços i tothom a la sala va riure. Un any més tard, em va arribar un alumne nou a Bloomington. Després d'algunes setmanes, em va preguntar: "Quan em farà seure per terra?" Jo li vaig preguntar per què em demanava això. "Perquè m'han dit que aquest és el seu mètode", va contestar. És per això que pot ser perillós...

—Parlant de talent, vostè va dir ahir: "Oblidar és una part molt important del talent. És quan hem oblidat una obra que veritablement la coneixem, que ens pertany." També va dir que cal oblidar allò que es fa i com es fa, com oblidem la manera com mengem, caminem, etc. Cal, doncs, oblidar la tècnica. Però, què és la tècnica? Per a mi, la tècnica és, en realitat, la música mateixa. Si considerem que la música ha de prendre possessió del cos per tal de poder expressar-se, llavors la tècnica no és res més que el procés pel qual la

música esdevé material i física, per tal de poder ser tocada i escoltada. La tècnica seria, doncs, allò que permet al nostre cos expressar-se en acord perfecte amb la imatge ideal de la música que portem dintre nostre.

—Exacte. I això vol dir que la tècnica no existeix. Perquè quan jo he vist un ocell volant d'una manera fantàstica, mai no he pensat: "quina tècnica!" La tècnica ha de desaparèixer. Però per aconseguir això cal treballar molt; i després cal gosar tornar a treballar per oblidar-ho. Perquè si la tècnica roman..., un se sent com si tingués el sopar d'ahir a la nit a l'estómac. És quelcom que no ha estat absorbit. Jo no crec que la tècnica sigui com els Jocs Olímpics, tocar el piano és una cosa prou natural. El piano no es resisteix. No cal provar de violar el piano. El piano hi està d'acord. La resistència i els problemes són sempre dins el pianista i mai dins el piano.

—En relació amb això, haig de dir que aquest matí he passat una bona estona observant els exemples musicals que vostè tocava per als alumnes... He tractat de veure, de reconèixer la tècnica, la gestualitat que hi ha darrere del seu so, de la seva precisió, de la seva agilitat, del seu fraseig... I al final,

m'he dit: no val la pena continuar mirant! Perquè no s'hi veu res! Vostè fa la sensació de no estar fent absolutament res, fins i tot en els passatges que demanen més activitat de braços o de dits. Si he vist alguna cosa, és que vostè toca amb una llibertat total, físicament parlant.

—Em complau molt, això que em diu —respon Sébok amb un somriure ampli—, perquè és una cosa que també es deia de Liszt: que en els darrers anys de la seva vida un podia seure al davant d'ell i escoltar la música, però que la impressió visual que rebia era que no feia res. Quan Liszt va ultrapassar l'estadi de l'espectacularitat, es va sublimar, destil·lar, es va concentrar sobre allò que era essencial, i la música va sortir.

—Bertrand Ott, en el seu magnífic llibre sobre Liszt, explica l'evolució tècnica que fa Liszt en el transcurs de la seva vida: com els gestos grans i espectaculars que utilitzava quan era jove van anar reduint-se progressivament, fins a esdevenir gairebé imperceptibles a la fi de la seva vida...

—Rubinstein deia que ell feia grans moviments en el piano, però mai abans de tocar les notes: sempre després... La coreografia de la música és un tema completament diferent. Per exemple, la petita peça de Bartók que vaig tocar l'altre dia... (i comença a reproduir, sobre la taula, els gestos corresponents, cantant la melodia). Veu? L'altre dia jo vaig fer això, però podia perfectament haver tocat les mateixes notes de la mateixa manera així (i repeteix el fragment amb gestos molt més mesurats). Però no hauríem rebut la mateixa impressió. L'espai que és immediatament a sobre del teclat també em pertany... En aquest espai jo sé que no puc produir un so, però puc passar-hi un temps, un temps que també forma part de la música.

—Quan el vaig entrevistar fa dotze anys, vostè em va dir que li semblava que un sopar amb Liszt l'hauria ajudat a comprendre millor l'home i a tocar millor la seva música; però que no creia que un sopar amb Beethoven l'hagués ajudat gaire en aquest sentit... (Sébokriu). Amb quins altres composi-

tors li hauria agradat sopar?

—En el cas de Liszt, l'home i la música estaven més a prop l'un de l'altre. El problema de Beethoven és que va estimar la humanitat, però va detestar els homes. I jo no sóc la humanitat, sóc una persona... Beethoven no estaria gaire content de sopar amb mi! En canvi, Liszt va ser una personalitat que va brillar en qualsevol circumstància de la seva vida. Puc imaginar-lo bell i generós, com ho és la seva música, profundament religiós; i penso que aquell amor que va sentir per tot i per tothom (incloent-hi les senyores) era l'amor global. Un sopar amb ell hauria estat magnífic. Un sopar amb Mozart hauria estat deliciós. Hauríem jugat com nens. Res de grans converses esotèriques... no pas durant el sopar. Durant el sopar hauria estat un nen, el nen diví. I si jo hagués pogut escoltar la seva conversa amb Casanova, quan Mozart li va fer consultes sobre les dones, abans d'escriure el Don Giovanni..., hauria estat fantàstic!

—I Chopin?

—Això no ho sé... Chopin va ser un dandi, ho sé. Quan ja estava massa malalt per fer les seves compres ell mateix, escrivia una llista on detallava exactament la talla, el color... Jo crec que la seva malaltia no tenia res a veure amb la seva música. Molta gent pensa que cal ser malalt per ser genial. Goethe estava ple de salut; probablement Shakespeare també. Leonardo..., resplendent de salut. Amb Chopin no ho sé..., no m'ho puc imaginar. Amb Bach hauria estat interessant... Amb tots els seus fills i amb ell, el gran patriarca... (riu). Va escriure l'art de la Fuga perquè volia trobar una solució final i, llavors es va quedar cec. I estava al davant dels papers, cec, i tot d'una la seva vista va tornar... Va escriure encara una mica, i va morir...

—Quin va ser el primer gran concert de la seva vida?

—Va ser als onze anys, amb un Concert de Mozart. I el segon va ser als catorze anys, un Primer de Beethoven amb FÉRENC FRICSAÏ. Per a mi va ser memorable, perquè vaig estrenar el meu primer pantalon llarg...

"Penso que avui dia hi ha més bons pianistes que en qualsevol altre període de la història... molts són intercanviables. Un pot estar segur que sentirà un bon concert"

—Com va ser la seva infantesa, musicalment parlant? Quins pianistes admirava?

—Entre els sis i els vint anys, és a dir, fins que va arribar la guerra a Hongria, vaig escoltar pràcticament tots els grans pianistes del moment: Cortot, Friedmann, Lhevinne... I durant tota la setmana següent, jo era als núvols... Com que jo era bastant vanitós, pensava que un dia podria fer tot allò. És fins i tot ridícul, quan penso això... Quan tenia dotze o tretze anys, vaig aprendre els Estudis de Chopin. De vegades tocava un estudi fins a la meitat, parava, corria cap a la finestra i mirava al carrer per veure si la gent s'havia aturat per escoltar-me... (riu).

—I com veu el panorama actual? Què en pensa, dels pianistes d'avui?

—Oh, penso que avui dia hi ha més bons pianistes que en qualsevol altre període de la història. Si tenen grans personalitats o si després del concert es té la impressió d'haver rebut quelcom d'únic, això ja no ho sé. Hi ha molts pianistes d'avui que per a mi són intercanviables. Un pot estar segur que sentirà un bon concert...

—Però no pot estar segur que passarà quelcom d'especial...

—A l'època en què un dia es podia escoltar Rubinstein, l'altre Horowitz, l'altre Cortot..., es podia estar segur de viure experiències ben diferents.

—¿Creu que hi ha un anivellament, una democratització del piano, per sota?

—No només per sota, també per dalt.

—No sé com expressar-ho, però...

—Potser podríem intentar expressar-ho dient que el nivell de la mediocritat és avui dia molt més alt... —conclou Sebók i provoca rialles generals.

—No és una afirmació gaire optimista per tancar una entrevista...

—Però la música continua...

—¿Se sent més a prop d'algun compositor en especial? (demana P. Réach).

—Per a mi Bach és el pare, Beethoven és el fill i Mozart és l'Esperit Sant. A Mozart l'estimo, l'estimo com s'estima una persona. L'estimo profundament. A Bach l'admiro, i per mitjà d'aquesta admiració també vull estimar-lo. Amb Mozart sóc íntim, és com si tingués amistat amb ell. De Liszt, conec la seva vida, l'admiro. I sé que quan un alumne em diu que em tocarà una Sonata d'Scriabin, no em sento gaire content... Perquè trobo que no val la pena ensenyar Scriabin, no es pot...

—Recordo que un cop, a Barcelona, vostè va dir a un alumne que no li podia dir res sobre la seva Sonata d'Scriabin perquè aquella música era com un somni, i que vostè no tenia el dret d'immiscir-se en els somnis d'una altra persona...

—O en els seus malsons... (riallles)

—Va ser interessant la seva decisió de tocar Bach com a bis, després d'un programa com el de l'altre dia... (apunta P. Réach).

—Sí, hauria pogut tocar un Estudi de Chopin o Campanella, alguna cosa espectacular... Però penso que és bo tornar a les fonts... Hem fet aquesta "excursió" i, a la fi, tornem a la font, ens purifiquem, tornem a casa nets. M'agrada tornar a la simplicitat. Sobretot després de Liszt, d'obres virtuoses com la Rapsòdia espanyola, dels efectes... El públic pot sortir del concert i dir: "Quines octaves!" Però quan toco Bach al final, el públic torna a casa amb un altre sentiment.

—Tots nosaltres hem quedat sorpresos davant el fet que no solament vostè no ha treballat les obres del concert aquí a Barèges, sinó que la seva esposa ens ha dit que ni tan sols ha portat les partitures... I ha arribat a la sala, ha provat el piano durant alguns minuts... i ha fet un concert excepcional. Què fa, vostè, el dia del concert? ¿Pensa en les obres que ha de tocar o simplement deixa arribar el moment del concert? (diu P. Réach).

—Depèn... Si estic en una ciutat, em compro un parell de sabates... (riu).

—¿En cada concert? Deu tenir moltes sabates... (riem amb l'afirmació de P. Réach).

—És curiós, perquè jo faig el mateix, però l'endemà del concert... És la meva recompensa!

—(Rient) No, seriosament: provo de no pensar en el programa del concert. Ni tan sols cinc minuts abans.

—Sí, de fet, cinc minuts abans del concert vostè era amb nosaltres, assegut al cafè. Es veia que veritablement volia fer una altra cosa... (recorda P. Réach).

—Sí, i durant la pausa vaig llegir el "Herald Tribune"... Penso que el dia del concert hauria de ser un dia normal. Jo no sóc un atleta, que ha de preparar els seus músculs... Si un es prepara, es crea angonya. Per exemple, quan s'intenta tocar tot el programa dins del cap, sense el piano al davant, es tenen "forats" de memòria. Quan s'està tocant, no se'n tenen. He vist artistes que fan això... (i fa una còmica imitació de l'expressió de terror que es dibuixa al rostre de la persona que re-

passa mentalment el programa quan, sobtadament, perd el fil del discurs musical). Tot això ve de la por. Evidentment, jo no he vençut la por, no he eliminat la por de la meua vida. Però almenys sé que és nociva. M'he sentit realment colpit quan algú m'ha vingut a dir que escoltant com he tocat Bach ha sentit que jo no tenia por de la mort. Això m'ha emocionat. Perquè, evidentment, no és veritat. Però preocupar-se d'això és una altra cosa. Si durant tot el dia es pensa en el concert, un es posa més i més nerviós.

—De totes maneres, aquesta actitud sobreentén una memòria i uns mitjans excepcionals... El fet de no rellegir les partitures... (novament intervé P. Réach).

—Però es tracta d'un repertori de base, diguem-ne...

—Però aquest repertori de base vostè el manté... (interpel·la P. Réach).

—No... La Xacona de Händel no l'havia tocat des de fa... almenys cinc anys.

—¿I en tot aquest temps no se l'havia mirada? (pregunta P. Réach).

—No.

—I quan tocava aquesta Xacona que ha retrobat com qui obre un calaix —continua P. Réach—, ¿no tenia por de perdre's pel mig?

—No, no. És tan lògica, aquesta música... És gravada dins el meu interior. També he demostrat a la classe que puc tocar els Estudis de Chopin i parlar alhora...

—Només arribar, vostè em va dir: "Recordi'm el programa que haig de tocar..." (desvela P. Réach).

—Sí, perquè d'aquí a uns dies

faig un altre programa a Martigny i no recordava exactament què havia de tocar on...

—I suposo que a Martigny tampoc no s'emportarà les partitures (paraules de P. Réach que generen rialles). ¿N'és conscient, del seu talent?

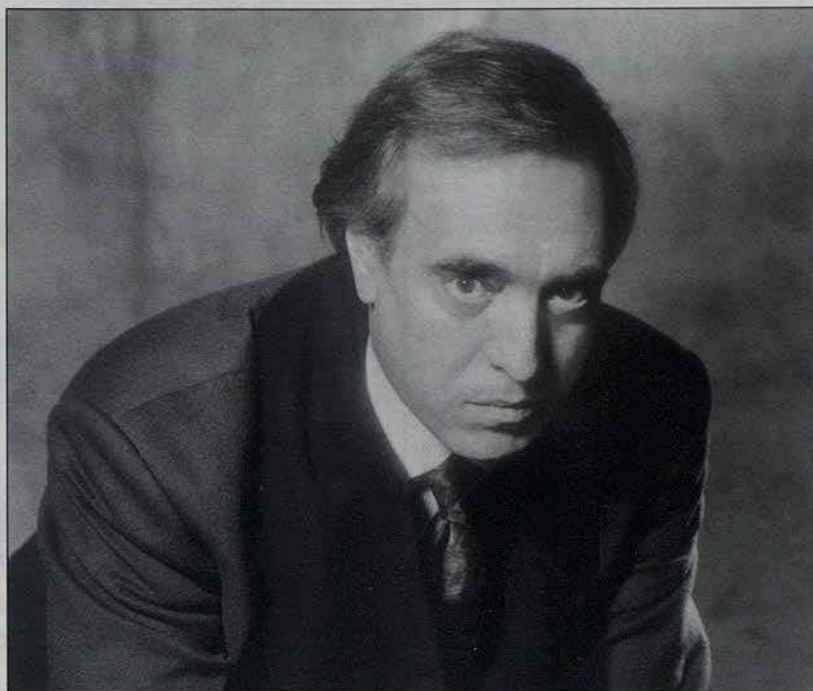
—Ja els he dit que quan era petit anava a la finestra per veure si la gent s'aturava... (riu). No, seriosament: quan era un nen, pensava que jo era un elegit. D'una manera idiota. Fins a tal punt que, quan tenia cinc o sis anys, vivíem al número 1 del carrer, primer pis, apartament número 1, i jo pensava que tot allò volia dir quelcom. És estúpid, però quan era un nen pensava que això era un signe i que res de greu em podia passar, que el meu àngel guardià tenia cura de mi. Jo era també un nen molt nerviós, molt angoniat, i pensava que les coses podien anar malament si l'àngel deixava d'estar pendent de mi. I que això podia passar en qualsevol moment. Jo era una mica neuròtic, i feia rituals de tota mena... Però aquest sentiment de ser un elegit va romandre dins meu durant anys. I després, la guerra va venir i em va provar que em podia passar qualsevol cosa. Que podia treballar en una mina de pedres durant dos anys, que els soldats podien pegar-me, i tota aquella protecció va desaparèixer. Així que vaig haver de repensar-ho tot. En el transcurs de la meua vida, cap bomba no ha caigut sobre mi, el meu avió no s'ha estavellat..., i tot això no perquè jo sigui excepcional, sinó perquè he tingut sort, o perquè aquest ha estat el meu destí. Als quaranta anys jo no podia imaginar que tindria tan bona salut als setanta-set. Pensava que només podria seure al costat de la xemeneia en sabatilles... Fa poc, vaig anar al metge amb la meua dona. Era un home d'uns cinquanta anys. Tenia unes peses darrera la porta, les va aixecar fent un gran esforç i em va dir: "Veu això?" I jo li vaig respondre: "Sí, ho veig." I les vaig aixecar amb un sol braç. Els músculs que vaig adquirir durant els treballs a la mina no són útils per al piano; però són agradables quan cal portar les maletes...

Aragall torna al Liceu amb el *Requiem* verdia

Gran Teatre del Liceu. Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Isabelle Kabatu, soprano. Olga Borodina, mezzosoprano. Jaume Aragall, tenor. Carlos Colombara, baix. Dir.: Bertrand de Billy. *Requiem* de Verdi. Gran Teatre del Liceu. 11 i 13 de desembre de 1999 (20,30 h).

El passat 28 d'octubre Jaume Aragall tornava al seu teatre; cantava per primer cop al Gran Teatre del Liceu després de la remodelació, interpretant un programa -acompanyat al piano per Amparo García- integrat per obres de Donizetti, Puccini, Tosti, entre d'altres autors, i que enguany ja havia cantat en l'edició del Festival de Músiques de Torroella de Montgrí. Ara Jaume Aragall torna a regalar-nos la seva lloada veu actuant com a solista vocal en la interpretació del *Requiem* de Verdi que s'oferirà al Liceu.

La vida artística de Jaume Aragall està plenament vinculada al Gran Teatre operístic. Primer en rebre una borsa d'estudis del Teatre per anar a estudiar a Milà per completar la seva formació al costat de Vladimiro Badiali. El seu debut liceístic va produir-se la temporada

1961-62 quan va cantar *I Pagliacci* i *Lucia di Lammermoor*. Des d'aquell moment Aragall ha cantat al Liceu en més d'un centenar de representacions, incloent-hi títols com *Madama Butterfly*, *La Favorita*, *Werther*, *Faust*, *Tosca*, *Manon*, *Don Carlo*, *Adriana Lecouvreur*, *Un ballo in maschera* o *Simon Boccanegra*, a més d'oferir recitals com el que va tenir lloc la temporada 1996-97 al costat de Hyejin Kim. La fama internacional d'Aragall no ha impedit en cap moment que el tenor hagi vi-

sitat assíduament Catalunya. A més de ser un habitual del Festival de Música de Torroella de Montgrí o de temporades de concerts com Palau 100, sempre ha tingut una vocació pedagògica innegable i una constant preocupació per les veus més joves que sorgeixen a nivell internacional. Des de 1991 imparteix un curs a Torroella de Montgrí i impulsa un concurs de cant, que des d'aquest any s'oferirà a la ciutat de Girona. Ara Aragall cantarà el *Requiem* de Verdi de nou al seu Liceu. ● Lluís Trullén

Gelber interpreta Rakhmàninov amb l'OBC

Temporada OBC. Bruno Leonardo Gelber, piano. Dir.: Lawrence Foster. Salonen, Rakhmàninov, Dvorák. L'Auditori. 17, 18 i 19 de desembre de 1999 (21 h, 19 h i 11 h, respectivament).

Bruno Leonardo Gelber és unànimement reconegut com un dels pianistes més extraordinaris de les últimes dècades. Nascut a Buenos Aires l'any 1941, Gelber va començar a tocar el piano als tres anys d'edat, en bona part gràcies a la tasca dels seus pares, ambdós músics professionals. Als cinc anys, i veient les seves qualitats, estudia amb el tutelatge de Vicente Scaramuzza. Dissortadament, la poliomelitis l'obliga durant un any a ajornar els seus es-

tudis, però tot i així, un any després ja ofereix el seu primer recital. Mentre continua els seus estudis realitza una activitat concertística per l'Argentina, i l'any 1956 actua sota la direcció de Lorin Maazel al Teatro Colón de Buenos Aires. Becat pel govern francès, estudia a França durant tres anys, i es converteix en un dels alumnes més avantatjats de Margerite Long. L'any 1961 obté el tercer premi del concurs que porta el nom de la pianista, mentre que tothom creia que obtindria el màxim guardó. Gelber va assolir a partir d'aquell moment, i de manera definitiva, la fama internacional. Concerts amb direcció d'Ernst Ansermet a Suïssa, de Ferdinand Leitner a Alemanya, de Joseph Krips a Àustria o

de Georg Szell als Estats Units avalen la carrera d'un artista que ha actuat als festivals i escenaris més destacats del món. Batutes com Ozawa, Boulez, Haitink, Dorati i les orquestres simfòniques i filharmòniques més rellevants han actuat al costat de Gelber.

El pianista argentí ha visitat assíduament la nostra ciutat, tot oferint-hi programes amb l'OBC; primer durant la temporada 1992-93 i posteriorment el novembre de 1995, en què interpretà el *Concert per a piano* de Schumann dirigit per Salvador Brotons. Ara, Gelber torna amb l'OBC per oferir-nos el celebèrrim *Concert per a piano* núm. 2 de Rakhmàninov, en l'últim programa d'enguany de l'orquestra. ● LL.T.

Recital d'Eldar Nebolsin

Auditori XXI. Eldar Nebolsin, piano. Beethoven, Chopin, Prokófiev. Sala Polivalent de l'Auditori. 14 de desembre de 1999 (20,30 h).

El pianista Eldar Nebolsin, nascut a l'Uzbekistan l'any 1974, posseeix unes qualitats que podríem denominar innates per a la música. Als dotze anys ja guanyava concursos de piano —com el de Joves Pianistes de Rússia— i dos anys després aconseguia els primers guardons internacionals. Però el punt de partida de Nebolsin va tenir lloc quan l'any 1992 va convertir-se en guanyador del prestigiós Concurs de Piano de Santander, que li va obrir les portes a un futur musical que l'ha portat a actuar al costat de 130 orquestres, participar en importants festivals, com els de Viena, Londres, Berlín, París, a realitzar gires pel Japó i Austràlia, i debutar als Estats Units el març de 1994.

Amb poc més de vint anys Nebolsin ja triomfava arreu mostrant el seu virtuosisme i una musicalitat summament refinada. Directors com Dutoit, Temirkanov, Slatkin o Riccardo Chailly han acompanyat Nebolsin en nombrosos concerts. El mes de setembre d'enguany Nebolsin va realitzar una nova gira australiana. El talent de Nebolsin es veu completat amb dos enregistraments realitzats per la casa Decca. D'una banda, un recital dedicat a obres per a piano de Liszt i Chopin —editat l'any 1994— i, d'altra banda, pel seu enregistrament al costat de l'Orquestra Simfònica de Berlín dirigida per Vladimir Ashkenazy interpretant el *Concert per a piano núm. 1* de Chopin.

Ara Nebolsin demostrarà el seu talent a la Sala Polivalent de l'Auditori, tot reafirmant que a més de ser un pianista d'unes innegables qualitats tècniques, ja posseeix sobradament, malgrat la seva joventut, les virtuts i el rotundatge que el situen entre els artistes que afronten un brillantíssim futur professional. ● Lluís Trullén

FOTO: J. ASTOR

Nicholas McGegan

El tradicional Messies sota la batuta de Nicholas McGegan

Fundació "la Caixa". Orchestra of the Age of Enlightenment. Choir of The Enlightenment i Cor Ciutat de Tarragona. Agrupació Polifònica de Vilafranca. Lynne Dawson, soprano. David Daniels, contratenor. Iain Paton, tenor. Nathan Berg, baix baríton. Dir.: Nicholas McGegan. *El Messies* de Händel. Palau de la Música Catalana. 20 i 21 de desembre de 1999 (20 h).

Com ja és tradicional, la Fundació "la Caixa" programa per les dates properes al Nadal l'oratori *El Messies* de Händel. El d'enguany serà una versió participativa, amb la presència al costat del Choir of The Enlightenment, del Cor Ciutat de Tarragona i de l'Agrupació Polifònica de Vilafranca, que actuaran al costat d'una de les formacions més rellevants en la interpretació seguint criteris històrics, com és l'Orchestra of the Age of Enlightenment, dirigida per Nicholas McGegan.

Sens dubte, la figura de McGegan ocupa un lloc destacadíssim en les interpretacions regides pels anomenats criteris històrics. Format a Cambridge i a Oxford, va ser director de la Philharmonie Baroque Orchestra de San Francisco des de l'any 1985. A partir de 1990 va assumir la direcció artística del Guttingen Händel Festival a Alemanya, i des d'aquest 1999 és el director de les Sèries Barroques que ofereix la St. Paul Chamber Orchestra. Així mateix, des de 1992 fins al

1998 McGegan va ser principal director invitat de l'Scottish Opera, i de 1993 a 1995 primer director del Drottningholm Court Theatre d'Estocolm. McGegan dirigeix tant orquestres amb instruments originals com les que utilitzen instruments moderns, havent actuat al costat de les més preuades orquestres angleses i americanes. Especialitzat en temes operístics —amb un repertori que abasta de Monteverdi a Stravinsky—, destaca per les seves versions operístiques de títols de Rameau, Mozart, Haydn, Gluck, Purcell. Amb més de seixanta enregistraments discogràfics, les seves extraordinàries interpretacions d'obres de Händel el van dur a guanyar el Premi Händel de Halle en l'edició de l'any 1993, la primera del concurs que s'oferia després de la reunificació alemanya.

Les veus de Lynne Dawson —soprano que ha actuat al costat de Barenboim, Ashkenazy, Mackerras, Harnoncourt... i que ha actuat a escenaris com La Scala, el Liceu i en els festivals més destacats del món—, de David Daniels —un habitual dels festivals de Glyndebourne, Salzburg i Nova York—, de l'escocès Iain Paton —que ha cantat des de rols d'òperes de Purcell, Mozart i Wagner fins a obres de Lloyd Weber— i de Nathan Berg —cantant que ha destacat per les seves versions mozartianes— configuren el repartiment vocal d'aquesta versió que promet ser extraordinària. ● LL.T.

Nova obra d'Antoni Besses

Per F. TAVERNA-BECH

Per al públic en general Antoni Besses és més conegut com a pianista per les seves impressionants i sempre interessants versions de la música de Mompou, Chopin, Brahms i, entre d'altres, Beethoven. Amb tot, com a creador de música, Besses també és un dels nostres compositors amb una personalitat i una aportació ben digna de destacar.

Ell, després d'iniciar-se en la música amb la seva mare, es va formar al Conservatori Superior Municipal amb mestres tan prestigiosos com Giber-Camins, Zamacois i Massià, després ho va fer amb Sançan i Messiaen a París i Gervers a Amiens. Igualment, va tenir converses i contactes amb Alicia de Larrocha, Mompou, Agosti i Perlemutter. Podem dir, doncs, que el seu bagatge artístic és més que considerable, i que s'ha format en el decurs d'una trajectòria que ha passat per activitats ben diversificades, com són la música de cambra, la direcció orquestral, la de solista i, naturalment, la composició.

Centrant-nos en la seva música, cal remarcar que, a més d'un sòlid ofici, manifesta el caràcter de l'artista independent, que no se subjecta a cap mena de cànon estètic, si no és el de comunicar-se amb el públic i deixar de banda tot allò que solament obeeixi a l'experimentació sonora. En cert sentit, les seves obres poden considerar-se com unes reflexions personals sobre l'evolució de la música contemporània, havent-ne assumit ben profundament l'esperit de les vivències que li han suscitat les idees i els conceptes de figures com Messiaen, Bartók i Mompou.

Per la condició de virtuós, d'artista comunicatiu sempre fidel i conseqüent amb el que la inspiració li dicta, l'estrena d'aquest *Concert per a piano i orquestra* que acaba de compondre i del qual serà el solista, pot constituir un dels punts culminants de l'actual temporada de l'ÒBC.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Antoni Besses, piano. Amit Peled, violoncel. Yaron Traub, director. Schubert, Txaikovski, Besses, Stravinsky. L'Auditori. 15 i 16 de gener de 2000 (19 h i 11 h, respectivament).

Alexander von Zemlinsky, el darrer postromanticisme

Per F.T.-B.

D'alguna manera, Alexander Zemlinsky, per la seva condició d'assistent de Mahler a l'Òpera de Viena i alhora ser professor de Schönberg, pot considerar-se com la perllongació en línia directa del moviment postromàntic. Una època en la qual la música, havent abandonat la tirania de la tonalitat, intenta explorar les darreres possibilitats de cromatisme exacerbant i accentuar l'interès del fenomen tímbric. És també el moment en què les formes clàssiques evolucionen vers unes estructures de gran complexitat en les quals s'apliquen en graus

superlatius els recursos de la composició clàssica. Fins a cert punt, cada obra que es compon és una mena de suma de coneixements, com si es tractés d'arribar a una música enciclopèdica, amb la qual l'ideal romàntic d'assolir per a la música la categoria de metallenguatge fos el camí per arribar a la saviesa perfecta.

Palau 100. Gürzenich Orchester Köln (Orquestra de l'Òpera de Colònia). Sara Chang, violí. Direcció: James Conlon. Sibelius, Zemlinsky. Palau de la Música Catalana. 19 de gener de 2000 (21 h).

Stravinsky, simfonista

Per F.T.-B.

Stravinsky va compondre la *Simfonia en tres moviments* l'any 1945 i va dedicar-la a la New York Philharmonic Society. Fou estrenada l'any 1946 i és la quarta obra que el rus va compondre en el terreny de la simfonia, amb els precedents, en aquest apartat, de la *Simfonia per a instruments de vent* (1920), la *Simfonia dels Psalms* (1930) i la *Simfonia en Do* (1940).

Com és lògic i essent conseqüent amb la seva trajectòria, en cadascuna d'aquestes pàgines Stravinsky aporta una visió personal i revulsiva del capítol simfònic que afecta especialment aspectes concrets de l'evolució del gènere. Així, tot i arriscant idees a causa de la sintetització, en la primera seran les deliquescències del romanticisme, a les quals contraposa la sonoritat nítida i contrastada de les harmonies alliberades del lligam tonal; en la dels *Psalms* donarà una nova perspectiva a la simfonia barroca; mentre que en la tercera —amb una ben explícita referència al Do— retornarà a Haydn i en part, també, a Mozart per confrontar-los amb una arquitectura tonal sempre trasbalsada per l'acció de la dissonància. Per últim, amb la *Simfonia en tres moviments*, Stravinsky especula, en el bon sentit de la paraula, amb el

destí fatalista del món beethovenià, alhora que revisa en una personal síntesi tots els estils pels quals ha transitat el seu geni creatiu.

Certament, Stravinsky és com un buda en constant reencarnació que, malgrat les imatges canviant que adquireix, sempre podem reconèixer-lo; aquí el retrobem donant i atorgant a les formes cíclics de la simfonia (sonata, *scherzo*, rondó, etc.) una nova dimensió mitjançant el ritme, els recursos del contrapunt lliure i uns desenvolupaments que concedeixen més protagonisme al treball sobre la cèl·lula motívica que no pas al lirisme dels temes. En la seva estrena, Stravinsky, tot remarquant la naturalesa abstracta del llenguatge musical, va manifestar que possiblement en l'obra podien haver-hi impressions i estats d'ànim produïts pels dolorosos esdeveniments que el món acabava de viure, però que no eren sinó accidents circumstancials que per res havien tingut influència en la composició de l'obra.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Emanule Ax, piano. Josep Fuster, clarinet. Erik Koontz, viola. Lawrence Foster, director. Bruch, Stravinsky, Brahms. L'Auditori. 21, 22 i 23 de gener de 2000 (22 h, 19 h i 11 h, respectivament).

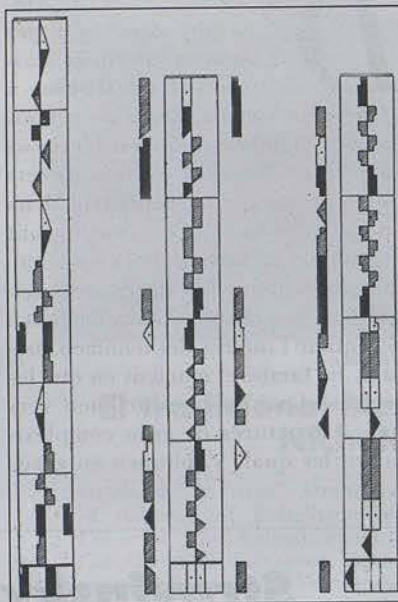
La cinetografia Laban a Barcelona

Per primera vegada Barcelona ha acollit el Congrés Internacional de Cinetografia Laban (sistema de notació de coreografies a partir de partitures), en la seva XXI edició, que va tenir lloc el passat mes de juny a l'Institut del Teatre.

Per PEPA PASAMÓN

Laban va néixer a Alemanya. Era coreògraf, pintor, ballarí, científic, investigador... Tot el seu treball va girar al voltant de tres idees: la primera, sobre el desenvolupament de la notació coreogràfica (objecte del Congrés), la segona sobre l'estudi d'esforç muscular i la tercera sobre l'arquitectura de l'espai del ballarí. Les seves teories són la base de la dansa expressionista alemanya (una de les seves grans deixebles va ser Mary Wigman) i també de la teoria de la dansa moderna en general. La seva obra, que es va iniciar a Alemanya, va anar difonent-se per Anglaterra (on Laban es va instal·lar durant la Segona Guerra Mundial), els EUA, fins a arribar arreu del món.

Després de la mort de Laban, el 1958, Lisa Ullman, la seva testamentària, va ser qui va reunir els màxims exponents de notació Laban i va crear el Consell Internacional de Cinetografia Laban (ICKL), una associació internacional sense ànim de lucre. La seva finalitat és continuar treballant en el desenvolupament del sistema, augmentar-ne la recerca i promoure'n la utilització. Les seves activitats comprenen l'administració dels arxius, la investigació de biblioteques i catalogació, i també la convocatòria de trobades biennals, que ja s'han celebrat en diversos països del món: Bèlgica, França, Alemanya, Hongria, Holanda, els Estats Units, Suïssa, Canadà...

Barcelona s'hi ha adherit enguany, en convertir-se en la seu d'aquesta edició del Congrés. Hi van acudir més de 60 socis, tots relacionats amb el sector de la dansa, tret de dos membres francesos dedicats al mim i la pantomima. Durant la setmana que va durar la trobada, hi va haver un conjunt d'activitats per als experts: discussions tècniques, ponències, sessions de lectura... Però paral·lelament van haver-hi activitats introductòries obertes, dirigides al públic, per mostrar l'ús de la notació aplicada a la dansa creativa per a nens i les noves tècniques pedagògiques a la llum de la notació per a professors. Aquest any 1999 se celebrava el quarantè aniversari de l'ICKL.

La cinetografia Laban es basa en la idea de dividir el moviment longitudinalment (esquerra, dreta) per tal que quedi representat en un pentagrama, del qual es fa un lectura vertical, com si fos una carretera. El cos és entès com una identitat lligada a la força de la gravetat, i tota l'anàlisi se centra primer en el pes i el suport, i fent constar quina part del cos es recolza, l'esquerra o la dreta, i en quina intensitat; segonament, s'in-

teressa per l'organització temporal, ja que a mesura que va tallant les línies va construint uns espais regulars que es representen en el temps (compassos); i en tercer lloc, per acabar, se centra en l'organització de l'espai, mitjançant signes de direcció (endavant, endarrere), que són les notes.

Aquest sistema és un dels més utilitzats a tot el món per a la documentació, l'ensenyament i la recerca sobre el moviment humà. L'ICKL comprèn actualment uns cent membres i socis numeraris provinents de més de vint països. Per tot arreu hi centres on s'ensenya aquest sistema: Essen, Londres, Ohio...

La tecnologia també afecta aquest camp. Diversos programes informàtics estan revolucionant aquest camp: com el programa que capta el moviment i el processa informàticament per mitjà de sensors electromagnètics i òptics, el programa Life-form (sistema que feia servir Cunningham), un programa per dibuixar i escriure directament partitures o el desenvolupament de programes per a l'àmbit pedagògic.

I ara queda la gran discussió: ¿la notació és només per als experts? ¿Utilitzen aquest sistema els coreògrafs de les companyies? ¿El vídeo o la partitura? El que està clar és que el músic aprèn en una partitura i el ballarí no ha arribat a fer-ho. Agustí Ros, organitzador del Congrés a Barcelona, és de l'opinió que la notació dóna gran llibertat interpretativa i creativa al ballarí, el qual, utilitzant aquest sistema, no copia un altre, sinó que, mitjançant la partitura, pot deduir el moviment per ell mateix. D'altra banda, és una eina poderosa des del punt de vista pedagògic, perquè representa un treball acurat, fomenta la memòria de l'interpret, i es guanya en rapidesa i es fa la reconstrucció d'una coreografia amb menys feina, menys costosament.

AUDITORIS DE CATALUNYA

Centre Cultural la Gorga de Palamós

Nom: Centre Cultural la Gorga.
Adreça: c/ Ave Maria, 3, 2n.
 17256 Palamós. Tel. 972.
 60.23.30.

Arquitectes de la restauració:
 Joaquim Vilaplana i Jaume Vinyolas, aquest últim és l'arquitecte municipal.

Reinauguració: any 1996. Després d'uns quants anys en obres.

Cost: el cost total de l'edifici, que disposa d'altres equipaments culturals, com sales d'exposicions i una tercera planta d'oficines municipals de cultura, ha estat de 252 milions de pessetes.

Aforament: 320 butaques entre platea i amfiteatre.

Escenari: té 64 m². Però de vegades hi han actuat orquestra i cor.

Funcionalitat: música clàssica i d'altres músiques, teatre i conferències.

Temporada estable: Joventuts Musicals de Palamós hi organitza uns 26 concerts l'any, excepte els dos mesos d'estiu, fet que dona una mitjana d'uns dos concerts i mig per mes.

Pressupost: només el de música està entorn dels 3,5 milions l'any. Pertanyen a l'agrupació Xarxa de Clàssica de JJMM de Catalunya, compten també amb les quotes dels socis i de tant en tant algun espònsor.

Per MONTSERRAT PUIG

Conversem breument amb Rosa Ribot, tècnica de l'Ajuntament de Palamós en l'àmbit de Cultura. Rosa Ribot ens explica que l'Ajuntament ha establert convenis amb aquelles entitats significatives d'àmbit local, que en el cas de la música és Joventuts Musicals de Palamós, i en el del teatre és Ars Escèniques.

Josep Lluís Núñez és el director de l'única Escola de Música de Palamós, que és privada i actualment té un centenar d'alumnes, alhora que és el responsable de Joventuts Musicals de Palamós.

—Quin és l'arrelament de JJMM a Palamós?

—Si tenim en compte que hi ha una població de 14.800 habitants i que Joventuts Musicals té uns 600 socis, crec que és bastant fort, diria que som una de les seccions de JJMM amb més socis, i l'objectiu és arribar als mil.

—¿I la resposta del públic als concerts?

—Aquesta és la quarta temporada, fem els concerts el diumenge a la tarda, tot l'any menys els dos mesos d'estiu. Oferim un ventall ampli: clàssica, jazz i també música tradicional. Pensem que l'assistència és interessant; dona una mitjana de 80 a 120 persones per concert. Segons els intèrprets, hi ha més o menys assistència. És una tasca lenta que anem consolidant de mica en mica.

XV Premi de música Ciutat de Manresa

PIANO
I MÚSICA DE CAMBRA
del 18 al 20 de febrer de 2000

PIANO:

Categoria A: Fins a 25 anys

Categoria B: Fins a 14 anys

MÚSICA DE CAMBRA:

Categoria A: La mitjana d'edat de tots els components no serà superior a 28 anys

Categoria B: La mitjana d'edat de tots els components no serà superior a 20 anys

(Les edats esmentades s'establiran amb referència al dia 1 de febrer de 2000)

INSCRIPCIONS:

Data límit:
30 de gener de 2000

Organitza:

Conservatori Professional
Municipal de Música de Manresa

Carrer de Jaume I, 8
08240 Manresa.

Tel.: 938720088 / Fax: 938726629

Ajuntament de Manresa

LLIURAMENT
DEL TÍTOL
D'AMIC DEL
PALAU, DE LA
TARGETA
D'IDENTIFICACIÓ
I DE L'ADHESIU
INSTITUCIONAL
DE LA FUNDACIÓ

RECEPCIÓ
DOMICILIÀRIA
DE LES
PUBLICACIONS
I PROGRAMES
DE LA
FUNDACIÓ
I DEL PALAU

PRIORITAT
I RESERVA
D'ENTRADES EN
ELS CONCERTS
ORGANITZATS
PER LA
FUNDACIÓ

DESCOMPTES
A LA BOTIGA
DE MÚSICA
DEL PALAU

MENCIÓ
NOMINATIVA
A LA MEMÒRIA
DE LA
FUNDACIÓ

DESCOMPTES
D'UN 25% EN 4
ENTRADES PER
A UN CONCERT
DETERMINAT
(CLASSICA,
JAZZ, FLAMENC,
ETC.)

BENVINGUTS AL PALAU, AMICS.

ASSISTÈNCIA
GRATUÏTA
DETERMINATS
ASSAIGS
GENERALS,
PRÈVIA
AUTORIZACIÓ
DEL DIRECTOR

ASSISTÈNCIA
GRATUÏTA
ALS CONCERTS
ESPECIALMENT
DEDICATS ALS
SOCIS DE
L'ORFEO
CATALÀ

DESCOMPTES
D'UN 40% A
«CATALUNYA
MÚSICA /
REVISTA
MUSICAL
CATALANA»

VISITES
CONCERTADES
I GRATUITES
AL PALAU

FUNDACIÓ
ORFEO CATALÀ
PALAU DE LA MÚSICA
CATALANA

NOMÉS PER 6.000 Ptes. ANUALS, POTS FER-TE AMIC DEL PALAU
I GAUDIR DE TOTS AQUESTS AVANTATGES.

TRUCA AL 93 295 72 00 I INFORMATE'N.

BARCELONA JAZZ ORQUESTRA

FEATURING JESSE DAVIS & RANDY GREER
DIR. ORIOL BORDAS

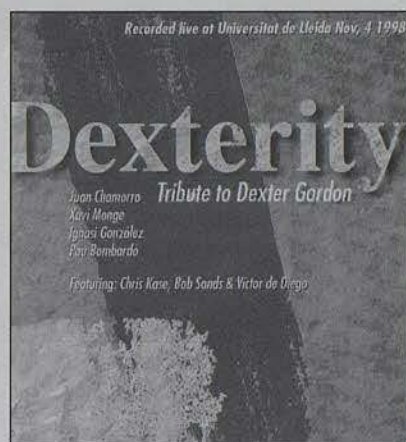
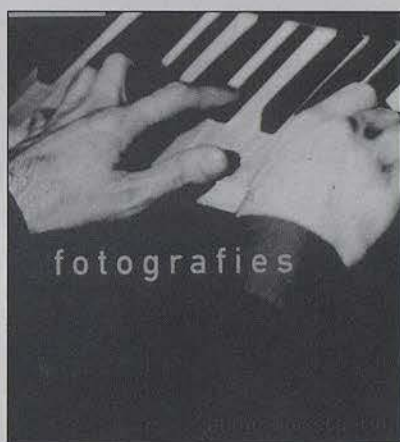
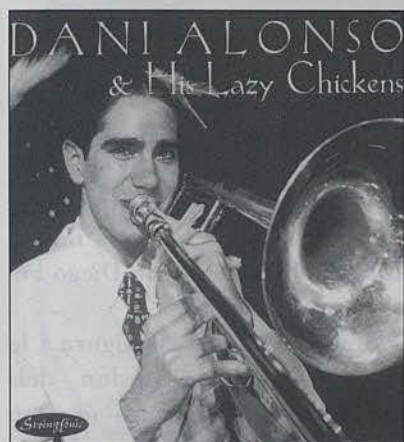

"SEPTEMBER IN THE RAIN"

Swingfonic

Swingfonic

182
revista musical catalana

Cinc discos del jazz que es fa a Catalunya avui dia

Per ALBERT SUÑÉ

A casa nostra, en pocs temps han sorgit cinc discos de música de jazz. Cosa que no deixa de sorprendre. Agradablement, és clar. Encara que hem de pensar que cada dia hi ha més gent decidida a tirar endavant una indústria que encara és força minoritària però que, arran de la cada vegada més alta qualificació de la gent que fa jazz a Catalunya, gairebé és una obligació que, de mica en mica, prengui

volada. Els músics i els editors cada dia s'arrisquen més i, per tant, els productes, en general, assolixen una qualitat prou satisfactòria.

Dels cinc discos en qüestió, tres els ha tirat endavant Swingfonic Productions. Hi intervenen la Barcelona Jazz Orchestra amb un convidat d' excepció, el saxo alt Jesse Davis; l'Ignasi Terraza Trio; i Dani Alonso & His Lazy Chickens. Els altres els signen Dindi Records i Satchmo Records. Es tracta del Jaume Vilaseca Trio i

de *Dexterity. Tribute to Dexter Gordon*, respectivament.

El CD de la banda que lidera el bateria i vibrafonista Oriol Bordas rep el nom d'un dels temes que interpreta la formació: *September in the Rain*. Es tracta d'un disc de *swing* en què també es poden trobar altres estàndards, com *Love for sale*, *Cherokee* o *Avalon*. I quatre temes del mateix Bordas: *Pipo*, *Bloi*, *Natacha's Blues* i *Oswaldo Tapioca*. Prou reeixits.

L'orquestra, els arranjaments de la qual són del mateix líder,

demostra que està ben conjunta-da, que té un *feeling* considerable i que tots els temes s'escolten amb atenció. Però aquest *feeling* seria molt més considerable i considerat si Bordas empenyés amb més fermesa des de la bateria i els arranjaments tinguessin més grapa. La formació es gronxa en un *swing* correcte però tou. Massa fàcil. Pensem que la qualitat de la gent que aplega la formació es mereix que les propostes siguin més engrescadores i arriscades.

No és la primera vegada que diem que a aquesta orquestra li manca *punch*. El fet que el líder hagi deixat força de banda el vibràfon i es dediqui bàsicament a la bateria, no hauria de ser precisament un llast. Però Bordas encara no es troba còmode en el seu nou lloc i no vol estirar més el braç que la màniga. Però això repercuteix en el resultat global d'aquest treball.

Quan apareix Jesse Davis, un dels pocs solistes de la sessió, la cosa canvia. El gran saxo alt, que intervé en gairebé tots els temes, demostra que es troba en molt bona forma i que els seus fraseigs i intenció continuen a un gran nivell. La seva presència ajuda a elevar el sostre d'un treball, això sí, prou digne.

D'altra banda, cal dir que Bordas és un tipus infatigable. A part de liderar la seva pròpia orquestra i de fer-ne els arranjaments, la seva productora ha tirat endavant dos discos més. En el protagonitzat per l'Ignasi Terraza Trio, també hi apareix com a bateria.

El CD, editat amb el títol *Let me tell you something*, és una íntima i evocadora vetllada on apareixen estàndards com *Misty*, *Love for sale*, *Body and soul*, *C Jam Blues* i *Autumn leaves*, entre d'altres.

Terraza és un bon pianista, que sap emmotllar-se molt bé a qualsevol estil dels anomenats clàssics. En aquest cas, el seu *swing* flueix tranquil i elegant. Aquest és un CD per escoltar

quan hom es vol relaxar. Manuel Alvarez, al contrabaix, està correcte, i Bordas demostra, lògicament, que es troba més còmode. Però, a la vegada, torna a palesar que s'estima més quedar-se al seu cau que no pas intentar un canvi de ritme en algun tema.

El tercer disc de Swing Productions constitueix una agradable sorpresa. Perquè Dani Alonso & His Lazy Chickens han creat un estil interpretatiu que és nou a casa nostra. O gairebé. Es tracta de fer sentir temes de *dixieland* i també del primitiu *swing* dels anys trenta. Però d'una manera molt pulcra, molt ben conjuminada i matisada. Hi apareixen cançons a càrrec d'Alonso mateix, interpretades amb força humor, i tot plegat destil·la un aire de vell i entranyable cabaret. A vegades, però, la mateixa dèria de la pulcritud provoca una baixada del *punch*.

És molt probable que Dani Alonso i la seva gent s'hagin inspirat en el grup del contrabaixista John Kirby, un dels millors en aquella època en què els grups reduïts interpretaven el *swing* que poc després les bandes llançarien als quatre vents.

El líder demostra que és un trombó que cal tenir en compte: so robust, fraseig clar i precís i *swing* constant. I a l'hora de fer anar la sordina, tampoc no es queda enrere. Al seu costat, Roque Alberó (trompeta), Isaías Cid (saxo alt i clarinet), Pau Aguilar (guitarra i banjo), Dimas Corbera (contrabaix) i Olivier Rocque (bateria) estan impecables en el seu terreny respectiu.

El CD editat per Dindi Records rep el nom de *Fotografies*. Dels onze temes, vuit són del líder, el pianista Jaume Vilaseca. El trio es mou entre el *funky* dolç i els ritmes brasilers, sense menystenir alguna estona de *swing*. Pensem que Vilaseca és un pianista que s'ha de deixar anar. Perquè està com encongit sota el pes de la responsabilitat.

De fet, aquest és el seu primer treball i, a més, el produeix ell mateix.

Tot això ho diem perquè es pot copsar clarament que Vilaseca té molt bones idees al magí i que les sap traspassar al piano amb elegància i precisió. Els seus temes estan prou ben elaborats —especialment el que dóna nom a l'àlbum, i també *Samba I* i *Amb l'ànima*. Quan Jaume Vilaseca s'alliberi d'un cert encotillament i faci córrer més les mans, ben segur que el seu segon treball tindrà més frescor. Al seu costat trobem un discret René Dossin al contrabaix i un excel·lent Ramón Díaz a la bateria.

Satchmo Records, per la seva banda, ha editat *Dexterity*. És a dir, un homenatge a Dexter Gordon. En aquest concert enregistrat en directe, hi intervenen un quartet estable —el del saxo tenor i baríton Joan Chamorro— i tres convidats: els saxos tenors Bob Sands i Víctor de Diego i el trompeta Chris Kase.

L'aproximació a la figura i la música de Dexter Gordon —dels vuit temes, sis són seus— és prou reeixida. Els músics es mouen en una ona *bop* que es trenca a *Soy Califa*, en què domina el *funky*. Tant en l'una com en l'altra brilla especialment Bob Sands, posseïdor d'un excel·lent so i fraseig. De fet, és el que s'aproxima més a l'esperit del gran saxo tenor nord-americà. Però els altres solistes no es queden enre-re.

Només hi ha una balada i el darrer tema és un *blues*. El disc respira bones maneres i dedicació, però la tensió baixa en segons quins moments a causa d'una certa monotonia d'execució. Cal afegir que, a part de l'esforç dels solistes bufadors, hi ha un trio rítmic que se sap molt bé la lliçó: Xavier Monge (piano), Ignasi González (contrabaix) i Pau Bombardó (bateria).

Cursos de *Música* de Girona

PROGRAMA 1999 - 2000

1. MANUEL GONZÁLEZ - CURS DE TÈCNICA I INTERPRETACIÓ DE GUITARRA CLÀSSICA

La importància de les transcripcions en la guitarra clàssica

Dies 17, 18 i 19 de desembre 1999

Concert: 16 de desembre 1999, a les 22 h

Data límit inscripció: 9 de desembre 1999

2. MOSCOW VIRTUOSI PRINCIPALS - CURS D'INTERPRETACIÓ DE CORDA I MÚSICA DE CAMBRA

Dies 12 i 13 de gener 2000

Concert: 14 de gener 2000, a les 22 h

Data límit inscripció: 28 de desembre 1999

3. JEAN PIERRE DUPUY - COMPRENDRE I INTERPRETAR LA MÚSICA D'AVUI

Dies 17, 18, 19 i 20 de febrer 2000

Concert: 16 de febrer 2000, a les 22h

Data límit inscripció: 9 de febrer 2000

4. QUINTETTE MORAGUES - CURS D'INTERPRETACIÓ D'INSTRUMENTS DE VENT: FLAUTA, OBOÈ, CLARINET, TROMPA I FAGOT

Dies 7 i 8 d'abril 2000

Concert: 9 d'abril 2000, a les 19 h

Data límit inscripció: 30 de març 2000

5. ELISENDA CARRASCO - CURS DE PEDAGOGIA MUSICAL. LA VEU I LA CANÇÓ: INFANTS I JOVES

Del 3 al 7 de juliol 2000

Concert Cor Infantil de Sant Cugat: 7 de juliol, a les 19 h

Data límit inscripció: 26 de juny 2000

organitzen:

Ajuntament de Girona

Centre Cultural La Mercè

Escola
Municipal
de Música

Conservatori de Música de Girona

CONSERVATORI PROFESSIONAL DE MÚSICA ISAAC ALBÉNIZ

col·laboren:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Girona

INFORMACIÓ:

Centre Cultural la Mercè

Pujada de la Mercè, 12

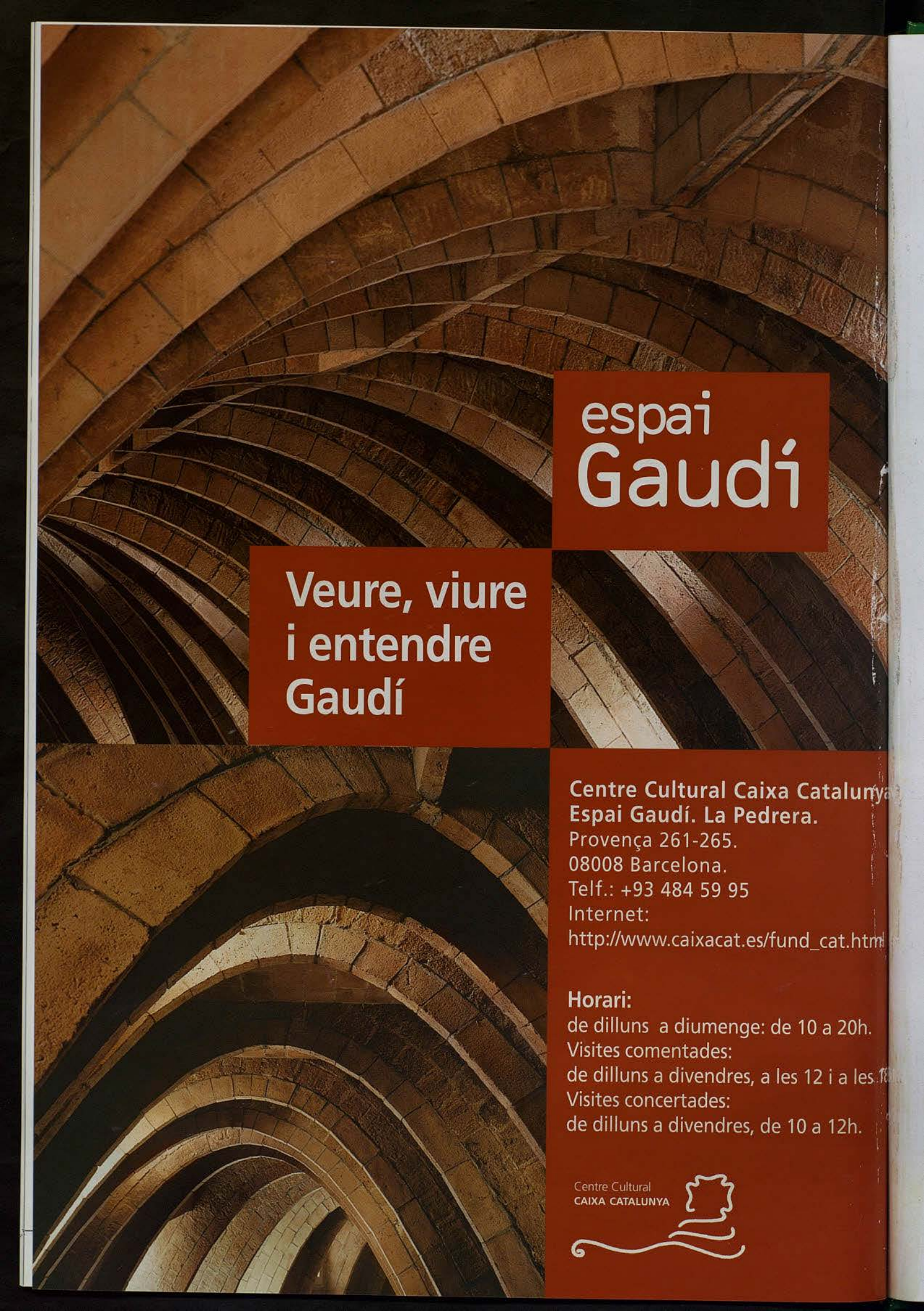
17004 Girona

Tel. 972 22 33 05

Fax 972 21 83 45

E-mail: ccm@ajgirona.org

www.ajuntament.gi

espai
Gaudí

**Veure, viure
i entendre
Gaudí**

**Centre Cultural Caixa Catalunya
Espai Gaudí. La Pedrera.**

Provença 261-265.

08008 Barcelona.

Telf.: +93 484 59 95

Internet:

http://www.caixacat.es/fund_cat.html

Horari:

de dilluns a diumenge: de 10 a 20h.

Visites comentades:

de dilluns a divendres, a les 12 i a les 18h.

Visites concertades:

de dilluns a divendres, de 10 a 12h.

Centre Cultural
CAIXA CATALUNYA

